MİNA HEPSEN

Roman

Eflatun Şafağın Kokusu

DK
DOĞAN KİTAP

DK DOĞAN KİTAP

Violet sirkte keman çalıp dans ederek hayatını kazanan, kör bir genç kızdır. Ama koku alma duyusu öylesine gelişmiştir ki insanları, nesneleri ve hayvanları sadece kokularından hiç yanılmadan ayırt edebilir.

Çingeneler tarafından büyütülen Violet'ın tek amacı babasının katili olduğunu düşündüğü vampiri, İsmail'i bulup intikam almaktır.

İsmail'i bulmak için geldiği Londra'da vampirlerin lideri Patrick James Bruce'a âşık olur. Violet kokusundan Patrick'in kan içici olduğunu anlar ama yine de ona karşı koyamaz.

İsmail ile Patrick'in yakın arkadaş olduklarını öğrendiğinde Violet'ın bir karar vermesi gerekecektir.

Aşk mı, intikam mı?

Mina Hepsen İstanbul'da doğdu. Anne ve babasını şaşırtarak (ne aksiliktir ki bunu sık sık yapıyor!) henüz altı aylıkken hikâyeler anlatmaya başladı. Mina, hayatının ilk on yılını Almanya'da geçirdikten sonra, İstanbul'a dönüp International School'da yedi yıl eğitim gördü. Üniversiteye Boston'a giden Mina, orada geçirdiği dört dondurucu yılın ardından, siyasetbilimi ve felsefe okuduğu Tufts Üniversitesi'nden mezun oldu. Soğuk havayı yeterince tecrübe ettiğine karar vererek Miami'ye yerleşti. Miami'de geçirdiği bir yılın ardından yine yer değiştirme zamanının geldiğini hissettiği sırada, e-postasındaki "Edinburgh'a gel!" davetini geri çevirmedi ve İskoçya'ya yerleşti. Şu sıralar Edinburgh Üniversitesi'nde "yaratıcı yazarlık" üzerine doktora yapan Mina, geri kalan zamanını Old Town civarındaki kafelerde eserleri üzerinde çalışarak geçiriyor ve aynı zamanda iki kız kardeşini büyümemeleri konusunda ikna etmeye çalışıyor.

Mina Hepsen'in *Kan Kırmızısı Ayın Altında* adlı romanı da Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Çeviren: Belgin Selen Haktanır Us

ISBN 978-605-111-741-6

12,5 TL

9 786051 117416
Sertifika no: 11940

Eflatun Şafağın Kokusu

EFLATUN ŞAFAĞIN KOKUSU

Orijinal adı: Violet Dawn
© 2010, Mina Hepsen
This book is published with the arrangements of Inkwell Management LLC and ONK Agency Ltd.
Yazan: Mina Hepsen
İngilizce aslından çeviren: Belgin Selen Haktanır Us

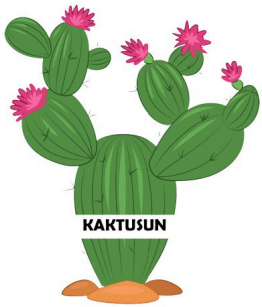
Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları ONK Ajans Ltd. aracılığıyla alınmıştır.
1. baskı / ağustos 2010 / ISBN 978-605-111-741-6
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Baskı: Şefik Matbaası / Turgut Özal Caddesi
No: 137 İkitelli - İSTANBUL
Tel: (212) 549 62 62

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Eflatun Şafağın Kokusu

Mina Hepsen

Çeviren: Belgin Selen Haktanır Us

DK DOĞAN KİTAP

Giriş

"Amma da beklettin beni." Violet, Leydi D.'nin sesini mutfak kapısının ardında duyunca, apar topar masanın altına gizlendi.

"Şşş!" Küçük kız karşısında duran eski püskü oyuncak bebeğe bakıp parmağını usulca dudaklarına götürdü. "Bess, lütfen sessiz ol" dedi. "Annemin ayakaltında dolaşmamızı istemediğini biliyorsun!" Oyuncak bebeğinin soluk renkli parmaklarını sıktı. Ayak sesleri yaklaşırken gözlerini sımsıkı yumdu.

Annesi büyük mutfağa girdikten sonra "Aradığım kişileri buldun mu?" diye sordu.

Bir erkek "Evet" diye yanıt verdi. Adamın sesinden kibar biri olduğu anlaşılıyordu. Violet'ın kalbi aniden küt küt atmaya başladı. Bu adam babası olabilir miydi?

Merakına yenilerek, gözlerini açıp onlara baktı. Gizlendiği yerden sadece annesinin bordo renkli elbisesinin eteğini ve bir çift cilalı siyah çizmeyi görebiliyordu.

"James Atholl, Anne Langdon, Peter..."

Violet daha önce hiç duymadığı bu isimleri adamın arka arkaya saymasını dinledi. Adam konuşurken çizmeler yer değiştirdiği halde, annesi yerinden hiç kıpırdamamıştı. Violet azıcık kayıp nefes almaktan bile çekinerek kafasını öne doğru uzattı. Babası olabilecek bu adamı görme isteği, yakalanma korkusuna ağır basmıştı. Annesi onu oracıkta görse, öfkeden deliye dönerdi. Violet muhtemelen tıpkı birkaç ay önce annesi eve döndüğündeki gibi cezalandırılırdı.

Leydi D. "Ya İsmail?" diye sordu.

Adam güldü. "Tabii ya, ona kafayı taktığını nasıl unutabilirim?" dedi. "Ne yazık ki kendisi şu anda yurtdışında. Er ya da geç geri döneceğine eminim."

Annesinin etekleri bir ileri bir geri hareket ediyordu. "O halde, burada işimiz bitti. Artık gidebilirsin. Ha, unutmadan... Sakın hizmetkârlarımın yanına yanaşma. Sırf susuzluğuna gem vuramadın diye yeni hizmetkârlar almak istemiyorum."

Violet büyük bir hayal kırıklığıyla, adamın gitmek üzere olduğunu fark etti! Tüm cesaretini toplayıp masanın ucuna kadar süründü. Başını kaldırıp adamın kim olduğuna bakmak üzereydi ki Bess yere düştü. Oyuncak bebeğin porselen başı büyük bir gürültüyle yere çarptı.

Violet dehşet içinde gözlerini bir kez daha sımsıkı yumdu. O anda görünmez olmayı, annesinin o sesi duymamış olmasını diliyordu.

Bir an için mutfağı ürkütücü bir sessizlik kapladı. Sonra adam tekrar konuştu.

"Çocuğun icabına bakıver."

Leydi D.'nin etekleri parmaklarına değip de adam mutfaktan çıkınca, Violet'ın yüreği ağzına geldi. Eyvahlar olsun. Başı fena halde dertteydi.

"Hemen masanın altından çık bakalım!"

Annesinin emrini duyan yedi yaşındaki küçük kız paldır küldür gizlendiği yerden çıktı. Siyah saç örgüleri utançtan kıpkırmızı kesilen yanaklarına değiyordu.

Leydi D. "Ne işin var orada?" diye sordu. Annesinin ona kızdığı her halinden belliydi. Ama Violet minnetle annesinin en azından ona bağırmadığını ya da kemeriyle onu dövmediğini düşündü.

Violet elindeki bebeği annesine uzatarak "Ben... Ben sadece Bess'le oynuyordum" dedi.

"Anlıyorum." Annesi artık o kadar da öfkeli görünmüyordu. Her zaman zalimlik okunan gözlerinde neredeyse sevecenlik vardı. Violet cesaretini toplayıp merak ettiği o soruyu sordu.

"O adam babam mıydı Leydi D.?"

Annesinin suratı bir anda öfkeyle gerildi. Sonra öfkesi aniden belirdiği gibi, gözkapaklarının ardında ortadan kayboldu.

"Gel otur şuraya. Sana bir hikâye anlatacağım." Leydi D. küçük kıza bir sandalyeye oturmasını işaret ederken gülümsedi. Violet gıkını bile çıkarmadan yerine oturdu. Aklı karışmıştı. Annesi onu cezalandırmayacak mıydı? Leydi D. ona sevecenlikle bakıyordu.

"Sanırım babanın nerede olduğunu merak ediyorsun."

Violet annesinin hiç bu denli yumuşak bir ses tonuyla konuştuğunu duymamıştı. Sesi neredeyse iyi yürekli birinin sesini andırı-

yordu. Kim bilir, belki de Leydi D. iyi yürekli bir kadındı. Bunu bilmiyordu, çünkü onu hayatında sadece birkaç kez görmüştü. Leydi D. malikânede olduğunda hizmetkârlar Violet'ı merdivenlerin altındaki odada saklar, annesinin karşısına çıkarmamaya özen gösterirlerdi.

Belki de annesinin yumuşak bir ses tonuyla konuşması, artık onu sevdiği manasına geliyordu. Bu öylesine güzel, öylesine içini ısıtan bir düşünceydi ki Violet kendisinde bir kez daha konuşacak cesareti buldu.

"Evet, hanımefendi."

Leydi D. masanın üstüne kocaman bir kova koyarken "Hayır evladım, bana anne demelisin" diye onu azarladı. "Haydi, şimdi bana yardım et de kovayı suyla dolduralım."

Violet hemen annesinin isteğini yerine getirmek üzere ayağa fırlayıp "Peki, anne" dedi.

Leydi D. üst raflardan birinden bir kavanoz alıp Violet'a tekrar yerine oturmasını işaret etti.

"O adam baban değildi canım" dedi.

Violet yerine oturup Bess'i kucakladı. Sonra da başını hevesle tamam dercesine salladı. Hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Ne kadar da aptaldı. Az önce neredeyse bir budala gibi ağlayacaktı.

"Baban çok iyi bir adamdı. Eminim ki seni tanısa çok severdi." Leydi D. kavanozun içindeki beyaz tozdan bir kaşık alıp suyun içine attı. "Tabii ölmeseydi demek istedim" dedi.

Violet'ın nefesi kesildi. Az önce içini kaplayan o mutluluk hissi bir anda yok oluvermişti. Babasını hiç tanımamıştı, ama onu sık sık hayalinde canlandırmıştı. O, güçlü ve uzun boylu bir adamdı. Onu severdi... Ama şimdi onun öldüğünü öğreniyordu.

"Ba... babam nasıl öldü anne?"

Leydi D. bakışlarını nefret bürümeden önce, bir kaşıkla beyaz tozu suyun içinde eriterek karışına göz attı. "Baban, İsmail isimli bir adam tarafından öldürüldü" dedi. "Ama ne o bu işten sıyrılacak ne de sen! Seni pis casus! BENİ gözetleyerek bir yere varabileceğini mi sandın?"

Violet dehşet içinde ayağa fırladı, ama Leydi D. onu saçlarından yakalayıp başını bulanık suyun içine soktu. Suratı yanıyordu! Su gözlerini yakıyordu! Violet çılgınlar gibi debelenmeye başladı. Çaresizlik içinde annesinin elinden kurtulmaya çalışırken Bess'i yere düşürdü.

Leydi D. küçük kızın başını suya sokup "Seni beş para etmez

pislik parçası!" diye bağırdı. "Seni şeytan tohumu! Şimdi git de İsmail'e bunun için teşekkür et bakalım!"

Gözleri alev alev yanan Violet çığlık atmaya çalıştı. Su bir anda ağzına dolup bütün boğazını yaktı. Su, her yanını, ama her yanını yakıyordu!

Sonra, Leydi D. başını sudan çıkardı.

Annesi Violet'ın başını ahşap mutfak masasına bastırırken, küçük kızın narin bedeni öksürüklerle sarsıldı.

"Şimdi o güzelim gözlerini aç seni sıçan. Bak bakalım, şimdi beni gözetleyebiliyor musun?"

Violet hıçkırıklarına mâni olamadan gözlerini açtı.

Gördüğü tek şey, zifiri karanlıktı.

1

Inverness'in kenar mahalleleri...

İskoç dağlarının üstünde haşin mi haşin bir rüzgâr esiyordu. Arasıra hercai ayın aydınlattığı karanlık ansızın daha da koyulaşıyordu. Kuzey İskoçya'nın heybetli dağları suspus olmuş, yaklaşmakta olan fırtınayı bekliyordu. Etrafı saran derin sessizliği sadece bir keman sesi deliyordu.

Kızın kolları kemanın üstünde bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, yay gergin tellerin üstünde geziniyor, eteğinin kıvrımları çıplak bacaklarını okşuyordu. Müzik öfkeli havaya meydan okurcasına, bir an önce karın başlamasını istiyormuş gibi şiddetlendi. Gözleri ışıl ışıl ışıldayan, damarlarında müthiş bir enerjiyle coşup taşan birkaç Çingene yakınlardaki kütüklerin üstüne oturmuştu.

Kız aniden hareket etmeye başladı. Ayakları müziğin ritmine göre yeri dövüyor, bedeni insanın zihnine kazınan bir melodiyle kıvrılıyordu. Tiz notalar dinleyicilerin tüylerini ürpertmişti; bu, yürek yarasını anlatan tutku dolu bir şarkıydı.

Bir adam aniden ayağa fırlayarak kızın coşkun müziğine eşlik etmeye koyuldu. Adam ona doğru bir adım attı, ama kız hemen geri çekildi. Kederli dünyasında kimseye yer yoktu. Bunu adama ancak kemanından yayılan öfkeli notalarla anlatabilirdi.

Derken, ateşin öte yanından bir tef sesi duyuldu. Kız ellerini başının üstüne kaldırıp olduğu yerde dönmeye başladı. Diğer Çingeneler çalgılarını kapıp müziğe eşlik etmek üzere ayaklandılar. Buz tutmuş zeminde gölgeler ustalıkla dans ederken, serpiştirmeye başlayan karın farkında bile değillerdi.

Kâhin olan biteni yakınlardaki bir ağaçtan izliyordu. Kadının suratında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Üstündeki kırmızılı yeşilli pelerinle, gecenin zifiri karanlığında boynundan ve bileğin-

den sarkan kristallerle, sonsuz bir bilgeliğe ve gizeme sahipti.

Kimse onun nereden geldiğini, nereye gittiğini bilmiyordu. Yaşını tahmin etmekse mümkün değildi. Kâhin canı istemezse asla konuşmaz, her şeyi bildiğinden asla soru sormazdı. Son on üç yıldır kız onun himayesindeydi, ama bunun nedenini sadece kendisi biliyordu.

"Violet!"

Kız aniden durdu. Başını sesin geldiği yöne çevirirken, eteklerinin kıvrımları da yerli yerine oturdu. Etrafını saran Çingenelerse kendilerini müziğin çılgın ritmine öylesine kaptırmışlardı ki kızın dans etmeyi kestiğini fark etmemişlerdi.

Kâhin eski Roman dilinde kıza "Buraya gel kızım" diye seslendi.

"Bana mı seslendiniz kâhin?" Violet sızlayan kollarında kemanını gevşek bir biçimde tutuyordu. Violet, Eski Roman dilini nasıl hatasız bir biçimde konuşuyorsa, Roman Kheliben dansını da bir o kadar ustalıkla yapabiliyordu. Kheliben, özgürlüğün ve varoluşun dansıydı.

"Bizden ayrılacaksın." Kâhinin sözlerine karşı gelmek imkânsızdı. Violet bu yüzden bir şey söylemedi. Burnuna gelen alışık olmadığı kokulardan fazla vakti kalmadığını anlıyordu.

"Yalnız mı gideceğim?" Violet cesur bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu, çünkü kâhinin ondan bunu beklediğini biliyordu. Yaşlı kadın ona defalarca, körlüğün onu yıldırmaması gerektiğini söylemişti. Diğer insanlardan daha cesur ve akıllı davranarak körlüğünü telafi etmeliydi.

"Evet."

Violet derin bir nefes aldı, parmaklarını kaba saba yün eteğine geçirdi. Tam arkasında, Çingenelerin dans ettiğini, yakınlardaki bir ağaca bir baykuşun tünediğini ve ileride bir nehrin aktığını duyabiliyor, bunların kokularını hissedebiliyordu. Derken, bir kez daha tanımadığı kokular geldi burnuna... At, alışap ve boya kokusu... İlerde bir karavan olmalıydı. Yok, bir değil, iki karavan. Karavanlar buz gibi havaya toz toprak, ot ve kuru yapraklar saça saça yolda ilerliyordu.

"Onlar Çingene mi?"

"Hayır, ama seni dilediğin yere götürecekler. Şimdi derin bir nefes daha al."

Violet korkunun genzinden ta midesine kadar yayıldığını hissetti, ama kendine hâkim olmaya çalıştı. Kâhin ona gözleri olmadan görmeyi öğretmişti. Günün birinde, Violet'ın gören insanlardan daha da iyi göreceğini söylemişti. Yıllar sonra, kâhinin sözleri gerçek-

leşmişti. Violet uzun süredir karanlıktan korkmuyordu.

Violet derin bir nefes alırken kar taneleri kirpiklerine yapıştı. Toprak, yapraklar, ağaçlar, nehir, atlar, ahşap boya, saman ve bir de başka bir şeyin kokusunu alıyordu. Tatlı mı tatlı bir şeydi bu. Bir kadından yayılan parfüm kokusuydu. Sonra pudra, ruj ve deri kokusu... Yıllanmış deri ve metal kokusu... Etrafa yoğun bir metal kokusu sinmişti.

"Burada bir şey var, metalle kaplı bir şey... Ne olduğunu bilmiyorum."

Kâhin gülümsedi. Bunu kıza asla söylemezdi, ama onu takdir ediyordu. Kızın cesaretini, yeteneğini ve gelecekte yapacaklarını takdirle karşılıyordu. İşin aslı, kâhin İskoçya'ya kız için de gelmemişti. Kâhinin kızı himayesine almasının tek nedeni kızın ileride dünyaya gelecek olan oğluydu. Violet'ın oğlu gelecekte muhteşem işler başaracaktı.

Kâhin nihayet "Aslanlar" dedi.

Violet'ın narin kaşları bu sözü duyunca şaşkınlıkla kalktı.

"Aslanlar tehlikelidir" diye fısıldadı.

Kâhin bu sefer gülümsemedi. Violet'ın aslanlardan korkmasına gerek yoktu, ancak karşısına aslanlardan da tehlikeli şeyler çıkacaktı. Evet, kızın türlü tehlikelerle, hatta ölümle karşılaşacağı doğruydu... Ancak tüm bunlar, çok sonra yaşanacaktı.

Violet elini boynundaki kolyenin ucundaki yüzüğe götürdüğünde, cesaretini yitirmeye başlamıştı. "Geliyorlar" dedi.

"Hayatında korkuya yer yok. Bunu sakın unutma Violet." Kâhin bir an için kızın koluna dokundu, sonra hemen elini geri çekti. "Paltonu giy, elini de çabuk tut" dedi. "Sirk güneyde. Seni Londra'ya götürecekler. Babanın katilini orada bulacaksın."

Violet babasını katleden caniyi her düşündüğünde, yüreğini amansız bir öfke ve keder kaplıyordu. Hiç tereddüt etmeden, kampa doğru koşmaya başladı. Burnuna dört bir yandan farklı kokular çalınıyordu. Ter, yaprak, çam ağacı, yanmış kütük ve kar kokusu... Burnuna bir böğürtlen çalılığı kokusu gelince, tam önünde durduğuna emin olduğu karavanın kapısını açmak için ellerini öne uzattı.

"Violet?"

Violet, Boris'in teninin kokusundan önce, elmaların tatlı ekşi kokusunu hissetti. Dudakları seğirdi; Çingene her daim açtı. Onu ve herkesi geride bırakacağını düşününce, suratındaki gülümseme aniden kayboluverdi.

Karavanın kapısını kolaylıkla açtıktan sonra, önündeki palto yığınının arasında kendi paltosunu bulmaya yoğunlaştı.

"Beni yok mu sayıyorsun kardeşim?" Boris tam arkasında duruyor, bedeninin sıcaklığı soğuk geceyi ısıtıyordu.

Violet birkaç giysiyi eline alıp bir kenara koyarken "Seni hiç yok sayar mıyım?" dedi. Pamuklu ve yünlü giysiler kokuyu içlerine hapsederdi. Giysiler birkaç saat önce üst üste dizildiklerinden, Violet'ın kendi paltosunu bulması her zamankinden güç olacaktı.

Paltoların sağından etrafa funda çiçeği kokusu yayılıyordu. Violet elini paltoların arasına daldırmadan ve kendi paltosunu çekip çıkarmadan önce, derin bir nefes aldı. Paltosunu kolaylıkla bulabilmek için, yakasına kuru funda yaprakları iliştirirdi. Ama tek neden bu değildi. Kendini bildi bileli bu yabani İskoç çiçeğinin kokusuna bayılırdı.

Sessizce yanında bekleyen Boris'e döndü.

"Gidiyorum" dedi.

Violet hayatında ilk kez Boris'in hüzünlü ses tonuna eşlik eden yüz ifadesini göremediği için mutluydu.

"Bugünün bu kadar çabuk geleceğini ummuyordum."

Violet boğazının düğümlendiğini hissetti. Kendisini toparlamak için başını salladı. Hayatında bu tür hislere yer yoktu. Çingeneler onu sekiz yaşındayken yanlarına almışlar, onu meyhaneden, yoksulluktan ve açlıktan kurtarmışlardı. On üç sene boyunca kâhinle aynı karavanı paylaşmış, onun ailesiyle birlikte yaşamıştı. Çingeneler ona keman çalmayı, dans etmeyi, davetlerde boy göstermeyi ve ekmeğini kazanamadığında hırsızlık yapmayı öğretmişlerdi.

Kâhin ona körlüğünden korkmamayı ve burnunu kullanarak yol bulmayı öğretmişti.

İşte, Violet bu sayede hayatta kalmıştı.

Hayatta kalmasının nedeni, bir amacının olmasıydı.

Öldürmesi gereken biri vardı.

Violet neden sonra "Seni özleyeceğim" dedi. Doğruyu söylüyordu, Boris'i özleyecekti. Çingene kampında onunla aynı yaşlarda olan tek kişi Boris'ti. Violet kampa geldikten sonra iyi arkadaş olmuşlardı.

Boris sıcak elini Violet'ın omzuna koyarak "Seni düşüneceğim" dedi. "Ama senin için endişelenmek istemiyorum. Bana hazır olduğunu göster kardeşim."

Violet sol çizmesinin içinden bıçağını eline alırken, hafifçe gülümsedi. Bu oyunu sık sık oynarlardı. Doğrulurken, yapacağı işe dikkat kesilerek kaşlarını çattı.

Boris "Göster bana" dedi sert bir ses tonuyla.

Violet derin bir nefes aldı; burnuna ağaç, yaprak, kar, toprak ve ter kokusu geldi... Elmanın kokusu yer değiştirince, bıçağını sıkı sıkı kavradı. Koku yaklaşıyordu. Kokuyu önce önünde, sonra sağ omzunun tam arkasında hissetti... Violet ani bir hareketle arkasına dönüp bıçağı fırlatırken, paltosu yere savruldu.

Elmanın düştüğü yere doğru yürürken, nefesini bırakıverdi.

Boris "İntikamını aldıktan sonra bize geri dön *Violca*" dedi...

Ona paltosunu uzatıp yerdeki paramparça olmuş elmayı ellerinden aldı. "Daha yaşanacak çok şey var."

Violet bıçağına bulaşan elmayı temizledi. İntikamını aldıktan sonra darağacına gitmekten kurtulacak olursa, İskoçya'ya geri dönecekti. Ancak geri döndüğünde, yaşanacak bir şey bulup bulmayacağı konusunda emin değildi.

Böyle bir durumda, cinayetten darağacını boylaması çok daha iyi olacaktı.

"Elveda Boris" dedi. Karavanlar gelmişti.

Doğuda, yirmi beş kilometre ötede bir yerde...

"Ben, Atholl Dükü James John Murray, Patrick James Bruce'u vârisim ve Kuzey Vampir Klanı'nın lideri ilan ediyorum."

Yüzlerce göz onu izlerken, Patrick omuzlarını dikleştirip öne çıktı. Sonra kalabalığa baktı. Onu izleyenlerin çıplak bedenlerini sadece ayin pelerinleri örtüyor, ay ışığı yüzlerini aydınlatıyordu. Kuzey Klanı'nın vampirleri çıt çıkarmadan onu izliyorlardı. Bunlar, Patrick'in rehberlik yapmaya ve korumaya ant içeceği erkekler ve kadınlardı. Patrick bu görevi isteyerek yerine getirecekti. Klan liderliği şerefli bir görevdi.

James şiddetle esen rüzgârda sesini duyurabilmek için "Şimdi" diye seslendi, "sıra Patrick'e meydan okumak isteyenlere geldi. Her kimseniz, öne çıkın."

Klan üyeleri Patrick'in liderliğini kabul ettiklerini göstermek için geri çekilirken, havayı milyonlarca kum tanesi kapladı. En önde, ona meydan okumak isteyen beş vampir duruyordu.

Ayin başladığından beri ilk kez konuşan Patrick "Kabul ediyorum" dedi. Ona meydan okuyacak olanlar kalabalıktan sıyrılıp Patrick'in peşinden suyun kenarına kadar gittiler.

Kuzey Denizi'nin dalgaları kıyıya vuruyor, Patrick'in çıplak ayaklarını ve pelerinini yalıyordu. Patrick uğuldayan göğü ve serpiştirmeye başlayan karı nasıl görmezden geldiyse, dalgaları da görmezden geldi.

Saldırı aniden başladı. Birisi omzuna sert bir yumruk atıp onu dalgaların arasına fırlattı. Patrick hemen toparlanıp sudan çıkarken, sırılsıklamı olmuş pelerinini suya fırlattı. Beş çift kıpkırmızı göz parıldayarak ona bakıyordu. Patrick'in dudakları öfkeyle büzüldü. Hepsini tek bir hamlede mi halletseydi acaba? Bu, kurallara aykırı değildi, ama genellikle tercih edilmiyordu.

Beş vampir sığ suda tehditkâr bir biçimde etrafını sararken, Patrick "Pekâlâ" diye düşündü. Ona meydan okumaları bir zayıflık göstergesiydi. Bu vampirler ona tek başlarına meydan okumaya cesaret edememişlerdi. Patrick onlara bu konuda ne denli haklı olduklarını gösterecekti.

Vampirlerin peşine düşeceğini bildiğinden, hızla suya daldı. Bir saniye sonra, suyun yüzeyine çıktı ve vampirlerin azgın dalgaların arasında ona doğru yüzdüklerini gördü. Kendisine iyice yaklaştıklarında, bacak kaslarını var gücüyle zorlayarak havaya sıçradı. İçlerinden en iriyarı olanının üstüne atladığında, diğerleri şaşkınlıkla suyun yüzeyine çıktılar. Patrick'in saldırdığı vampir, bedeninin alt kısmında şiddetli bir acı hissetti ve paralize olmuş vaziyette suyun dibini boyladı. Patrick vampirin omuzlarına basıp bir kez daha havaya sıçradı.

Havada dönerken, geriye kalan vampirlerden ikisinin hızla kendisine doğru geldiğini gördü. İki vampir hızla yaklaşırken, Patrick keyifle onların yeterince hızlı olmadıklarını düşündü. Bir anda bedenini dikleştirdi ve kollarını başının arkasında kavuşturarak, suya daldı. Peşindeki vampirlerin arasına dalıp içlerinden birini yakaladığında, suratlarındaki şaşkınlık ifadesini gördü. Öylesine şiddetli bir biçimde saldırıya geçmişti ki vampir dengesini kaybetti. İkisi birlikte dalgaların arasında dibe doğru batmaya başladı.

Patrick suyun altında pelerinini gördü. Kendisinden on kulaç ötede bir vampir duruyordu; diğer ikisi de havadaydı, ama yanına varmaları an meselesiydi. Patrick hızla pelerinini kapıp suyun yüzeyine çıktı. Havadaki iki vampir kollarını yukarı kaldırmış, üstüne üstüne geliyorlardı. Ancak, Patrick bu arada diğer vampirden kurtulmayı başarmıştı.

Patrick sinsi bir gülümsemeyle, vampirlerin her hareketinin önceden kestirilebilir olduğunu düşündü. Elleri hâlâ suyun altında tuttuğu pelerinini sıkı sıkı kavrarken, gözünün ucuyla üçüncü vampiri kolluyordu. Vampir olduğu yerde hareketsiz dururken, fena halde korktuğu her halinden belliydi. Diğer ikisinin Patrick'e saldırmasını bekliyordu.

Patrick ıslanıp ağırlaşmış pelerinini var gücüyle fırlatırken,

"Şimdi!" diye düşündü. Pelerin vampirlerin suratına yapıştı ve onları büyük bir hızla suya batırdı. Vampirlerin başı şiddetli bir biçimde kuma çarptı. İşleri oracıkta bitmişti.

Patrick elini kaldırıp parmağıyla geriye kalan tek vampirin yanına gelmesini işaret etti. Vampirin sivri dişleri korkuyla ortadan kayboldu. Gözleri bir anda masmavi kesildi.

"Teslim oluyorum." Vampir yenilgiyi kabullenip Patrick'in önünde eğilirken, ağzından çıkan bu iki sözcük dalgaların üstünde yankılandı. Patrick pelerinini alıp bir kez daha omuzlarına atarken, bedeninin gevşediğini hissetti. Damarlarına hücum eden adrenalin yüzünden, sivri dişleri dişetlerinin arasında kaybolmamıştı. Karaya çıkıp liderlerin onu beklediği dik kayalıklara tırmanırken kalabalık kenara çekilip ona yol verdi.

Bedeninin her noktasından sular damlayan Patrick onu bekleyen karanlık yaratıklara baktı. Bulutlar bir anda denizin üstünü kapladı ve ay bir kez daha ortaya çıkarak, karla kaplı kireç beyazı araziyi aydınlattı. Liderlerin bakışlarından kabul gördüğünü anlamıştı. İçini bir sıcaklığın kapladığını hissetti.

Patrick ayinin son bölümünü de bitirmek için platformun üstünde bekleyen dört vampire döndü. James, Doğu Klanı Lideri Alexander ve Batı Klanı Lideri Isabelle ile birlikte geri çekilip onay verircesine başını salladı. Güney Klanı lideri ve en yakın arkadaşı olan İsmail ise sırıtmakla yetindi.

Patrick hayretle ayinin sona erdiğini düşündü.

James "Kuzey Klanı'nın lideri!" diye haykırdı. Kumlar son bir kez daha etrafa saçılmadan önce vampirler teker teker Patrick'in önünde eğilip bu sözcükleri tekrarladılar:

"Kuzey Klanı'nın lideri!"

2

Altı hafta sonra, Londra

Gizli kulüpteki centilmenler ellerindeki *The London Times* gazetelerini aşağı indirerek yeni üyenin fütursuzca içeri girişini izlediler.

Bazı insanlar sırf meraktan adama bakmışlardı. Adamın ismini cismini ve aralarında iki dükün, Kourakin prensi ile prensesinin bulunduğu oldukça nüfuzlu dostlarının olduğunu bildikleri halde, onunla şahsen tanışmamışlardı.

Kulüpteki vampirlerse Kuzey Klanı'nın yeni lideri yanlarından geçerken kapkara gözleri parıldayarak eğilip ona belli belirsiz selam verdiler.

Kendisi için ayrılmış masayı bulan Patrick yerine oturup masanın üstündeki bardağı şüpheyle süzdü.

Alexander "Bu viski" dedi.

Patrick, Doğu Klanı vampirlerinin liderine bakıp bardağı havaya kaldırdı ve kokladı.

"İyi tahmin" dedi.

Alexander omuzlarını silkip "Whites'a ilk girdiğim zamanı hatırlıyorum da..." dedi. "Başımın arkasındaki gözler bana hemen bir içki sipariş etmemi söylemişti. Yanlış hatırlanıyorsam, duble viski istemiştim."

Patrick kehribar renkli içkiden birkaç yudum alıp bardağını tekrar masaya koydu ve içini çekti. Sahiden de bir içkiye ihtiyacı vardı, ama bunun nedeni oraya geldiğinden beri herkesin ilgi odağı olması değildi.

"Skye'da yaptıkları kadar iyi değil, ama idare eder." Patrick aniden ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Klan lideri olmak heyecanla beklediği ve isteyerek yerine getirdiği bir görevdi, ancak o gün öğleden sonra yapmak zorunda kaldığı şey onu bir hayli yıpratmıştı.

"Hancıya olanları duydum." Alexander pür dikkat onu süzüyordu. Patrick onun sözlerinin devamından yorgunluğunun gözle görülür derecede belirgin olması gerektiğini düşündü. "O iş, yani bir insanın hatıralarını silmek son derece tatsızdı, ama bu tür şeyler bazen gerekiyor" dedi Alexander.

Patrick'in suratında sıkıntılı bir ifade belirdi. Hancının hafızasını silmenin kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Vampir Katilleri Dönemi'nden sonra, klan liderleri ırklarının devamını güven içinde sürdürebilmek için birtakım önlemler almışlardı. Bu önlemlerden biri de ırklarının insanlar tarafından fark edilmeden devam edebilmesini sağlamak üzere birtakım yasalar geçirmekti. *İnsan Kanı İçmenin Cezası Ölümdür. İnsanlara Zarar Vermeyelim. İnsanlar Vampir Irkından Haberdar Olmasınlar. Vampir Yasaları Kitabı*'ndaki birçok yasanın asıl amacı, insanların vampirlerin varlığını öğrenmesine engel olmaktı. Şayet insanlar gerçeği öğrenecek olurlarsa, aralarından bazıları bir ırkın kendilerinden çok daha güçlü ve hızlı olduğunu, daha uzun yaşadığını ve hayatta kalabilmek için kan içmeleri gerektiğini fark edip bu ırkı bir tehlike addetmesi an meselesi olacaktı. İnsanlar vampirlerin hayvan kanı içmekle de tatmin olmayacağına kanaat getireceklerdi. Vampirlerin politik yaşama el atmak istemediklerine inanmayacaklardı. Dolayısıyla, ortalığı kan gölüne çevirecekleri bir dönem daha başlayacaktı.

Bir Van Helsing daha ortaya çıkıp kana susamış, dehşet içindeki insanları, kadın, erkek ve çocuk ayırt etmeksizin masum vampirleri öldürmek için harekete geçirecekti. Patrick yumruklarını gevşetip daha iç açıcı bir konudan bahsetmeyi yeğledi.

"Herkesin gözünün üstümüzde olduğunu söylerken haklıydın" dedi. "Şu anda en azından bir düzine kadar gözü başımın arkasında hissediyorum." Elini tekrar viski bardağına uzattı.

Alexander gülümsedi. "Bugünlerde oldukça revaçtasın dostum" dedi. "Öyle ki sadece üç hafta içinde muhteşem varlığının ve nüfuzlu dostlarının haberi yurdun dört bir yanına ulaşmış. Hatta Londra'nın en seçkin bekârları arasında üçüncü sıraya yükselmişsin."

Patrick yanlış duyduğunu umarak, gözlerini kırpıştırdı. "Kim söylüyor bunları?"

Prens avuçlarını çukurlaştırıp ağzına götürdü ve dudaklarını oynatarak sessizce şu iki harfi söyledi: "Ç.A."

Bu harfler Patrick'i ürküttü. Midesinin kasıldığını hissetti. *Çöpçatan anneler*. Son katıldığı davette, bu kadınların neler yaptığına

bizzat şahit olmuştu. İnsanların, daha doğrusu çöpçatan annelerin son derece çetin ceviz olduğunu düşünüyordu. Kadınlar gevezelikleriyle bir insanı öldürebilirlerdi. İşte, buna adı gibi emindi.

Arkadaşı kahkahalarla gülerken, Patrick inledi.

Aniden içine bir şüphe düşmüştü. "Sakın bunları anlatan kişi sevgili karın olmasın?" dedi.

Alexander'ın sırıtışı bunun doğru bir tahmin olduğunu gösteriyordu. "Angelica ruh ikizini bulmayı kafasına takmış. Senin bir serseri olduğunu ve mutlaka... Dur bakayım, tam olarak ne demişti? Hah, mutlaka terbiye edilmen gerekiyormuş."

"Terbiye edilmem mi gerekiyormuş?" Patrick içini çekti. Demek işler düşündüğünden de vahim durumdaydı. Şayet Angelica Kourakin Ç.A.'larla işbirliği yaparsa, artık ona burada huzur yok demekti.

"Sakın beni yanlış anlama Alexander. Yani, karını severim. Onu sevmemin tek nedeni de kendisinin ırkımızı kurtaracak olan Kutsanmuş olması da değil. Ancak diğer annelerle işbirliği yaparsa, onunla bir daha karşılaşmamak için elimden geleni ardıma koymam, haberin olsun."

Diğer vampirin suratında ansızın bir endişe ifadesi belirdi. "Ne yazık ki bu mümkün değil" dedi. "Seni buraya Kiril'den aldığım bir haber üzerine çağırdım. Ukrayna'daki bir doğum ayinine nezaret etmem gerekiyor."

Kahretsin! Bu durumda Angelica'dan ve çöpçatanlığından kaçmak imkânsızdı.

"Orada ne kadar kalacaksın?"

Alexander omuzlarını silkti. "En fazla birkaç hafta" dedi. "Angelica bu durumdan hiç memnun kalmayacak. Gerçi ben de onu yanımda götüremediğim için memnun değilim, ama hamileyken seyahat etmesi mümkün değil."

Patrick onaylarcasına başını salladı ve viskisinin geri kalanını bitirdi.

"Biliyor musun, Kiril'in *Görünmez*'i okuduğunu fark ettim."

Patrick kayıtsızca "Sahi mi?" dedi.

"Kitabı birkaç sene önce ben de okumuştum. İyiydi. Hem de bayağı iyi bir kitaptı."

Patrick iltifat için Alexander'a teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu, ama omzunu silkmekle yetindi. Eskiden yazdığı şiirler hakkında konuşmaktan hiç hoşlanmazdı. Daha doğrusu, sözcükler zihninde peşi sıra akmadığından beri şiir konusu onu rahatsız ediyordu.

Alexander "Çok ama çok yeteneklisin dostum" dedi.

Patrick, Prens Kourakin'in içkisini içişini izlerken, kıskançlıktan kavrulduğunu hissetti. Patrick daha önceki hafta onun tablolarından birini satın almıştı. Asıl yetenekli olan birisi varsa, oydu. Gerçi Patrick, Alexander'ın muhteşem tablolar çizmesini kıskanmıyordu. Sadece eskisi gibi bir şeyler yaratmak için gerekli olan tutkuya sahip olmak istiyordu.

Çoğu vampirin en büyük sıkıntısı tutkularını kaybetmekti. Bunun nedeni uzun süre yaşamalarıydı. Patrick neredeyse iki yüzyıl boyunca şiir yazmıştı. Bir zamanlar, tüylü kalemini eline aldığında onu kimsecikler yazmaktan alıkoyamazdı.

Gülümseyerek "Asıl yetenekli olan sensin" dedi. "Yetenekli miydim bilmiyorum, ama yeteneğim epey bir süre önce beni terk etti."

Alexander, Patrick'in kayıtsızca söylediği bu sözlere aldırış etmiyormuş gibi büyük bir ciddiyetle "Yetenek geri gelir" dedi.

"Eh, gelmezse de artık yönetmem gereken bir klan var. Bu iş beni yeterince meşgul edecek zaten" dedi Patrick samimiyetle. "O da yeterli olmazsa, eminim ki Angelica'nın beni *terbiye etme* çabaları tetikte olmamı sağlayacaktır."

Alexander güldü. "Haklısın" dedi.

Patrick şöminenin üstünde asılı duran saate göz atıp ayağa kalktı. "Yapmam gereken birkaç şey var" dedi.

"Pekâlâ, o halde ben de kalkayım." Alexander sandalyesini geriye itip doğruldu. "Ben geri dönene kadar karım sana emanet Lider" dedi.

İki lider vampir kulüpten ayrılırken, yedi çift kapkara göz parıldadı.

3

"Bu adam beni deli edecek!"

Violet başını kaldırıp Sarah'nın öfkeyle yeşilliklerin arasından geçip nehrin kıyısına yuvarlanmış bir kütüğün üstüne oturuşunu izledi. Bir ip cambazıyla sadece dört hafta odasını paylaştıktan sonra Violet, deyim yerindeyse, bu kızı kollaması gerektiğini hissediyordu. Bunu düşününce neredeyse kahkahalarla gülecekti. Kim onun gibi kör bir kızın birisine kol kanat gereceğini tahmin edebilirdi ki?

"Hangi adam seni deli etti Sarah?" Violet bu soruyu pek de ciddi bir tavırla sormamıştı. Sarah tatlı ve masum bir kız olduğu halde, hem şıpsevdiydi hem de kısa ilişkileri konusunda biraz abartılı davranıyordu.

"Ah Violet, Thomas'ın ne yaptığını duysan, dediklerimi hiç de böyle hafife almazdın!"

"Thomas mı? Aslan terbiyecisi Thomas'tan mı söz ediyorsun?"

Sarah "Evet, *ta* kendisi. Bana kalırsa, o adam aslanlardan önce kendisini terbiye etmeli" diye homurdanıp Violet'ın yanına oturdu.

Violet yerden bir avuç toprak alıp parmaklarının arasında ezdi. Topraktaki minik çakıl taşları ile çalı çırpı parçalarını hissetti. Etrafa harikulade bir toprak kokusu yayıldı, ama Violet İskoç dağlarının kokusunu yeğlerdi.

Haftalarca güneye doğru ilerlemişler, arada bir önlerine çıkan kasabalarda birkaç günlüğüne mola vermişlerdi. Violet sirkte çalışmanın şaşırtıcı derecede kolay olduğunu görmüştü. Daha büyük bir kalabalığın karşısına çıkmak haricinde, Çingenelerle birlikte gösteri yapmaktan pek bir farkı yoktu.

İlk birkaç gece, Violet'tan bir hokkabazlık numarasına ve iki

akrobatın gösterisine müziğiyle eşlik etmesini istemişlerdi, ama sirkin sahibi Yaşlı Graham ile karısı daha sonradan Violet'ın yeteneğinin ufak tefek gösterilerle heba olduğuna kanaat getirmişlerdi. Bu yüzden, artık Violet'ın kendi gösterisi vardı. Ona *Leydi Keman* ismini takmışlardı.

Violet bu ismi ilk duyduğunda irkilmeden edememişti doğrusu. Aklına eski hayatı gelmişti. Bir zamanlar bir leydinin kızıydı ne de olsa. O hayatta hem babasını hem de görme yeteneğini kaybetmişti.

Violet meraktan değil de sırf karamsar düşüncelerinden sıyrılmak için "Seni mutlu edemedi mi yani?" diye sordu.

Sarah gülerek "Hayır, sorun o değil" dedi. "Thomas o konularda gayet beceriklidir, bilirsin ya."

Kızın neden bahsettiğine dair Violet'ın en ufak bir fikri bile yoktu. Ha tabii, tutku nedir bilirdi. Kendisi de arada sırada tutkuyu hissederdi. Hem daha önceden bir erkeği öpmüşlüğü de vardı. Ama bundan ötesini bilmezdi.

Violet'ın etrafta rahat dolaşabilmek için koku alma becerisini geliştirmesi çok zahmetli olmuştu. Birkaç yıl öncesine kadar, oraya buraya çarpmaktan ve sivri kenarlı şeylere sürtünmekten bedeni yara berelerle ve ufak kesiklerle doluydu. O zamanlar kendi bedeni üstündeki hâkimiyeti öylesine zayıftı ki bedenini bir başkasına teslim etme fikri ona tiksindirici gelmişti.

Dahası, son birkaç yıldır, Çingene kardeşlerinin deyimiyle ona *gerçek tutkuyu* hissettiren bir erkekle de karşılaşmamıştı. Violet gerçek tutkunun ne olduğunu merak edip bu konuya fazla kafa da yormamıştı, ama Mirela isimli yaşlı Çingene kadın bunu hissettiğinde, mutlaka ne olduğunu *anlayacağını* söylemişti.

"Sarah, bana neler olduğunu anlatacak mısın? Hava kararmak üzere, birazdan kampa geri dönmemiz gerek."

Violet, Sarah'nın yürek burkan bir biçimde içini çektiğini duydu. Genç kızın çocuksu davranışlarına gülümsemeden edemedi.

Sarah "Şey, o..." dedi ve sustu. "Bir dakika, havanın kararmak üzere olduğunu nasıl anladın?"

Derin bir nefes alan Violet alacakaranlığın kokusunu ona nasıl tarif edebileceğini düşündü. Sonra anlatacaklarını kızın daha iyi kavrayabilmesi için, geceyle ilgili basit bir örnek vermeye karar verdi. "Kuşlar" dedi. "Kuşların sesini duyamıyorum, hepsi gitmiş. Kuşlar gittiklerinde, havanın kararmak üzere olduğunu anlarım."

Sarah "Öyle mi?" dedi. Kısa bir sessizlikten sonra "Eh, bunun akıllıca olduğunu söylemeliyim. Hoşuma gitti."

Violet gülümseyip "Buna sevindim" dedi. "Şimdi, şu Thomas meselesine geri dönelim..."

"Şey, anlatayım bari. Onu, Nell denen şu akrobat kıza göz süzerken yakaladım. Suçüstü yakalayınca da bir güzel haşladım. Bana ne dese beğenirsin? 'Evli falan değiliz ya' dedi. Neymiş efendim, 'dilediği kişiye bakabilirmiş!'" Sarah hızla ayağa fırlayınca, kütük sallandı. "Hah! Ben de hemen o nankör herifi terk ettim. Bakalım şimdi ne yapacak!"

"Hımm." Violet bunun pek de anlamlı bir yanıt olmadığını biliyordu, ama ne diyebilirdi ki? Sarah gibi bir kız huyundan asla vazgeçmezdi...

"Sahi sen neden buraya gelmiştin?"

"Ben..." Violet ne demesi gerektiğini düşündü. Sarah'ya buraya bıçak fırlatma talimi yapmaya geldiğini söyleyemezdi. "Nehrin sesini dinliyordum" deyiverdi. Aslında, yalan da sayılmazdı. En azından son birkaç dakikadır nehrin sesini gerçekten de dinlemişti. Bu arada, zihnini boşaltma pratiği de yapmıştı. Böylece, kan içiciler düşüncelerini okumaya kalkışırlarsa, planlarını öğrenemeyeceklerdi.

Sarah "Güzel bir nehir" dedi.

Amma da tuhaf bir konuşma geçiyordu aralarında. Ne kadar basit ve sıradandı. Hayatıyla, planlarıyla, yapmak istediği şeyle ve intikam alma arzusuyla ne kadar da alakasızdı. Sarah'yla birlikte olmak, onun saçmalıklarını dinlemek son birkaç haftadır Violet'ın hayatını tuhaf bir biçimde normale döndürmüştü. Her şey... çok tuhaftı.

Sarah aniden heyecanla "Ay" dedi, "Thomas yüzünden seni neden aradığımı unutacaktım az kalsın, görüyor musun?" diye bağırdı.

"Thomas'ın yaptığını anlatmak için aramıyor muydun beni?"

"Yok canım. Kampta yürüyüş yapıyordum ki Yaşlı Graham'la karşılaştım. Bana o müthiş haberi verdi. Sonra seni aramaya başladım, ama seni hiçbir yerde bulamadım. Derken, Thomas'ın Nell'e baktığını gördüm. O kadar öfkelendim ki hemen Marcus'u aramaya koyuldum... Marcus demişken..."

Violet, Sarah'nın hokkabaz Marcus'un ismini yanlışlıkla ağzından kaçırdığını fark etti, ama hiçbir şey demedi. Kim bilir, Sarah belki öyküsünün sonunu getirmeyi başaracaktı.

Yine uzunca bir sessizlikten sonra Sarah "Şey, Marcus'un yanına gittiğimde, Thomas'tan ayrılmıştım" dedi. "Neyse, bir süre sonra Marcus bana senin bu yöne doğru geldiğini söyledi. Ben

de haberi vermek için seni aramaya başladım!"

Yine sessizlik oldu. Sarah haberin ne olduğunu hâlâ söylememişti.

Violet sabırsızlıkla "Eee, haber nedir?" diye sordu.

Sarah yine bir şey demedi. Sonra kükürdayarak "Yarın sabah Londra'ya hareket ediyoruz!" dedi.

Londra.

Violet yutkundu.

4

"Burası Londra mı?"

"Ne demek bu şimdi?" Patrick ileride parıldayan sirk ışıklarına bakıp neden yürüyüş yapmayı kabul ettiğini düşündü. Çizmelerinin tabanına bulaşan yapış yapış çamur, hassas kulaklarını deli eden sinir bozucu bir ses çıkarıyordu.

"Anlamıyormuş gibi davranma!"

Patrick şaşkınlıkla yanındaki kıza baktı ve onun suratının bembeyaz kesildiğini gördü.

"Özür dilerim Liderim, saygısızlık etmek istememiştim." Elisabeth başını önüne eğdi; hareketsiz bir biçimde ayakta dikilirken kapkara gözleri parıldadı. Patrick de Elisabeth'in yanında durdu. Ona ters bir yanıt vermemek için kendini zor tutmuştu. Elisabeth gördüğü en güzel vampirlerden biriydi, ama kaprisleri sinirine dokunuyordu.

"Sana defalarca benimle dilediğin gibi konuşabileceğini söylemiştim Elisabeth."

Elisabeth başını kaldırmadı. "Sen Kuzey Klanı'nın liderisin. Sana ne karşı gelebilirim, ne de normal biriymişsin gibi davranabilirim" dedi.

Patrick içinden, Elisabeth'in sözlerine gülüp geçmesi ve yürümeye devam etmesi gerektiğini düşündü. Ama bunu yapamadı. Başına hep aynı şey geliyordu. Önce güzel bir kadınla karşılaşıyor, sonra peşinden koşuyordu... Ama er ya da geç aralarında bir oyun başlıyordu.

"Bana ne demek istediğini açıkça söyle Elisabeth." Bu bir emirdi. Elisabeth, Patrick'in klanının bir ferdi olarak bu emre karşı gelemezdi.

Elisabeth güzel yüzünü mahcup bir tavırla yukarı kaldırdı. "Sadece neden mutsuz olduğunu düşünüyordum Liderim" dedi. "Bel-

ki de bizim Londramız sizin İskoç dağlarınızla kıyaslanamaz."

İşin aslı, Patrick gerçekten de İskoçya'nın dağlarını, göllerini ve tutkulu halkını özlüyordu. Ancak Londra'ya alışmaya başlamış, bu şehirde tanıştığı insanlara ısınmıştı.

"Londra'yı seviyorum Elisabeth. Şimdi bana asıl meselenin ne olduğunu anlat." Patrick elini dalgalı saçlarında gezdirip Elisabeth'in konuşmasını bekledi. Elisabeth son zamanlarda garip davranıyordu ve Patrick onun bu halinden sıkılmaya başlamıştı.

"Bugünlerde mutsuz olduğunu fark ettim ve..."

"Elisabeth." Patrick hafifçe gülümseyerek Elisabeth'in lafını kesti. Nesi vardı bu kızın? "Bana ya doğruyu söyle ya da hiç konuşma."

"Sorun Kutsanmış. Herkese hakkımda yalanlar söylüyor!" Elisabeth'in yaptığı bu suçlamayla birlikte gözleri dolu dolu oldu.

Kızın derdini anlatmasına Patrick'in memnun olması gerekirdi, ama bir anda içinden hiçbir şey sormamış olmayı geçirdi. Kıskançlık! Demek mesele sadece kıskançlıktı. Angelica Kourakin, yani Kutsanmış, Patrick'in tanıdığı en iyi insanlardan biriydi.

Angelica ona Elisabeth'le ilgili tek bir kötü söz bile etmemişti. Onun hakkında kötü bir şeyler söylemek istese de bunu yapmazdı... Bu onun tarzı değildi.

"Yanıldığına eminim Elisabeth. Angelica'nın senin hakkında atıp tutmaktan çok daha önemli işleri var. Biliyorsun ki o Kutsanmış bir çocuk taşıyor."

"Yanılmıyorum. Kesinlikle yanılmıyorum!"

Başka zaman olsa, Patrick Elisabeth'in bu haliyle dalga geçebilirdi, ama suratındaki kin dolu ifade onu çirkinleştirmişti. Onda ne bulmuştu? Patrick onun içten pazarlıklı gözlerine bakarken, onunla birlikte olmak için hiçbir nedeni olmadığını fark etti. Elisabeth neyin peşindeydi?

"O halde, bana neden bu konuda emin olduğunu söyle."

"Beni Ludington markisiyle uygunsuz vaziyette gördüğünü söyledi. Sanki bir insanla yatıp kalkmaya tenezzül ederim de!"

Patrick ona onay verircesine başını salladı. Sonra öne doğru bir adım atıp başparmağı ve işaretparmağıyla Elisabeth'in çenesini yukarı kaldırdı.

"Yalan söylüyorsun."

"Söylemiyorum, gerçekten yalan söylemiyorum!" Elisabeth ondan uzaklaşmaya çalıştı, ama Patrick kızın başını ellerinin arasına alıp tatlı tatlı gülümsedi.

"Şimdi söyle bakalım" dedi. "Bana yalan söyleyebileceğini de nereden çıkardın?"

Elisabeth korkuya benzer bir ifadeyle ona bakıp gözlerini kırpıştırdı. Onun korkması Patrick'in umurunda değildi. Elisabeth kendi aptallığı yüzünden korkuya kapılmıştı. Yoksa Patrick *gerçekten* kışkırtılmadığı sürece ne ona ne de başka kimseye zarar verebilirdi.

"Demek Angelica'nın senin hakkında söylentiler yaydığına inanmamı istiyorsun? Neden? Yoksa söylentileri senden değil de başkalarından duyacağımdan mı endişe ediyorsun?"

Elisabeth'in şaşırdığı apaçık anlaşılıyordu. Patrick bunu fark edince suratını buruşturdu. Bu manasız entrikaya verilecek yanıt ortadaydı. Kendisini aptal gibi hissediyordu.

"Bana zihnini aç Elisabeth."

Elisabeth tir tir titremeye başlamıştı. "Ama bunu yapamazsın! Yani, sen zihin okumazsın ki! Bana demiştin ki..." Elisabeth dudağını ısırınca, Patrick şüphesinde haklı olduğunu anladı. Elisabeth ona ihanet etmişti ve Patrick söylentileri başkalarından duymadan önce bunları yalanlamak istemişti. Yalan söylemişti, çünkü klanın tüm üyeleri gibi, Patrick'in de zihin okumaktan hoşlanmadığını biliyordu. Patrick hiddetle gözlerini kısarken, içini müthiş bir öfkenin kapladığını hissetti.

"Zihnini okuyabilmek için sana ihtiyacım olmadığını gayet iyi biliyorsun. Bana direnirsen, feci bir baş ağrısından başka bir şey eline geçmeyecek."

"Yok, yok. Yanılmış olmalıyım. En iyisi bu konuyu unutalım gitsin." Elisabeth durumu kurtarmak için çaresizlik içinde söyleyecek bir şey arıyordu. Patrick'in elinden kurtulabilmek için onun ellerine yapıştı.

Patrick onu itekleyip geri çekildi. Elisabeth'in giysilerinden her daim etrafa yayılan tarçın kokusu aklını başından alıyordu.

"Ne yaptığını bilmek istemiyorum. Umurumda değil. Hemen gözümün önünden kaybol."

Elisabeth eteklerini tutup kaldırmadan ve ormana doğru koşmaya başlamadan önce bir an tereddüt etti. Ancak, sonra hızla koşmaya başladı.

"Eh, her şeyin bir ilki vardır. Bugünleri de görecekmişim demek."

İsmail. Patrick, Güney Klanı'nın liderine, en yakın arkadaşına döndü. İsmail sırıttığında bembeyaz dişleri buğday renkli teniyle tezat oluşturuyordu.

"Neler olduğunu tam olarak gördün mü?" Patrick gözlerini kıstı.

"Londra'da yaşamaya başladığımdan beri, onlarca kadının kollarına koştuğuna şahit oldum, ama ilk kez birinin senden koşe bucak kaçtığını gördüm İskoçyalı." Patrick'in suratı asılınca İsmail ona takılmayı bırakıp gülmeye başladı.

Patrick, Elisabeth'le birlikte olduğu için önce kendisine, sonra da İsmail'in söylediklerine öfkelenmiş bir halde sirke doğru yürümeye başladı. İsmail'in peşinden geleceğini biliyordu. Gerçi buraya gelmek onun fikri değildi, ama artık Elisabeth gittiğine göre, sirke gidip gösteriyi izlemekten başka yapacak bir şey de yoktu.

"Bana bak Türk, kadınlarla aranın iyi olmadığını biliyorum. Galiba talihsizliğini bana da bulaştırdın. Senden uzak dursam iyi olacak."

İsmail Osmanlı tarzı ceketinin üstündeki kuru yaprağı silkeleyerek "Hah!" diye homurdandı. "Türklerin kadınlarla aralarının iyi olması için şansa mansa ihtiyaçları yoktur dostum" dedi. "Biz kadınları daha beşikteyken tanırız!"

Patrick'in keyfi yerine gelmişti. Gülerek "Tabii dostum" dedi, "her yere yalnız gitmenin nedeni de bu olsa gerek!" Patrick arkadaşının yalnız olmayı tercih ettiğini biliyordu, ama vampirle dalga geçmek yine de hoşuna gidiyordu.

İsmail daha aylar öncesinden ona kendi dilinde *huzur* aradığını söylemişti. Patrick arkadaşından huzur sözcüğünün ne manaya geldiğini öğrenmişti. İsmail huzura ermeden mutsuz olacağına ve etrafındaki herkesi de mutsuz edeceğine inanıyordu.

Patrick arkadaşının haklı olup olmadığını düşündü. Belki de kolay kolay elde edilemeyen huzura sahip olmadığı için tatminkâr ilişkiler yaşayamıyordu.

"Sahi, burada ne işin var dostum?"

İsmail muzip bir bakışla omuzlarını silkti. "Sevgili Angelica bana buraların kültürünü tanımamı söyledi" dedi.

"Kültür mü?"

Sirke vardıklarında, uzun boylu Osmanlı sırıttı. "Evet. Bu sabah kültürel farklılıklardan söz ederken, Angelica şu meşhur öfke krizlerinden birini geçirdi. Yanlış hatırlamıyorsam aynen şöyle dedi: 'Senin gibi bir barbarın *gerçek* müziğin ne olduğunu öğrenebilmesi için sirke gitmesi gerek.' "

"Sirkte gerçek müzik mi varmış? O tür yerlerde vasat şarkılardan başka bir şey dinlediğimi hiç hatırlamıyorum." Patrick başını kaldırıp sirkin beyaz tentesine baktı. İçeride neler olduğunu merak etmeye başlamıştı.

"Haklısın. Ama Angelica'nın önerisini yerine getirmeye karar

verdim." İsmail usta bir terzinin elinden çıktığı belli olan ceketinin cebinden madeni bir para çıkardı. "Sanırım ancak aptalın teki hamile bir kadına karşı gelebilir" dedi.

"Kesinlikle." Alexander şehir dışındayken Angelica'ya göz kulak olan Patrick, onun ne kadar inatçı olduğunu çok iyi biliyordu. Bakışları bir kez daha önlerinde duran beyaz tenteye kaydı. "Sence sirkte kendime genç ve güzel bir sevgili bulabilir miyim?" diye sordu. "Bir sevgilim olmadığı söylentisini yayabilir miyiz etrafa? Ne de olsa itibarım söz konusu."

Sirkin kocaman girişine vardıklarında, İsmail başını salladı. "Seni tanıyorsam İskoçyalı, daha yerimize oturmadan kadının teki gelip kucağına oturacaktır."

Patrick girişteki küçük çocuğun İsmail'in uzattığı bozuk paraları almasını ve onlara iki bilet vermesini bekledi. Ellerinde biletleri, heyecanla gösteriyi bekleyen kalabalığın arasına karıştılar.

"Doğru. Kadınlarla aram iyidir. Kadınları elde etmek biraz zor olsaydı, hayat daha keyifli hale gelirdi diye düşünmüyor değilim bazen." Patrick devasa boyutlardaki sirk alanına göz gezdirip ahşap sıralarda oturacak bir yer aradı.

İsmail kaşını kaldırıp "Aman söylediğine dikkat et dostum" dedi. "Şayet hayatında sorun istemiyorsan, sakın bu tür bir şey dileme. Yoksa evren dilediğini yerine getirir."

"Of, yapma. O mistik zırvalıklardan bahsetme yine. Bak şurada boş yer var." Patrick boş sıralara doğru ilerlemeye başlayıp İsmail'e peşinden gelmesini işaret etti.

"Çok zeki adamsın İskoçyalı, ama bazen ahmağın teki olabiliyorsun."

"Teşekkürler, dostum. Elimden geleni yapıyorum." Yerlerine otururlarken Patrick arkadaşına göz kırptı.

5

"İçerisi nasıl tıklım tıklım dolu anlatamam. Uzun süredir böyle bir kalabalık görmemiştim." Yaşlı Graham sirkin sahnesine açılan muazzam kırmızı perdelerin ardında durmuş, beyaz sakalını sıvazlıyordu. "Bence bunun nedeni sensin kızım."

Violet tek eliyle kemanını ve yayını tutmuş, diğer elini de incecik bluzuna götürmüştü. Yaşlı Graham'ın karısı da onunla aynı fikirdeydi. Violet'ı ne kadar takdir ettiklerini göstermek için ona yeni bir elbise dikmişti. Sarah, beyaz renkli dökümlü etekle ve bağcıklı bluzla Violet'ın bir Çingene gelini gibi göründüğünü düşünüyordu. Violet ise kendisini gelin gibi hissetmemesine rağmen, bir yanı daima Çingene olarak kalacaktı.

Violet ellerini perdeye götürünce, kollarındaki bilezikler şıngırdadı. Bilezikler, perdenin diğer tarafında gösterinin başlamasını heyecanla bekleyen kalabalıktan yayılan ısıyla sıcacık olmuştu.

Violet onları eğlendirmek için elinden geleni yapacaktı, çünkü bu işe ihtiyacı vardı. Ne de olsa sirk onu ta Londra'ya kadar getirmişti. Aradığı kişiyi bulana dek de orada kalacaktı.

Yaşlı Graham, Violet'ın yanıt vermediğini görünce, gevezelik etmeye devam etti. O anda, Violet'ın kulaklarında o isim çınlıyordu: *İsmail.*

Acaba o hergele kan içici orada mıydı? Orada olsa bile Violet bunu nereden bilecekti? Violet derin bir nefes alıp keskin insan teri kokusunun ciğerlerine dolmasına müsaade etti. Sonra içine bir nefes daha çekti. Bu sefer, burnuna elmalı çörek, közlenmiş kestane, bira, parfüm, tıraş losyonu kokusu geldi. Birkaç varlıklı kişi ön sıralarda oturuyordu. Violet bu insanların ceplerindeki madeni paraların, dudaklarındaki ve yanaklarındaki rujun, gömleklerinin yakasındaki kolanın kokusunu alabiliyordu.

Yaşlı Graham neşeyle "Başlıyoruz" dedi. Violet perdelerin çekildiğini, Graham'ın sahneye çıktığını duydu. Suratına düşmüş bir tutam saçı kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Sirk sahibi fena bir adam değildi. Yaşlı Graham ve karısı işleriyle gurur duyan insanlardı. Üstelik yanlarında çalışanlara da hiç sert davranmazlardı. Şartlar farklı olsaydı, Violet onları çok seveceğine emindi, ama Londra'da olmak sinirlerini bozuyordu.

O sabah bu koca şehrin sokaklarını arşınlarken, İsmail'i bulmanın ne denli güç olacağını fark etmişti. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Dahası, Londra yabancılarla doluydu.

Ancak, perdenin diğer tarafında büyük bir alkış koparken, Violet iki şeyin lehine olduğunu düşündü. Birincisi, İsmail'in vampir olduğunu biliyordu. Kâhin ona bu ırk hakkında çok şey öğretmişti. Vampirleri herhangi bir kalabalık arasında bulmak kolay işti, çünkü nefesleri kan kokardı. İkincisi, İsmail'in ismiydi. Ertesi gün, onu aramaya başlayacaktı. İsmail isimli bir adamı mutlaka tanıyan birileri çıkacaktı, çünkü bu ne bir İngiliz ismiydi ne de İskoç.

"Şimdi bayanlar baylar, gözlerinizi yumup kulaklarınızı ve yüreklerinizi muhteşem Leydi Keman için açın!"

Violet, Yaşlı Graham'ın takdimini duyup gülümsedi. Evet, kalabalığın kesinlikle gözlerini yummaması gerekiyordu. Geçen gece sirkte çalışanlar akşam yemeği için bir araya geldiklerinde izleyicilerin Violet'ın kör olduğunu nasıl anlamadıklarını tartışmışlardı. Violet hiç sesini çıkarmamıştı. Ancak, bunun nedeninin gözleri gören, ama korkusuz herhangi bir insan gibi davranması olduğunu biliyordu. Burnu ona yol gösterdiği sürece, karanlıktan korkması için hiçbir neden yoktu.

Violet başı dimdik, ayakları çıplak vaziyette perdelerin arasından sahneye çıkınca, herkes suspus oldu. Altın bilezikleri şıngırdamasına, kulaklarındaki kocaman halka küpeler sallanmasına rağmen, Violet tam üç nefes boyunca yerinden hiç kımıldamadı. Sonra kemanını her zamanki gibi çenesi ile omzunun arasına sıkıştırdı ve derin bir nefes aldı.

O gece onu iki, üç, hatta dört vampir izliyordu. Violet kemanın yayını tellerin üstünde gezdirirken, vampirlerin kan kokulu nefesini hissedip ürperdi. Acaba İsmail de orada mıydı?

Violet *onlar* hakkında neler bildiğini düşünmeye koyuldu. Vampirler insanlardan daha hızlı ve güçlülerdi. Kana ihtiyaç duyarlardı, ama bunu ancak arada sırada uluorta yaparlardı. Zihin okurlardı. Bazıları bunu diğerlerinden daha iyi becerirdi.

Ancak Violet'ı asıl endişelendiren diğer becerileriydi. Şayet İsmail onun amacını Violet ona ulaşamadan anlayacak olursa, Violet görevini yerine getiremeyecekti. Muhtemelen öldürülecekti.

Violet bu düşünceleri zihninden atmaya, kemanını çalmaya yoğunlaşmaya çalıştı. Kendini müziğe verince, hissettiği tüm kokular, duyduğu tüm sesler kesiliverdi. Parmakları tellerin üstünde raks ederken, her gece olduğu gibi sirkin koca tentesinin altında yüreğindeki acı da hayata geldi.

Baba, neden seni hiç tanımadım? Neden elini tutamadım? Neden gülümsediğini göremedim? Neden beni seni sevdiğim gibi sevmedin?..

İsmail. Bir gün seni bulacağım ve yaptıklarını ödeteceğim. Ormanda saklandığım her günün, hissettiğim korkunun ve açlığın bedeli her ne olursa olsun, seni mutlaka bulacağım...

İzleyicilerden yükselen hayret dolu sesler, Violet'ın kasvetli düşüncelerinden sıyrılmasına neden oldu. Aldığı derin nefes duyduğu kükreme sesinin neye ait olduğunu söylüyordu: Aslanlardan biri serbest kalmıştı!

Sarah cambaz ipine tünediği yerden "Violet!" diye haykırdı.

Violet keman çalmayı kesip kalabalığı dinledi. Çok değil, sadece birkaç kişi çığlık atmıştı. Anlaşılan izleyiciler bunun gösterinin bir parçası olup olmadığından emin değildi.

Sakin ol, dedi Violet içinden. *Sakin ol, derin derin nefes al.* Violet aslanın adım adım yanına yaklaştığını ve çiğ et kokan nefesini hissetmişti. Thomas'ın şimdiye kadar aslanları doyurmuş olması gerekirdi. Aslanlar ondan sonra gösteri yapacaklarından, aç olmaları da mümkün değildi. Thomas onların gösteriye aç aç çıkmasına asla müsaade etmezdi.

Violet derin bir nefes daha aldı. Thomas denen şapşal görünürde yoktu! Yaşlı Graham ise perdelerin ardına sinmiş, korkudan tir tir titriyor olmalıydı.

Koşacak olursa, hayvan anında peşine düşerdi. Violet korkunun ta boğazına kadar sıçradığını hissetti, ama bu hissi tıpkı kâhinin ona öğrettiği gibi sindirmeyi başardı. Ne de olsa ebedi karanlığı yenmişti. Bir kedicik mi onu dehşete düşürecekti?

Violet'ın kemanından yayılan notaları izleyicilerin hayret nidaları izledi. Violet yerinden kımıldamayıp kemanını çalmaya devam etti. Bu sefer, gösteriye ilk başladığında çaldığından daha farklı bir melodi çalıyordu. Bu, ta küçücük bir kızken aşçının kız kardeşinin ona söylediği ninniydi.

Aslan yanına biraz daha sokulunca, izleyicilerden birkaçı pa-

nik içinde kaçıştılar. Sarah bir kez daha Violet'a seslendi. Violet kızın sesindeki korkuyu hissedebiliyordu, ama o anda dikkatini sadece aslana vermişti. Aslan ona usulcacık yaklaşmaya devam ediyordu. Violet aslanın postundan etrafa yayılan saman kokusunu alabiliyordu.

Violet kemanını çalmaya devam etti. Aslan koca pençelerini zemine vura vura aradaki mesafeyi kapatıyordu.

"Violet!" Bu sefer ona seslenen Thomas'tı. Violet istifini bozmadı. Thomas sahnenin ta öteki ucundaydı. Aslan o anda üstüne sıçrayacak olsa, Thomas hiçbir şey yapamazdı.

Violet, Thomas'ın da kendisine doğru yaklaştığını biliyordu. Kokusu anbean daha da keskinleşiyordu. Ancak, sahnede birisi daha vardı. Aslan birkaç adım ötesine geldiğinde, Violet keman çalmaya devam etti. Derken, diğer kişinin kokusunu aldı. Bu bir erkekti. Üstü başı yeni giysiler ve viski kokuyordu. Adam her kimse, bir anda arkasına geçivermişti.

Violet kemanını çalmayı kestiği anda aslanın üstüne atılacağını biliyordu. Bu yüzden, güçlü bir kol belini kavradığında, kemanı çalmaya devam etti. Zihninden bin bir türlü olasılık geçerken, aslandan kaçmayı da düşündü, ama o anda belini kavrayan adamın o çok özlediği kokuyu taşıdığını fark etti. Adam vatanının dağları gibi, İskoçya gibi kokuyordu.

"Umarım sizin için bir sakıncası yoktur, ama gösteriyi kısa kesmemiz gerekiyor." Adamın fısıldadığı bu sözcükler Violet'ın tüylerini ürpertmişti.

"Müziği kesersem üstüme atlayacak" diye fısıldadı. Belindeki el onu daha da sıkı kavradı. Violet arkasında duran adamın kendisini güçlükle zapt ettiğini hissedebiliyordu.

"Sizi aslanın önünden çekeceğim. Gerisini aslan terbiyecisi halleder."

Adamın söyledikleri gayet basitti, ama aslan onlara bir hayli yaklaşmıştı. Hayvan birkaç adım ötedeydi. Kükreyişinden durumdan hoşnutsuz olduğu anlaşılıyordu.

"Şimdi kemanı çalmayı kesebilirsin. Güven bana." Violet, İskoç aksanıyla konuşan adamın sesini tekrar duyunca kararını verdi. Yayını son bir kez kemanının telleri üstünde gezdirip durdu. Belini ikinci bir el kavrayınca, Violet içgüdüsel bir hareketle arkasına döndü. Başı onu sımsıkı kavrayan adamın göğsüne çarptı.

Adam, Violet'ı kaldırıp geriye doğru çekince aslan kükredi. Violet hayvanın üstüne hücum ettiğini ve o yöne doğru koşan Thomas'ın kokusunu hissetti. İzleyiciler korkuyla kaçışırken, çadırın

içinde dehşet verici çığlıklar yankılandı.

Violet hiç ummadığı bir hızla adam tarafından geriye doğru çekilince kaslarının gerildiğini hissetti. Aslanın kokusu onlardan uzaklaşmıştı. Violet, Thomas'ın kırbacının şakladığını duydu. Aslan bir kez daha kükreyince, yukarıdan Sarah'nın ciyaklaması duyuldu. Bir dakika sonraysa, Violet ve kurtarıcısı perdelerin ardına sığınmışlardı.

"Sahneye çıkıp izleyicileri yatıştırın." Kurtarıcısı, perdelerin ardında tir tir titreyen Yaşlı Graham'la konuşuyordu.

"Evet, evet, Thomas aslanı kontrol altına aldı sanırım. İzleyiciler bunun gösterinin bir parçası olduğunu sanacaklar" dedi Yaşlı Graham. Ancak, Violet'ın kurtarıcısı onu dinlemeye dahi tenezzül etmemişti. Violet'ı kaptığı gibi soyunma odalarının ve donakalan sirk çalışanlarının yanından geçip gittiler.

"Odanız hangisi?"

"Soldaki son oda." Violet ona yanıt verdiğine şaşmıştı. Artık korkmadığı halde, neden bu adamın onu bir patates çuvalı gibi sürüklemesine izin vermişti? Buna bir anlam verememesine rağmen, onu durdurmak istememişti. Bu adamın kollarında olmaktan hoşlanmıştı. Çok seneler önce aşçı ona sarıldığından beri, kimse onu böyle sarıp sarmalamamıştı.

Violet bir anda soyunma odasının tanıdık kokusunu hissetti. Adamın kolunu geri çektiğini fark etti. Kapı kapandı. Derken, adam onu bırakıverdi. Violet fena halde hayal kırıklığına uğramıştı. Çıplak ayakları adamın deri çizmelerinin ucuna değer vaziyette oracıkta dikilip derin bir nefes aldı.

Adam âdeta güzel bir anı gibi kokuyordu. Misk kokulu traş losyonu, dağların ve funda çiçeklerinin kokusunu örtbas edememişti. Violet ona dokunmaktan kendini alamadı. Eli adamın ceketinin, gömleğinin ve yanağının üzerinde gezindi. Parmakları adamın kirli sakallarını ve saçlarını okşarken, onun iç geçirdiğini duydu.

Adam hiçbir şey söylemedi. Violet'ı tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve çıplak ayakları yere değmesin diye onu çizmelerinin üstüne çıkardı. Bedenleri birbirine değdikçe, Violet her yanının arzuyla kavrulduğunu hissetti.

Bu nasıl şeydi böyle? Adamı arzulamak hem tahammül edilmez, hem de önüne geçilmez bir şeydi sanki. Acaba Çingenelerin *gerçek tutku* dedikleri bu muydu? Violet ne hissettiğini tam olarak anlamadığı halde, kendine engel olamıyordu. Bu adama dokunmak, ona yakın olmak istiyordu.

Ayak parmaklarının ucunda yükselip ona sokuldu. Neredeyse

suratları birbirine değecekti. Gözlerini yumdu, yanağını onun yanağına sürttü ve bir nefes aldı. Adamın kokusu aklını başından almıştı.

Violet hafif bir inleme sesi duydu. Adamın bir kez daha belini kavradığını ve onu kendisine doğru çektiğini hissetti. Anlaşılan kurtarıcısı kontrolü ele almak niyetindeydi. Eh, buna itiraz edecek hali yoktu. Violet ne istediğini bilmiyordu, ama o anda iradesini tamamen yitirmiş gibiydi. Ne istediğinin bir önemi kalmamıştı.

"Gözlerini aç." Adam Violet'ın başını iri ellerinin arasına almış, ondan gözlerini açmasını istemişti. Ancak, Violet adamın dediğini yapmadı. Gözlerini açacak olursa, kurtarıcısı bu mesafeden onun kör olduğunu anlar, gözlerindeki boşluğu fark ederdi. Kör olduğunu bilmesini istemiyordu. O an mükemmelmiş gibi davranmak istiyordu. Adam mükemmeldi, kendisi mükemmeldi... O an mükemmeldi.

"Leydi Keman..."

Violet ellerini uzatıp kurtarıcısının başını tuttu. Sonra da onu susturmak için dudaklarından öpüverdi. Dudakları şehvetle birleşti. Adam dilini Violet'ın dudaklarının arasına sokarken, zevkle inleme sırası Violet'a gelmişti. Kurtarıcısı onu hiç bilmediği bir biçimde öptüğünde, midesinin kasıldığını hissetti.

"Aman Tanrım, Violet! Öleceğini sandık! İyi..."

Sarah soyunma odasına girince, Violet telaşla geri çekildi.

"Violet?" Sarah kapıda dikilmişti. Muhtemelen yüz ifadesi de ses tonundaki endişeyi yansıtıyordu. Violet görememekten nefret ediyordu. Sarah'nın adama baktığında neler hissettiğini düşündü.

"İyi olduğuna sevindim Sarah."

Sarah az önce onları öpüşürken yakaladığını unutup bir adım attı.

"Senin için o kadar endişelendim ki Violet. Aslan neredeyse üstüne çullanmak üzereydi. Bunu neden yaptığını bilmiyorum, ama..."

"Sakin ol." Violet elini uzattı ve Sarah'nın tutmasını bekledi. Sarah hemen elini tuttu. O hemen heyecanlanan biriydi. Neredeyse yaşıt oldukları halde, Violet sık sık ona annelik yaptığını hissederdi. "Artık geçti. Gördüğün gibi gayet iyiyim. Bunu bu beyefendiye borçluyum."

Sarah ondan azıcık uzaklaşınca, Violet onun adama baktığını anladı. Sarah ne görüyordu? Adam gülümsüyor muydu? Suratı asık mıydı? Violet içinden onun konuşmasını diledi. Adam konuş-

tuğunda, neler hissettiğini anlayabilirdi.

Sarah "Violet'ı kurtardığınız için teşekkür ederim efendim" dedi. Violet kızın sesinden gülümsediğini ve beden dilinin bir anda değiştiğini hissetti. Onunla flört mü ediyordu? Bu olmayacak şey değildi hani. Ne de olsa adam varlıklıydı. Violet onu görmese de bunu anlamıştı. Adamın kendisine güvenen ses tonu, ceketinin pahalı kumaşı ve çizmelerinin paha biçilmez derisi... Öf, neler saçmalıyordu böyle?

Violet ansızın kendinden tiksindi. Hakkında en ufak bir şey dahi bilmediği bir adamdan etkilenmişti. Oysa hiçbir şeyin kendisini amacından caydırmasına müsaade edemezdi. Hele şimdi, bu asla mümkün değildi.

Adam nazik bir ses tonuyla "İnanın ki benim için zevkti" diyerek Violet'ı daha da çileden çıkardı. Sarah'nın kıkırdaması bardağı taşıran son damla oldu.

"Yardımınız için size bir kez daha teşekkür ederim efendim. Şimdi bize biraz müsaade ederseniz, Sarah'yla yapacak işlerimiz var."

"Ne..."

"Hoşça kalın." Violet o gece Sarah'nın lafını üçüncü kez ağzına tıkıyordu. Adamın bir an önce gitmesi için içinden Sarah'nın bir şey yapmamasını diliyordu.

Violet adamın kendisine yaklaştığını hissetti. Adam elini tutup dudaklarına götürünce, ne yapacağını şaşırdı. Adamın ılık nefesini bileğinde hissettiğinde, kontrolünü kaybetmemek için kendini zor tuttu. Adama duyduğu arzu bir anda delirtmişti onu. İçindeki en mahrem hisleri onun bir anda su yüzüne çıkarabildiğini fark etti.

"Tekrar karşılaşana dek, hoşça kalın."

Violet serbest kalan elini eteğine sildi. Tam ona bir daha asla karşılaşmayacaklarını söyleyecekti ki adam uzaklaşıp kapıyı usulca kapattı.

Sarah az sonra "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

Violet sersemlemiş bir halde "Hiçbir fikrim yok" dedi.

6

"Bu sizi bir ay idare eder." Patrick içinde birkaç litre kan olan paketi beklemekte olan vampire verdi. "Beklenmedik bir şey olursa, tekrar gelip alabilirsiniz."

Robert Larson minnetle paketi aldı. "Teşekkür ederim Liderim" dedi. "Şu diğer konuyla ilgili olarak ne yapmamı istersiniz?"

Patrick meşe ağacından yapılmış kocaman çalışma masasının ardına geçip oturdu. Abraham Stoker denen adam hakkında çok şey duymuştu. İlginç biri olan Stoker kendi ırkıyla ilgili olarak birçok kişinin göz ardı ettiği bir konuda birtakım sonuçlara varmıştı. Şimdi de bu durumu sorgulamaya başlamıştı.

Patrick geriye yaslanarak "Abraham'la ilgili bir şey yapmana gerek yok" dedi.

"Ama Liderim... Kararlarınıza karşı gelmek istemem, ama Bay Stoker bir süredir birçok nüfuzlu Londralıyı çeşitli vampir öyküleriyle eğlendiriyor. Zihnini boşaltmamız gerekmez mi?"

Normal şartlar altında, Patrick vampirlerin kararlarını sorgulamasına öfkelenebilirdi, ama o gün fazlasıyla keyifliydi. Zihninde, *Violet* ismi dönüp duruyordu. O kız gerçekten de olağanüstü bir yaratıktı. Sirkin samanlarla kaplı sahnesinde, spot ışıklarının altında durup kemanını çalarken, herkesi kendine hayran bırakmıştı. O gün egzotik bir Çingene gibi giyindiği halde, bir kraliçe gibi zarif ve tutkuluydu... Violet onu öptüğünde, Patrick'in nefesi kesilmişti. Kim kızın dudaklarının o denli tatlı, inlemesinin o denli baştan çıkarıcı olduğunu tahmin edebilirdi ki?

Diğer kız odaya girdiğinde Violet'ın gösterdiği tepki onu o beklenmedik öpücükten çok daha fazla şaşırtmıştı. Kısa süre önce kollarına atılan kadın, aniden hiddetli bir bakireye dönüşmüştü. Bu davranışına akıl sır erdirmek mümkün olmasa da Patrick bü-

yük bir meraka kapılmıştı. Bu kız gizem doluydu. Patrick'in içinden bir ses, Violet'ın sırlarını açığa çıkarmaktan büyük keyif alacağını söylüyordu.

Patrick bu tatlı düşüncelerden sıyrılıp Robert'a baktı.

"Robert, henüz çok genç olduğunu biliyorum, ama mutlaka Vampir Katilleri Dönemi'nden bahsedildiğini duymuşsundur?" dedi. Bu aslında bir soru değildi. Her vampir, ırklarını tehdit olarak gören insanlar tarafından avlanıp katledildiği dönem hakkında bilgi sahibiydi.

Genç vampir "Evet Liderim, duymuştum" dedi.

"O halde, öylesine dehşet verici bir dönemin bir kez daha yaşanmaması için ne yapılması gerektiğini de biliyorsundur."

Patrick, Robert'ın huzursuzlukla yerinde kıpırdandığını gördü.

"O dönemin liderleri insanlara ırkımızla ilgili öykülerin anlatılmasını emretmişlerdi."

"Aynen öyle" dedi Patrick. "Vampir ırkı hakkında olağanüstü öyküler anlatılacak, insanların bunların bir efsane olduğunu düşünmesi sağlanacaktı. İnsanlar vampirlerin haçlardan, kutsal sudan ve sarmısaktan korkan, uçan ve şekil değiştiren yaratıklar olduklarını düşüneceklerdi."

Robert küçümser bir ifadeyle "Aynı zamanda güneşe çıkamadığımızı da düşüneceklerdi" dedi.

"Evet. Zaten bu inançlar yüzünden insan dostlarımız bizlerin de insan olduğunu sanıyorlar ya?" Patrick ayağa kalkıp Park Caddesi'ne bakan geniş pencerenin önüne geçti. "Abraham Stoker'a hiç bulaşmamakla kalmayacağız, zihnini çeşitli efsanelerle de dolduracağız. İster bir piyes yazsın, ister bir kitap... Ne yapmak istiyorsa yapsın. Yazdıklarının yayımlanması için elimizden geleni yapacağız."

Robert küstah bir tavırla "Aptal insanlar" dedi, "onları idare etmek o kadar kolay ki!"

Patrick sokaktan geçen bir arabayı pencereden izlerken suratını buruşturdu. Tanıdığı birçok vampir, insanlar hakkında tıpkı Robert gibi düşünüyordu. Bu genç vampirler insanlarla kardeş olduklarını unutuyorlardı. Bir zamanlar insanlardan bir farkları yoktu; vampir ırkı bir evrim süreciyle ortaya çıkmıştı.

"Şimdi gidebilirsin. Robert, sana kardeş ırkı hafife almamanı tavsiye ederim."

Robert, Patrick'in önünde eğildi. "Peki Liderim" dedi ve odadan çıktı.

Patrick o günkü işlerini bitirdiğine sevinmişti. Masasının üs-

tündeki kâğıtları düzenledikten sonra evden çıktı.

Kaldırım taşlarıyla döşeli sokakta ilerlerken, başını kaldırıp göğe baktı. Gökyüzü koyu mavi bir renge bürünmüş, kalın bulutlardan her an bir sağanak boşalacakmış gibi görünüyordu. Bu gibi gecelerde, Patrick yıldızlarla bezeli İskoç dağlarını özlüyordu. Londra cazip bir şehirdi, ama hava kirliliği ve sis ayı ve yıldızları gizliyordu.

Patrick küçük ahşap kapılı köhne bir binanın önüne gelince durdu.

İsim. Bu soruyu zihninde yoğun bir biçimde hissetti.

Patrick Bruce.

Kapı açıldı ve Patrick eğilip kendisine selam veren bir uşakla karşılaştı.

"Hoş geldiniz Liderim."

Patrick uşağa selam verdikten sonra, loş koridora geçti. Kalabalığın sesi hüzünlü bir ezgi çalan keman sesini bastırıyordu. Müzik harikuladeydi, ancak onu Violet'ın çaldığı müzik kadar etkilememişti.

Violet. Patrick bir kez daha onu düşünüyordu. Bütün gün aklından çıkmamıştı.

Koridor yüksek tavanlı geniş bir odaya açılıyordu. İçeride kanepelerle birlikte birkaç küçük masa ve sandalye de vardı. Odanın tam ortasındaysa kocaman bir divan duruyordu. Osmanlı tarzı bir örtüyle kaplı olan divanı daha deneyimli birkaç çift işgal etmişti.

Patrick, İsmail'i görünce, arkadaşının oturduğu meşe kaplı bara yöneldi. Kulüp vampirle kaynıyordu. Birçoğu eğlenceye çoktan başlamış gibi görünüyordu.

Patrick, İsmail'in yanındaki tabureye oturup "Bu tür bir eğlence için biraz erken değil mi?" diye sordu.

Arkadaşı "Burada sadece kurbağa kanı servis ediliyor" dedi.

Patrick kaşını kaldırıp bir kez daha etrafa göz attı. Divanın üstünde diğer kadın vampirler gibi siyah renkli şeffaf ve hayal gücüne pek de gerek bırakmayan elbiseler giymiş dört sarışın oturuyordu. Kadınlar huşu içinde kendilerinden geçmişlerdi. Dudakları davetkâr bir edayla kıvrılmıştı. Birkaç erkek vampir pür dikkat onları izliyordu.

Patrick başını sallayıp "Vakit daha erken diyedir" dedi. Kurbağa kanının vampirler üzerinde tuhaf bir etkisi vardı; cinsel dürtülerini artırıyor, diğer duyularını da her şeyden daha fazla hassaslaştırıyordu. Tabii, insan kanı bir istisnaydı. Vampirler insan kanı içtiklerinde hayvana dönüşüyorlardı. "Belki biz de biraz içmeliyiz."

İsmail dehşet içinde ona baktı. "Hiç sanmam İskoçyalı" dedi.

Patrick, kurbağa kanından pek hoşlanmazdı; gençliğinde birkaç kez içmiş, ama bir daha canı asla içmek istememişti. Kurbağa kanının onun için pek bir anlamı yoktu. Patrick zaten cinsel açıdan gayet sağlıklıydı; diğer duyularının hassaslaşmasına gelince... Kan bir kere sistemden çıktığında ardından gelen çöküş hissine değmezdi.

Ancak İsmail'in aşırı tepkisi Patrick'in dikkatini çekmişti.

"Ne o, yoksa sende bir yan etkisi mi oldu?"

İsmail önündeki kanla dolu bardağa uzanırken, onaylarcasına başını salladı. "Feci bir şey oldu hem de" dedi.

Patrick arkadaşının bu yanıtı karşısında dehşet içinde kalmıştı. İsmail o güne dek hiçbir şeyden feci diye bahsetmemişti. Hayır, bu daha önceden hiç olmamıştı. İsmail hayatta tanıdığı en sakin adamdı. Dünya hakkındaki gizemli düşüncelerini sonuna kadar savunurdu. Hem zihnen hem de bedenen güçlü bir adamdı. Angelica'nın kocası Alexander Kourakin'in dünyanın en güçlü bedenine, İsmail'inse en güçlü zihnine sahip olduğu söylenirdi.

Barmen yanlarına gelene kadar konuşmadılar.

"Bana hâlâ şu feci olayın ne olduğunu anlatmadın..." Patrick kızıl saçlı barmene bakıp İsmail'in bardağını işaret etti. "O ne içiyorsa aynısından alayım" dedi.

"Peki Liderim."

Barmen yanlarından uzaklaşınca, Patrick arkadaşına baktı. İsmail'in suratında öylesine tuhaf bir ifade vardı ki Patrick'in meraklı iyiden iyiye kabarmıştı.

"İsma..."

İsmail telaşla konuşmaya başladı. "Bir yaz seni ziyarete geldiğimde, İskoçya'da güzel bir kadınla tanıştım" dedi. Sanki bir çırpıda her şeyi anlatıp bu kötü anıdan kurtulmak istiyordu. "Biraz hava almak için kaldığım handan çıktığımda tanıştık. Bataklık bölgesinde dörtnala at sürüyordu. Ona eşlik edip edemeyeceğimi sordum... Daha sonra, neredeyse iki hafta her sabah birlikte ata bindik, ama birbirimize ne isimlerimizi sorduk, ne de özel hayatımız hakkında konuştuk. Buluşup kırlarda geziyor, sonra ikimiz de kendi yolumuza gidiyorduk."

Patrick, kan dolu kadehine bakan İsmail'i izledi.

"Ona âşık olduğumu sanıyordum, ama yakında oradan ayrılmak zorunda olduğumu da biliyordum. Seni ziyaret ettikten sonra evime dönmem gerektiğini, İskoçya'da gereğinden fazla kaldığımı da biliyordum. Son kez gezintiye çıktığımızda, ona ertesi gün İskoçya'dan ayrılacağımı söyledim. Bana hiçbir şey söyleme-

di, veda bile etmedi. Hana geri döndüğümde çok üzgündüm.

Kadere bak ki senin klanından iki adam o gece oradan geçiyorlardı. Yanlarında da kurbağa kanı vardı. Onlarla birlikte içmem için bana ısrar ettiler, ben de onları kıramadım."

İsmail kadehinden kana kana içerken, Patrick onun öyküsüne devam etmesini bekledi.

"O gece geç saatte, kadın hana geldi. Neden beni görmek istediğini anlayamamıştım; ama o saatte aklımı kaybetmiş gibiydim. Kan mantıklı düşünmemi engelliyordu... Kadın odama geldi. Bunun yanlış olduğunu biliyordum; bedenlerimiz sarmaş dolaş olup da kendimizi kaybettiğimizde de bu işte bir hata olduğunu anladım. Kadın bir anda çığlıklar atmaya başladı. Benden kaçmak için debeleniyordu. Kanın etkisiyle, ya gözlerim değişmişti ya da sivri dişlerim ortaya çıkmıştı. Emin değilim. Ona zarar vermediğimi biliyordum, ama benden çok korkmuştu. Odamdan çıkarken dehşet içindeydi. Çaresizlik içinde gitmesine razı oldum. Onu daha fazla korkutmak istemiyordum. Bir insanı bu denli korkutmuş olabileceğime hâlâ inanamıyorum. Bunun olmasına nasıl müsaade edebildim?"

Patrick "Onu tekrar gördün mü?" diye sordu. Arkadaşının kendini kötü hissettiğini görebiliyordu. Onu teselli edecek bir şeyler söylemek istiyordu.

"Hayır. Ne ismini ne de nerede yaşadığını biliyordum. Sabahları buluştuğumuz yere gidip bekledim, ama gelmedi. Onu bulamadım. Bir kadının gözlerinde hiç öylesine büyük bir korku görmemiştim İskoçyalı. Kendimden ne kadar utandığımı anlatamam."

"Vay, vay, vay, iyi akşamlar beyler!" Mikhail Belanov suratında her zamanki gibi bir gülümsemeyle arkalarında beliriverdi. Belanov, vampirlerin dünyasına girmesine müsaade edilen tek insandı. Kutsanmış'la olan yakınlığı dolayısıyla kendisine böyle bir ayrıcalık tanınmıştı. Birbirlerine kenetlenmiş, bedenlerinin keyfini çıkaran vampir çiftlere baktı. "Gördüğüm kadarıyla güzel bir akşam" dedi.

Patrick, İsmail'e İskoç kadın hakkında daha fazla soru sorma fırsatını kaçırdığı için sinirlenmişti, ama arkadaşını gördüğüne de sevinmişti.

İsmail "Kutsanmış burada olduğunu biliyor mu?" diye sordu alaycı bir tavırla. Az önceki dalgın ve endişeli halinden eser kalmamıştı. Etrafa gülücükler saçıp duruyordu.

Mikhail bu soruya çok şaşırmış gibi "Angelica neden burada olduğumu bilsin ki?" dedi. Ancak, Mikhail'in ablası, kardeşinin

ilk kez bir vampir kulübüne yaptığı ziyaretten sonra her ikisini de uyarmıştı. Bir gece üçü salonda otururken, Angelica "Kardeşim ikinizle birlikte o tür yerlere gitmeye alışırsa, asla evlenip evinin erkeği olamayacak!" diye sitem etmişti.

Patrick "Güzel" deyip gülümsedi. "O halde henüz ondan azar işitmemişsin. Ben de eğlenceyi kaçırdığımı sanıyordum."

İsmail "Ben yanında yokken ona bundan bahsedersen, kafanı uçururum İskoçyalı" dedi. "Kutsanmış bütün hafta bu salak yüzünden somurtup durdu. Gereksiz yere ben de birkaç azar işittim."

Mikhail sırıtıp "Yapmayın beyler" dedi, "neden bu kadar kindarsınız? Eminim ki hepsini değilse de, o azarların bir kısmını hak etmişsindir İsmail."

İsmail kaşını kaldırdı, Patrick ise gülmeye başladı.

"Mikhail, şayet ablan evlenmen için başımızın etini yerse, onu geri çeviremeyeceğiz" dedi Patrick. Barmene teşekkür ettikten sonra, kadehini dudaklarına götürdü ve kanı içti.

Mikhail barmenden bir kadeh brendi istedi ve "Benim medeni halimden size ne?" diye sızlandı.

İsmail omuzlarını silkti. "Belli ki sana iyi örnek olmadığımız düşünülüyor" dedi.

"İsmail, sen bekârsın. Ama seni tanıdığım günden beri bir kadına dokunduğunu görmedim. Bana nasıl kötü örnek olacaksın ki?"

İsmail "Ben de ablana bunu diyorum ya" dedi. "Ama tabii, İskoçyalı dostum ikimize de yetecek kadar kadınla birlikte olduğundan, benim de başım yanıyor."

Patrick, İsmail'in yüzündeki acıklı ifadeye gülmeden edemedi. "O kadar da değil. Birisinin kadınları tatmin etmesi gerek ama, öyle değil mi? İsmail sen nasıl evlenmemek için yemin ettiysen, ben de durumu dengelemek için elimden geleni yapıyorum."

Mikhail etrafına bakınıp homurdandı. "Zaten Angelica'nın endişelenmesine hiç gerek yok" dedi. "Buradaki kadınlara baksanıza. Hepsi gözlerini Patrick'e dikmiş, fark edilmeyi bekliyor. Hatta yanında partnerleri olanlar bile! Dostum, şayet sen bir klan lideri olmasaydın, yığınla düşmanın olurdu."

Patrick etrafına bakınmaya tenezzül bile etmeden omuzlarını silkti. "Kıskançlık zayıf iradeli yaratıklara mahsustur" dedi.

İsmail yanındaki iki adama da acıyormuş gibi başını salladı. "Umarım her ikiniz de bir gün sizi hizaya sokacak bir kadınla karşılaşırsınız" dedi.

Violet. Mikhail, İsmail'in lafına gülüp geçerken, Patrick'in aklı-

na yine Violet geldi. Patrick ilgisini iki haftadan uzun bir süre çekecek bir kadınla karşılaşmayacağına emindi, ancak siyah saçlı, yeşil gözlü ve buğday tenli cadı kesinlikle daha uzun bir süre zihnini meşgul edeceğe benziyordu.

Violet'ın onu öpmek için başını kendisine çekişini ve yumuşacık bedeninin kıvrımlarını hâlâ hissedebiliyordu. Onu düşündükçe, aklına Violet'ın isminin çağrıştırdığı eflatun renkli, mis kokulu menekşeler geliyordu. Violet onun hakkında hiçbir şey bilmediği halde, cazibesine yenik düşmüştü.

Acaba bunun nedeni onu aslandan kurtarmış olması mıydı? Patrick kızın minnet duygusuyla öyle tuhaf davranmasının normal olduğunu düşündü. Gerçi korkudan da o şekilde hareket etmiş olabilirdi, ama Violet'ın kalp atışlarının gayet düzenli oluşuna şaşmıştı. Violet o anda endişelenmiş olabilirdi, ama kesinlikle korkmamıştı.

Hayır. Leydi Keman onu, bir yabancıyı farklı bir nedenden ötürü öpmüştü. Yakında bir kez daha sirke gitmeye karar verdi.

"Patrick?" Mikhail şaşkınlıkla ona bakıyordu. Patrick istifini bozmadan gülümsedi. Onu büyük bir tutkuyla öpen kadın henüz ismini bile bilmiyordu!

7

Bir Osmanlı ismi. Violet'ın elindeki kısıtlı parayla tuttuğu özel dedektif İsmail'in bir Osmanlı ismi olduğunu öğrenmişti. Violet bu konuyu düşünmeden edemiyordu. İsmail Osmanlıysa, İskoçya'da ne işi vardı? Babasıyla alıp veremediği neydi?

"Size yardımcı olabilir miyim hanımefendi?"

Violet sesi duyunca irkildi. Yaşlıca birisine ait olan sese dönüp Sarah'dan ödünç aldığı elbiseyi düzeltti. Şifon kumaşı ellemek ona tuhaf gelmişti. Elbisenin bilek kısımlarındaki ufak fırfırlar rahat hareket etmesini engelliyordu, ama Sarah ısrarla bu açık yeşil renkli elbisenin ona "son derece saygıdeğer" bir hava kattığını söylemişti.

Son derece saygıdeğer görünmek iyi bir şey olmalı, diye düşündü Violet. Sonra hafifçe öksürüp boğazını temizledi.

"Bugün burada Osmanlılar hakkında bir konuşma yapılacağını duymuştum" dedi.

"Haklısınız hanımefendi. Bu taraftan buyurun lütfen. Müzede bugün Profesör Tutskin'in konuşmalarından birine ev sahipliği yapacağımız için çok heyecanlıyız. Kendisi oldukça saygın bir araştırmacıdır..."

Violet adamın sözlerine kulaklarını kapatıp kokusuna yoğunlaştı. Daha önce bir müzeye hiç gitmemişti. Sanat eserlerini göremeyeceği için gitmesinin bir manası olmayacağını düşünmüştü. Ancak, o anda kendisini biraz huzursuz hissediyordu. Burası ona gözlerinin görmediğini daha da fazla hatırlatıyordu. Daha da kötüsü, buradaki kokular ona vatanını da hatırlatıyordu.

Yağlıboya, pastel boya, akrilik, mermer... Violet bu sözcükleri küçücükken öğrenmişti. Yaşadığı şatonun duvarlarında portreler asılıydı ve her yerde Roma heykelleri vardı.

Onu dünyaya getiren kadın, bir sabah onu acımasızca dövdükten sonra uşaklarına Violet'in kapı dışarı edilmesini tembihlediği halde, evini özlemle hatırlıyordu. Ne de olsa kendisi bahçede ya da tavan arasında oynarken, annesiyle sadece birkaç kez karşılaşmıştı. Belki de bir gün oraya geri dönebilirdi. Annesinin orada olmayacağını bilse oraya gider, bahçede dağların ve çiçeklerin kokusunu yanı başına kadar taşıyan rüzgârı içine çekerdi.

"Buyurun hanımefendi, boş yerlerden birine oturabilirsiniz."

"Teşekkür ederim." Violet adım atmadan önce gülümsedi. İleriden gelen fısıldaşmaları duyabiliyordu. Attığı her adımla birlikte, omuzlarının iyice gerildiğini hissetti.

İsmail'in bir Osmanlı ismi olduğunu söyleyen arşivdeki adam, Violet'in Osmanlı tarihinden hoşlandığını düşünüp bu konuşmanın yapılacağını söylemişti. Ancak, Violet o sırada içinden babasının katiliyle tanışıp tanışmayacağını düşünüyordu. Ne yazık ki İsmail hakkında hiçbir şey öğrenmeden gitmişti konuşmaya. Tek istediği babasını öldüren adamın kültürü, alışkanlıkları ve yaşamı hakkında bir şeyler öğrenmekti... Neyse ki bacağına bir bıçak iliştirmiş, bunu eteğiyle örtmüştü.

Acaba İsmail orada olacak mıydı? Lütfen, ama lütfen orada olsundu.

Violet kalabalığa yaklaşırken, derin bir nefes aldı. On bir... Yok, orada toplam on iki kişi vardı, ama aralarından hiçbiri kan içici değildi.

"Kahretsin!"

"Ön sırada oturan şu küstah adamları görünce, ben de aynı tepkiyi verdim. Bu adamlar tarihçi ve aralarında hiç kadın yok. Tarihin bu denli çarpıtılmasına şaşmamak gerek."

Violet bu sözler karşısında şaşkınlığını gizleyememiş, kadın sesine doğru dönmüştü.

Kadın "Çok özür dilerim" dedi. "Ne kabayım! Benim ismim Angelica, ya sizinki nedir?"

Violet yavaşça "Violet" dedi. Hâlâ az önce hissettiği hayal kırıklığını üzerinden atmaya çalıştığı için hisleri birbirine karışmıştı. Angelica'nın tokalaşmak için elini uzatmamasını diledi içinden. Çünkü o anda bu tür ufak tefek hareketlerin kokusunu alacak durumda değildi.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Violet. Oturmaz mıydın?"

"Ben... Tabii." Violet bir kadının yanına oturmaktan zarar gelmeyeceğini düşünerek, Angelica'nın peşine takıldı. Burnuna boş sıralardan birinden yayılan boya kokusu çalınmıştı. Yerine otu-

rırken, *Belki İsmail daha sonra gelir*, diye düşündü.

"Elbisen çok güzelmiş."

Violet şaşkınlıkla kaşını kaldırıp Angelica'ya döndü. Sarah'nın kendisi için seçtiği elbisenin idare edeceğini düşünmüştü, ama aklına güzel olabileceği hiç gelmemişti. Sarah'ya elbise sayesinde aldığı iltifattan mutlaka bahsetmeliydi. İp cambazı o güne dek artık kumaşlardan o kadar çok elbise dikmişti ki bunu duyduğuna kesinlikle çok sevinecekti.

Violet gülümseyip "Teşekkür ederim" dedi. Kadının iltifatına bir iltifatla yanıt vermesi gerektiğini biliyordu, ama Angelica'nın elbisesinin neye benzediğini bilmeden bunu yapması imkânsızdı.

Derin bir nefes alınca, Angelica'dan keskin bir yasemin kokusu yayıldığını hissetti.

"Yasemin size çok iyi gitmiş" dedi.

"Öyle mi?" Angelica şaşırmış gibiydi. "Yasemin kokusunu alabiliyor musunuz?" dedi. "Dün sabahtan beri hiç sürmedim aslında, ama düşündüğümden de kuvvetli bir yağ olmalı."

Violet huzursuzluk içinde, *Harika*, diye geçirdi içinden. Bazı günler böyle oluyordu işte; birbiri ardına hatalar yapıyordu. Tabii, Angelica'ya kör olduğunu söyleyebilirdi, ama her zaman karşılaştığı tepkiyle karşılaşmak istemiyordu. İnsanlar ona ya sağırmış ya da engelliymiş gibi davranıyorlar, kör olduğunu öğrendiklerindeyse ona hem sağır hem de engelli muamelesi yapıyorlardı.

"Yok, çok da keskin değil, gayet hoş bir koku."

Angelica "Teşekkür ederim" dedi. Sonra fısıldayarak "İşin aslı, sadece hamile kaldığımdan beri koku sürüyorum. Hamilelik döneminde insanın en azından iyi kokmaya ihtiyacı oluyor."

"Hamile misiniz?" Bu soru bir anda çıkıvermişti ağzından.

"Eh, pek de iltifat görecek bir halim yok doğrusu. Karnım Kraliçe'nin sarayı kadar büyümüştür herhalde!" Angelica'nın kahkahaları Violet'ı rahatlattı. O gün şanslı bir gününde değildi. Bu yüzden de neden yanındaki tatlı kadına rol yapmaya devam etmesi gerektiğini anlayamamıştı. Omuzlarını silkerek, *Aman, boş ver*, dedi içinden.

"Size yalancıktan iltifat etmek istememiştim" dedi Violet. "Hamile olduğunuzu fark etmedim, çünkü ben körüm."

Violet'ın bu sözlerinin ardından gelen sessizlik alışılmadık bir tepki değildi, ama Violet yine de hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Angelica'nın gerçekten de neşeli ve tatlı bir kadın olduğunu düşünmüştü.

"Birkaç sıra önümüzde oturan adamı hayatımda gördüğüm en

uzun bıyığa sahip. Bıyığından kahverengi bir şeyin ceketine damlamasına şaşmamalı. Galiba çay..."

Violet bu sözlere güldü. Angelica konuşmaya devam ederken, Violet biraz ona sokuldu.

"Onun önünde oturan adamsa upuzun bir şapka takmış. Uzun bıyıklı adam salıneyi görebilmek için boynunu bir o yana, bir bu yana kıvırıyor."

Bu manzara Violet'ın gözlerinin önüne gelince, tekrar gülmeye başladı.

Bir iki saniye sonra "Teşekkür ederim" dedi.

"Ne için?"

"Bana bir geri zekâlı gibi davranmadığınız için."

Angelica elini tutunca Violet irkildi.

"Cahil insanların kusuruna bakmamak gerek."

Violet ona bir yanıt veremeden, Angelica elini bıraktı. "Daniel? Burada ne işin var?"

Violet bir kan içiçinin kokusunu alınca başını geriye attı. Ne vakit bir vampirle karşılaşsa geriliyordu.

Daniel "Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim Prenses, beni Patrick yolladı" dedi.

Prenses mi? Violet'ın ağzı hayretten açık kalmıştı. Bir dakika sonra, Angelica yine elini tuttu.

"Violet, seni Lord Trace ile tanıştırmak isterim. Daniel, bu Violet."

Violet, Çingene kampında ve sirkte yaşadığı süre boyunca tek bir aristokratla karşılaşmamıştı. Kendi annesi de bir leydiydi, ama bunun o zamanlar Violet için hiçbir anlamı yoktu. Genellikle bu tür şeyler ilgisini de çekmezdi, ama Angelica'dan çok hoşlanmıştı. Dolayısıyla, ona karşı kabalık etmek de istemiyordu.

"Bayan Violet." Daniel karşısında duruyordu. Violet onun kan kokan nefesinin ve tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu. "Memnun oldum... Ama bir saniye, sizi tanıyorum sanki..."

Violet "Öyle mi?" dedi. Belli ki adam onu gördüğüne şaşırmıştı. Ama onun neden şaşırdığını Violet bilmiyordu.

"Leydi Keman!"

Angelica dönüp ona bakınca, Violet âdeta inledi.

"Kim?"

"Siz 'o'sunuz. O gözleri ve büyülü parmaklarınızı unutmam mümkün değil!" Daniel, Violet'ın eline uzanıp uzun uzun öptü. Violet elinin öpülmesinden hem rahatsızlık duymuş, hem de bu hoşuna gitmişti. Elini geri çekti. "Parmaklarım büyülü değil. İyi ke-

man çalmayı bol bol pratik yapmaya borçluyum" dedi kendisine uzun bir zaman önce öğretilmiş kuralları anımsamaya çalışarak. Sonra telaşla "Lordum" dedi.

"Aman Tanrım!" Bu sefer konuşan Angelica'ydı. "Leydi Keman ismini daha önce de duymuştum. Violet, bütün şehir senden bahsediyor. Birçok kişi bir dâhi olduğunu düşünüyor!"

"Dâhi mi? Yok canım!" dedi Violet. Neler oluyordu burada?

Daniel "Alçakgönüllülük bir fazilettir Leydi Keman, ama sizi gösteride dinledim. Müziğiniz insanın ruhunu okşuyor" dedi.

Angelica "Sizi dinlemeyi çok isterdim" dedi. "Daha birkaç gün önce bir arkadaşımı sizi dinlemeye yollamıştım. Kendisinin iyi bir müzik eğitimine ihtiyacı vardı, anlarsınız ya. Ne yazık ki henüz sizi dinleme şerefine erişemedim!"

"Şey, ne vakit isterseniz, gelip dinleyebilirsiniz" dedi Violet tereddütle. İlgi odağı olmaya alışık değildi. Huzursuz olmuştu. İsmail de ortalıkta görünmeyince, gitmeye karar verdi. "Artık gitmeliyim."

Angelica "Konuşmayı dinlemeyecek misiniz?" diye sordu. Sesinden hayal kırıklığına uğradığı belli oluyordu.

Violet ayağa kalkarak, hayır dercesine başını salladı. "Sirkte yapmam gereken bir şey olduğunu hatırladım" dedi.

"Prenses Kourakin, bizim de gitmemiz gerek" dedi Daniel telaşla.

Angelica "Öyle mi?" dedi.

"Evet, bir an önce eve dönmeniz gerekiyor."

Violet ikisi arasında geçen konuşmayı ilgiyle dinledi. Lord Trace'in sesi tereddütlüydü, sanki onun yanında söyleyemediği bir şeyler varmış gibi konuşuyordu.

Angelica ayağa kalkıp Violet'ın yanına gitti. "Pekâlâ" dedi. "O halde, eve dönerken Violet'ı da sirke bırakırız."

Daniel bir şey söylemedi. Violet bu teklifi reddetmek istese de Angelica'nın ses tonundan kararlı olduğu anlaşılıyordu. *Tıpkı bir prenses gibi*, diye düşündü Violet. Aniden aralarında geçen konuşmanın son derece tuhaf olduğunu fark etti. Adamın bir prensesle konuşurken başını eğip "Majesteleri" demesi gerekmez miydi?

"Aslında, kendim de geri dönebilirim..."

Angelica "Kesinlikle olmaz" diye kestirip attı.

Violet alaycı bir tavırla "Peki, Majesteleri" dedi. Angelica koluna yapışıp onu konferans salonundan çıkardı. Daniel da arkalarındaydı.

Angelica "Sakın bana 'majesteleri' deme!" dedi. Yeni arkadaşı kulağına "Tabii, bir prensesin gazabına uğramak istemiyorsan!" diye fısıldadı.

Violet güldü. Bir soyluyla arkadaşlık kurması işine yarayabilirdi. Ne kadar çok insan tanırsa, İsmail'i bulması da o kadar kolaylaşırdı. Ancak, prenses zaten dünya tatlısı bir kadındı.

8

"Bunu Angelica'ya verir misiniz?"

"Tabii. Bu Isabelle'in davetiyesi mi?"

Angelica Kourakin'in Kutsanmış olduğu ve Alexander'ın çocuğunu beklediği anlaşılınca, vampirler haftalarca kutlama yapmıştı. Uzun süredir bekledikleri yeni dönem başlamıştı.

Vampirler asırlar boyu hayatta kalma savaşı vermişlerdi. Birçok beceriyle donatılmışlardı, ancak beşinci asırdan sonra doğurgan hale gelebilmişlerdi. Vampir kadınlar nadiren doğururlardı. Bu trajedinin başlıca nedeni, birçok vampirin uzun süre yaşamaktan dolayı depresyona girip çocuk doğuramadan canına kıymasıydı.

Gelecek onlar için çok şey vaat etmiyordu. Sadece en güçlüler yaşlanıyordu, ama onlar bile kehanetin gerçekleşmesini diliyorlardı.

Patrick içinden, *Kehanet gerçekleşti*, diye düşündü. Kutsanmış yani vampirlerle uyumlu bir insan nihayet yeni bir ırkı, Kutsanmış ırkı dünyaya getirecekti.

Angelica, Kutsanmış bir annenin ve babanın çocuğuydu; yeni bir ırkı hayata getirecek olan kadındı. O ve çocuğu gelecek için bir umut ışığı olmuştu.

"Evet. Batı Klanı üyeleri Kutsanmış'ı görmek istiyorlar. Ne de olsa herkes bu doğum ayinine katılamayacak" dedi İsmail.

"Şimdi davetiyeyi götüreceğim. Zaten Kourakinlerin malikânesine gidecektim. Eminim ki Alexander karısını senin klanının yaşadığı bölgeye götürecektir. Tabii, doğumdan sonra..."

İsmail onaylarcasına başını salladıktan sonra, bastonuyla arabanın tavanını dürttü. Sürücü dizginleri çekip arabayı durdurdu.

"Lordlar Kamarası'ndan birileriyle görüşeceğim. Sonra görüşürüz."

Arkadaşı arabanın kapısını açıp dışarı çıkarken Patrick gülümsedi. "Öğleden sonra görüşmek üzere."

Kapı kapandı ve araba yoluna devam etti. Patrick pencereyi örten kalın perdeleri kenara çekip kaldırımı taşlarıyla döşeli sokakları izlemeye koyuldu. Araba büyük bir malikânenin önünde durunca, davetiyeyi ikiye katlayıp cebine koydu. Arabadan dışarı atlayıp malikâneye yürüdü. Sonra da kapıyı çaldı.

Aradan bir dakika geçtiği halde, kapıyı açan olmadı.

Kapıyı tekrar çaldı. Bir yandan da Alexander'ın uşaklarının nerede olabileceğini düşünüyordu. Birkaç dakika sonra, Patrick kapıyı yoklamaya karar verdi. Şaşkınlıkla kapının gıcırdayarak açıldığını gördü.

"Merhaba? Angelica? Neredesiniz?"

Sesi koridorda yankılandı.

Kulağına boğuk bir piyano sesi çalınınca, "Neler oluyor?" diye homurdandı.

Belli ki Angelica yine piyanonun başına geçmişti. Bu, şaşılacak bir şey değildi. Çünkü prenses hem piyano çalmaktan çok hoşlanırdı, hem de son derece güzel piyano çalardı.

Patrick uzunca bir koridordan geçtikten sonra, Alexander'ın evlendikten sonra bir müzik odasına dönüştürdüğü odaya yöneldi. Yarım düzine kadar uşak kapının önüne üşüşmüş, müziği dinliyordu. Demek herkes buradaydı...

Patrick keyifle uşakların arkasında durup içeriye göz attı. Kapı kısmen aralık olduğundan içeride neler olup bittiğini ya da piyanoyu tam olarak göremiyordu. Ancak, Mikhail'in de aralarında bulunduğu bir grubun resitali dinlediğini fark etti.

Patrick hemen yanındaki hizmetçi kıza "Özel bir kutlama mı yapılıyor?" diye sordu.

Kız ona bakmadan yanıt verdi: "Hayır, ama yine de çok güzel. Piyano ve keman bir kızı hüngür hüngür ağlatmaya yeter."

Keman mı? Patrick neler olup bittiğini çok geçmeden öğrendi. Kemanın hüzünlü sesi piyanoya eşlik etmeye başladı. Sesler birbirine karışmıştı. Notalar âdeta dans ediyor, dinleyicilerin kulaklarını okşuyordu.

Patrick hiç tereddütsüz içeri girdi. Onu tanıyan hizmetkârlar hemen yol açıp reverans yaptılar. Patrick içeri girdiği anda kemancıyı gördü.

Violet. Zaten daha içeri girmeden kemancının Violet olduğunu anlamıştı. Hiç kimse onun gibi keman çalamazdı. Hiç kimse müziğe onun kadar kederli bir hava veremezdi. Patrick'in aklına Vi-

olet'ın orada ne aradığını sorgulamak bile gelmedi. Kapı eşiğinin az ötesinde durup onu dinlemeyi yeğledi.

Violet gözlerini yummuş, başını geriye atmıştı. Simsiyah saçları incecik bedeninin gerisinde salınıyordu. Tek kelimeyle harikulade görünüyordu. Üstündeki basit beyaz renkli dekolteli elbise tenini olduğundan da parlak gösteriyordu. Patrick onun açık yeşil renkli kuşağının gözleriyle aynı renk olduğuna emindi. Peki, bu kadın neden aklını başından almıştı? Dört yüz doksan altı senelik yaşamı boyunca yüzlerce kadınla birlikte olmuştu. Violet'ı diğer kadınlardan farklı kılan neydi?

Parça bitince, dinleyiciler suspus kesildiler ki aslında bu, Violet için iltifatların en büyüğüydü.

Angelica oturduğu taburede dönüp "En azından alkışlayabilirsin!" dedi neşeli bir tavırla. "Patrick!"

Angelica gerçekten de çok keyifliydi. Patrick'in bakışları Violet'a yöneldi.

"Prenses." Patrick yerinden kalkıp kendisine doğru gelen Angelica'ya bakıp abartılı bir biçimde reverans yaptı. Angelica ise alaycı bir tavırla gülümsemekle yetindi.

"Sakin ol yaşlı adam, şu 'prenses' laflarıyla onu şımartacaksın" dedi Mikhail çiçek desenli koltuğa otururken.

Angelica, Patrick'in koluna girip arkasını döndü. "O beni istese de şımartamaz" dedi. "Ben zaten yeterince şımarığım. Gelin de konuğumuzla tanışın."

Patrick onunla birlikte Violet'ın yanına gitti. Violet kemanını sol elinde, yayını da sağ elinde tutuyordu. Eli kolu doluyken, reverans yapması zor olacaktı. Patrick onun keman ve yayı kasıtlı olarak elinden bırakıp bırakmadığını merak ediyordu doğrusu. Ne de olsa, son karşılaştıklarında Violet biraz gerilmişti.

"Violet, bu Patrick. Patrick bu da Violet." Angelica, Patrick ve Violet'ın tanıştıklarını bilmeden resmi bir biçimde onları birbirlerine takdim etmişti.

"Violet, sizinle tanışmak büyük zevk."

Patrick, Violet'ın kaşını kaldırdığını görünce, gülmemek için kendini zor tuttu. Anlaşılan Leydi Keman oyun oynamaktan pek hoşlanmıyordu.

Violet başını önüne eğip "O zevk bana ait" dedi.

Angelica hafifçe öksürüp boğazını temizleyene dek, Patrick karşısındaki dünyalar güzeli kadını izledi.

Angelica "Neden şuraya oturmuyoruz?" diye sordu.

Mikhail "Zamanlaman harika" dedi. "Çay servisi yeni başladı.

Ha, Violet, aşçı senin şu sevdiğin kurabiyelerden pişirdi."

Patrick iki kadının arkasından giderken, pişkin pişkin gülümsedi. Violet'in sevdiği kurabiyeler mi? Mikhail onun hangi kurabiyeyi sevdiğini nereden biliyordu?

Mikhail ve Violet kendi aralarında hoş bir sohbete dalınca Angelica "Bir sorun mu var?" diye fısıldadı.

Patrick kayıtsızca "Hayır, neden sordun?" diye yanıt verdi. Arkadaşıyla Violet'ın sohbet etmesi sinirine dokunmuştu, ama bu durumdan hoşnut olmadığını belli etmesi daha da sinirine dokunmuştu.

"Kaşların çatık da..."

"Hiçbir sorun yok." Patrick sesini yükseltip Violet'a "Son karşılaştığımızdan beri tekrar ölüm tehlikesi atlattınız mı?" diye sordu.

Violet, Angelica'nın hayretten nefesinin kesilmesine ve Mikhail'in suspus olmasına aldırış etmedi. "Hayır, ama eminim ki bu şehirdeki çoğu kadın sizin tarafınızdan kurtarılmayı bekliyordur" dedi.

Patrick güldü. Sonra sandalyesinde öne eğildi. "Yardıma muhtaç tüm hanımlar bana sizin kadar nazik bir biçimde teşekkür edeceklerse, hemen gidip yardım edecek birilerini bulabilirim."

"Ukala ne olacak!" Violet bu sözleri yarım yamalak söylediği halde Patrick duymuştu. Tam Violet'ı iyiden iyiye çileden çıkaracak bir yanıt verecekken, Angelica araya girdi...

"Patrick! Violet! Siz tanışıyor musunuz?" dedi Violet'a bir fincan çay uzatırken.

Patrick "Bir kez karşılaşmıştık, ama unutulmaz bir geceydi, öyle değil mi Violet?" dedi. Violet'ı kızdırmaktan neden bu denli hoşlandığını bilmiyordu, ama onun suratındaki öfkeli ifadeden büyük keyif alıyordu.

Mikhail ablasının uzattığı fincanı fark edince "Onun çay istediğini sanmıyorum Angelica" dedi.

Patrick, Angelica'nın kıpkırmızı kesildiğini fark etti. Derken, Angelica nedendir bilinmez birbiri ardına özürler sıralamaya başladı.

"Violet, çok özür dilerim. Senin göreme... Yani... Ben..."

Patrick, Mikhail'in de olanları şaşkınlıkla izlediğini gördü. Ancak, Violet hiç istifini bozmadı.

"Sorun değil Angelica. Ne de olsa bu bir sır değil." Violet sakin bir tavırla öne uzanıp dikkatle çay fincanını eline aldı.

"Neden söz ettiğinizi bilmiyorum, ama madem söz konusu olan şey sır değil, neden bize de söylemiyorsunuz?" Mikhail elindeki yarısı dolu fincanı süslü masaya koyup geriye yaslandı.

Patrick gözlerini kısmış, pür dikkat Violet'ı izliyordu. Fincanı tutuşu, dudaklarına götürüşü... Bunu nasıl olmuştu da daha önce fark etmemişti?

"Göremiyorum" dedi Violet. Konuşurken öylesine rahattı ki bir süre ona bakakalan Mikhail şaşkınlıkla "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Angelica hemen araya girip "Ne diyorsa, onu demek istiyor" dedi.

Mikhail şoku üstünden atıp gülümsedi. "Patrick sanırım bu genç hanımı sen değil, ben etkileyeceğim!" dedi.

Violet'ın kahkahaları sessizliği bölerken Patrick sustu. Violet'ı ilk gördüğü anı ve onun kör olmasını düşündü, bu iki şeyi bağdaştırmaya çalışıyordu.

Violet, Mikhail'e dönüp "Neden?" diye sordu.

"Şey, genellikle kadınları yakışıklılığıyla etkileyen kişi Patrick'tir" dedi Mikhail. "Ama onları sözlerle etkilemek söz konusuysa, benimle yarışamaz."

İki kadın da gülerken, Patrick sessizliğini korudu.

Mikhail telaşla "Ama bu benim yakışıklı olmadığım anlamına gelmez" dedi.

"Yeter Mikhail!" Angelica erkek kardeşine sevecen bir bakış fırlattı. "Violet'ı ürküteceksin."

Violet gülümseyerek "Beni ürkütmüyor" dedi. "Bunu itiraf etmemin tek nedeni de gitmek zorunda olmam. Beni korkuttuğunu düşünmesini istemem."

Patrick hemen ayağa fırladı. "O halde, sizi gideceğiniz yere bırakayım."

Angelica "Arabacım Violet'ı gideceği yere götürebilir. Sen zahmet etme" dedi, ama Patrick hayır dercesine başını salladı. Violet'ın bir an için nefesini tuttuğunu fark etmiş, bunun da iyiye işaret olduğunu düşünmüştü.

"Ne zahmeti? Violet, gidelim mi?"

9

"Violet, hemen buraya gel kızım."

Violet başını kaldırdı. Her yer zifiri karanlıktı. Birkaç saniye sonra göremediğini hatırladı. Korkudan nefes alamadığını hissetti. Sonra aşçının sesini bir kez daha duydu.

"Gel kızım, giyinmen gerek. Seni buradan götürmeliyiz."

Uzaktan birilerinin bağırıp çağırdığını duydu. Annesi avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Korku âdeta kanlı canlı bir yaratık haline dönüşmüştü.

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

Giyinmesine yardımcı olan aşçı hiçbir şey söylemedi.

"Annem buraya mı geliyor?"

Kadın yanıt vermedi. Violet'ın mantosunun düğmelerini iliklemeye devam etti.

Boğazının düğümlendiğini hissetti. "Nereye gideceğiz?"

"Hiçbir yere gitmeyeceğiz kızım. Gitmesi gereken sensin. Hem de çok uzaklara."

Violet kendisini ormanda bulmuştu. Koşarken ayakları ağaç köklerine takılmış, orası burası sivri dallar ve taşlar yüzünden yara bere içinde kalmıştı. Peşinden gelen annesinin tiz çığlığı ormanda yankılandı:

"Hemen buraya gel küçük fare!"

"Violet, uyan!"

Violet, Sarah'nın endişeli sesini duyunca sıçrayarak uyandı. Sersem bir haldeydi. "Uyuyakaldım galiba" dedi.

Sarah "Evet" dedi. "Yine kâbus görüyordun."

Violet kendisine gelmeye çalışarak, uyuyakaldığı sandalyeden kalktı.

"Saat kaç? Hazırlanmam gerek!"

Sarah bunu duyunca konuyu değiştirmesi gerektiğini anladı.

"Olamaz! Yoksa bana o yakışıklıyla aranda neler geçtiğini anlatmayacak mısın?"

Violet, Sarah'nın heyecanla sorduğu soruyu duymazdan gelip Çingene eteğini giydi.

"Yapma Violet!" Sarah, soyunma odasının köşesindeki tabureden kalkıp Violet'ın omuzlarına yapıştı. "Arkanı dön de bağcıkları bağlamana yardımcı olayım."

Violet, Sarah'nın dediğini yaptı. "Sana bir şey anlatmıyorum, çünkü anlatacak bir şey yok" dedi.

Sarah eteğin bağcıklarını bağlarken "Eminim öyledir" diye homurdandı.

"Yemin ederim ki öyle! O beni buraya Prenses Angelica'ya iyilik olsun diye getirdi." Aslında, Violet'ın inanmak istediği buydu. Yoksa aklına gelen diğer nedenler hiç de mantıklı değildi! Patrick onunla ilgileniyor olamazdı. İlgilenmiş olsa bile kör olduğunu öğrendiği anda ilgisini kaybetmiş olmalıydı. Violet bundan emindi.

Gerçi Patrick onu küçümseyen hiçbir laf etmemişti. İşin aslı, ona hiçbir şey söylememişti. Ne Angelica'nın evinde Mikhail kendisini rezil ederken, ne de sirke geri dönerken. Hayır. Patrick ağzını bile açmamıştı. Bu yüzden de geri dönüş yolu büyük bir huzursuzluk içinde geçmişti.

İşin en kötü yanı da Patrick hakkında fark ettiği gerçeğe rağmen, onu hâlâ çekici buluyor olmasıydı. Violet onunla ilk karşılaştığında kan kokusunu neden hissetmediğini bilmiyordu, ama o sabah her şey apaçık ortadaydı. Patrick bir kan içiciydi.

Kâhin ona kan içicilerle ilgili bir sürü şey öğrettiğinden, Violet onlardan korkmuyordu. Violet onların çoğu insandan çok daha güçlü, daha hızlı olduklarını ve yasalarına göre, kendilerini tehdit altında hissetmedikleri sürece insanlara saldırmalarının yasak olduğunu da biliyordu. Ayrıca, bir kan içici zihnini okuduğunda, bunu anlayabiliyordu. Bazı insanların da bu beceriye sahip olduğunu biliyordu.

Bunlara rağmen, Patrick'in bir kan içici olması Violet'ın onun hakkındaki düşüncelerini zerre kadar değiştirmemiş, sadece kendisini daha da huzursuz hissetmesine neden olmuştu. Ne de olsa, sırf İsmail'le aynı ırka mensuplar diye kan içicilerden uzak durmuştu.

"İşte oldu" dedi Sarah bağcıkları bağlamayı bitirdiğinde.

Patrick'i aklından çıkarmaya çalışan Violet gülümsedi. "Bu sa-

balı bana ödünç verdiğin elbise en az bir önceki kadar beğeni topladı."

Sarah olduğu yerde zıplamaya başladı. Ciyak ciyak bağırarak "Ay, inanamıyorum!" dedi. "Kendimle gurur duydum doğrusu!"

Violet genç kıza elini uzatıp "Biliyorum" dedi. "Elbiseyi göremiyorum, ama herkes bana senin çok yetenekli olduğunu söylüyor Sarah. Kendinle gurur duymalısın."

"Violet!" Graham ahşap kapının diğer tarafından ona sesleniyordu. "Bir dakika sonra sahnedesin!"

Sarah geri çekilirken Violet "Hemen geliyorum" diye seslendi.

Sarah "Al bakalım kemanını. Violet... Bu kadar nazik olduğun için teşekkürler" dedi alçak bir sesle.

Violet onun hayatının hiç de kolay olmadığını biliyordu. Sarah o güne dek pek fazla iyi insanla karşılaşmamıştı... Çok daha iyi şeyleri hak ediyordu.

Violet, Angelica'yla konuşup yardımcı arayan terziler olup olmadığını sormayı düşündü. Angelica'yla müzede ilk karşılaştıkları günden beri henüz birkaç kez görüştüğü halde, prensesin yardımcı olacağına emindi.

Sarah'nın sirkten ayrılmasına çok üzülürdü elbet, ama Sarah çok mutlu olurdu. Hem kendisi de sonsuza dek sirkte çalışmayı düşünmüyordu.

İsmail'i bulana dek...

Violet, Angelica'yla konuşmaya karar verip Graham ismini anons edince, perdelere doğru yürüdü. *İsmail*... Bu isimi her gösteriden önce olduğu gibi, yine aklına düşmüştü. İsmail o gece seyircilerin arasında olabilir miydi? Violet'ın eli gömleğinin altındaki kolyenin ucunda asılı olan yüzüğe gitti. Onu bulması gerekiyordu, ama nasıl?

Perdeler açıldı ve Violet spot ışıklarının onu izleyeceğini bilerek sahneye adım attı. Sirkin tanıdık kokularını hissetti. Derin derin nefes aldı. Bu gece, orada her zamankinden de çok varlıklı kişiler vardı. Bu insanlardan yayılan parfüm kokusu kapalı sirk çadırının her yanına sinmişti.

Violet sahnenin tam ortasına geldiğinde, çeşitli kokuların etrafını sardığını hissetti: Tatlı şeker kokusu, bira ve ayakkabı cilası... Bir de barut kokusu mu vardı ne? Violet barut kokusu almıştı. İzleyicilerden biri silah taşıyordu. İyi de insan neden bir sirke silahla gelirdi ki?

Huzursuzluğunu bir kenara atmaya çalışan Violet, yayını kaldırıp kemanını çalmaya başladı. Müzik onu rahatlatmıştı, ama dik-

kati soldan üçüncü sıradaki adama kaymıştı. Adam neden oraya silahla gelmişti? Sirkte birisini vurmak gibi bir niyeti olamazdı, değil mi?

İçine bir nefes daha çekince, adamın ter kokusunu ve o gece akşam yemeğinde yediği tartın ve içtiği biranın kokusunu da hissetti. Adam çok ama çok bira içmişti. Tanrım, adam hem silahlı hem de sarhoştu.

Ne yapacağını bilemeyen Violet çalmaya devam etti. İçinden bir ses sola, yani tehlikeye doğru yaklaşmasını söylüyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Şayet adamın silahı olduğunu bağırarak herkese haber verecek olsa, adam da birisini vurmaya niyetliyse, onu engelleyemezdi. Keşke Yaşlı Graham'a, sahne arkasındaki görevlilerin silahlı adamı etkisiz hale getirmelerini söyleyebilseydi. Ama silahlı adam gösteri sona erene dek bekleyecek miydi?

Bir şeyler yapmalıydı, her an birisi vurulabilirdi!

Kemanını çalmayı kestiğinde, sirke derin bir sessizlik çöktü. Herkes suspus olmuştu. Violet herkesin gözlerini kendisine diktiğini, bir şeyler olmasını beklediğini biliyordu. Derin bir nefes aldı. Burnuna İskoç dağlarının kokusu çalındı, ama bunu umursamamaya, dikkatini silahlı adama vermeye çalıştı.

"İzleyicilerin arasından bir gönüllü rica edeceğim" deyiverdi.

Bu ricasının ardından sirkte kopan bağırış çağırıştan birçok kişinin gönüllü olmak istediğini fark etti. İnsanlar ellerini kaldırmış olmalıydılar. Acaba silahlı adam da elini kaldırmış mıydı? Bunu yaptığı için çıldırmış olmalıydı.

Violet yayını silahlı adama doğrultup "Siz lütfen" dedi. "Bana yardım eder misiniz?"

Violet derin derin nefes alıp vererek doğru adamın ayağa kalkması için ona yoğunlaştı. Ancak ağzından ve burnundan etrafa leş gibi bira kokusu yayılan adam yerinden hiç kımıldamadı. Adam ayağa kalkmamıştı.

Derken, diğer izleyiciler adamı yuhalamaya ve ıslıklamaya başladılar. Kalabalık adamın yerinden kalkıp gönüllü olması için onu kışkırtmaya çalışıyordu. *Harika!* diye düşündü Violet rahatlayarak. Barut kokusu yakınlaşmıştı. Adam kalabalığın arasından geçerken, Violet ayakkabılarını çıkarıp saçlarını savurdu.

Çingene kampındaki yaşlı adamlardan biri olan Emilian ona kendi deyimiyle "eli çabuk" olmayı öğretmişti. Çingenelerin asıl kazanç kaynağı, sergiledikleri gösterilerdi, ama parasız kaldıklarında usta birer hırsız olan bazı Çingeneler bir yerlerden yiyecek de aşırırlardı. Emilian en usta hırsızlardan biriydi. Kör olduğu

halde Violet'ın hırsızlığın en azından püf noktalarını öğrenmesi konusunda diretmişti.

Sarhoş adam neredeyse yanına gelmişti. Silahı sol cebindeydi. Violet dans edip adamın dikkatini biraz dağıtırsa, adam fark etmeden silahı alabileceğini düşündü.

"Hoş geldiniz bayım, lütfen yüzünüzü seyircilere dönün." Violet umduğundan da sakin bir ses tonuyla konuşuyordu. *Korkuyu kendinden uzaklaştır. Bunun basit bir oyun olduğunu düşün.*

Silahlı adam uğursuz bir sesle "Olmaz" dedi. Kalabalıktan yükselen boğuk seslerden adamın silahı kendisine doğrulttuğunu anladı. Bu ihtimali göz ardı edecek kadar aptaldı!

Korkuyu kendinden uzaklaştır, korkuyu kendinden uzaklaştır.

"Sen... Sen de tıpkı onun gibisin! Güzelliğinle erkekleri baştan çıkarıp onları yüzüstü bırakıyorsun! Beni kandırabileceğini mi sandın?" Adam ona doğru bir adım attı. Kalbi deli gibi atan Violet kımıldamadı.

En azından, adam şu bahsettiği diğer kadını vuramayacaktı. Seyircilerden bazıları yerlerinden kalkıp yardıma koşmaya yeltendiler, ama adam onlara yaklaşmamalarını söyledi.

Violet adamı yatıştırmaya çalışarak "Sizinle asla oyun oynamam efendim" dedi.

"Oynarsın!" Adam daha da yaklaşmıştı. "Tıpkı o sürtük gibi sen de benimle bana saygı duymuyorsun!"

Adam, Violet'ın suratına okkalı bir tokat atınca, seyirciler bağrışmaya başladı. Violet tokadın hiddetiyle yere yığıldı. Suratı alev alev yanıyordu.

Anıları onu bir başka zamana ve yere götürdü. Annesinin onu dövdüğü, meyhane sahiplerinin onu tekmelediği, yabancıların ondan istifade etmek istediği zamana geri döndü. Sonra sirke, sarhoş adamın karşısına tekrar geldi. Yüzüne düşen saçlarını geriye attı.

Şu kısacık hayatında çok kere dayak yemişti. Uzun bir süre önce de çektiği acıları belli etmemeye ve ağlamamaya yemin etmişti. Elini bir an yanağına götürdükten sonra, Violet kemanını yere koyup doğruldu. Bu adam onu vursa bile karşısında korkudan tir tir titremeyecekti.

Violet silahın namlusunu göğsünde hissedene dek adama doğru yürüdü. Adamın leş gibi nefesini gözlerinin tam ortasında hissediyordu. Seyirciler bir kez daha bağrışıp geri çekilmesini haykırdılar.

"O kadına da kötü mü davranıyorsunuz? Ona da bana vurduğunuz gibi vuruyor musunuz?"

Adam onu vurmadığı için şanslı olduğunu biliyordu, ama artık

mantıklı davranmanın bir anlamı yoktu. Adam ona yanıt vermeyince, Violet sorusunun yanıtını almış oldu. İçini muazzam bir öfkenin kapladığını hissetti. İnsanlar nasıl oluyordu da birbirlerine zarar veriyorlardı? Sonuçlarını düşünmeden nasıl birbirlerine şiddet uyguluyor, acı çektiriyorlardı? Bu adamın diğer insanlardan, annesinden hiçbir farkı yoktu. *İsmail*'den de hiçbir farkı yoktu.

"İstediğini yapmak için şiddet kullanan bir adama kim saygı duyar? Ancak güçsüz erkekler kadınları ve çocukları döver. Bunu kendilerini güçlü hissetmek için yapar, ama aslında ne kadar güçsüz olduklarını bilirler! Siz beyefendi, bir zavallıdan başka bir şey değilsiniz!"

Çadırda Violet'ın sesi yankılanırken, herkes çıtını çıkarmadan onu dinliyordu. Seyirciler nefeslerini tutmuş, adamın Violet'ı vurmasını bekliyordu. Violet da adamın onu vurmasını bekliyordu, ama adam bunu yapmadı.

Birkaç saniye hiçbir şey olmadı. Derken, tok bir ses duyuldu. Violet adamın silahını geri çektiğini hissetti. Seyirciler tekrar bağrışmaya başlamıştı, ama bu sefer sanki birisine tezahürat ediyorlardı! *Neler oluyordu?*

"Yakalayın hergeleyi!" Violet bir anda düşüncelerinden sıyrıldı. İnsanlar akın akın yanına koştuğunu hissettiği halde, neler olup bittiğini henüz anlayamamıştı. Derin bir nefes alınca, adamın hâlâ orada olduğunu hissetti. Ama silahı artık kendisine doğrultmuyordu! Silah yere düşmüştü!

Bir anda sahneye bir sürü insan doluştu. Violet insanların savurduğu küfürleri duydu. Geri geri giderken birisinin göğsüne çarptı. Bir erkek onu kollarına aldı.

Patrick.

"Onu götürüyorlar, her şey bitti." Patrick sert bir ses tonuyla konuşmuştu, ama aslında onu teselli etmek istemişti. İşe de yaramıştı. Violet birden kendini iyi hissetmediğini fark etti.

"Başım dönüyor" dedi.

Violet daha fazla konuşamadan, Patrick onu kucakladı.

"Seni kucaklamak artık bir alışkanlık haline geldi" dedi.

Violet kendisini çok halsiz hissettiği halde, Patrick'in sert ses tonuna aldırış etmeden gülümsedi. Sonra da başını göğsüne yasladı. Patrick kızsa da onun kollarında olmak ne güzel bir histi.

Patrick onu geçen seferki gibi sahne arkasına, soyunma odasına götürdü. Ancak onu önceki gibi yere bırakmadı. Violet halinden son derece memnundu. O anda ayakta durup duramayacağını bilemiyordu.

Patrick, kucağında Violet olduğu halde odanın bir köşesinde duran tabureye oturdu.

"Bakıyorum da belayı üstüne çekmekte ustasın." Patrick'in yumuşak bir ses tonuyla konuşması Violet'ın bunun doğru olup olmadığını düşünmesine neden oldu.

"Aslında, her zaman böyle değilimdir. Her şey geçen hafta başladı..."

"Benimle tanıştığın gün mü?" Patrick'in konuşurken güldüğünü fark eden Violet omuzlarını silkti. Kısa süre önce hissettiği yorgunluk geçmeye başlamıştı. Ölümle burun buruna gelmek bir süreliğine de olsa bedenindeki tüm enerjiyi alıp götürmüştü, ama yavaş yavaş kendine geliyordu. Birden aklına Patrick'le son karşılaştığı zaman geldi. Patrick kör olduğunu biliyordu. Onun korunmaya muhtaç bir zavallı olduğunu düşünüyor olmalıydı. Violet öfkeyle çenesini sıktı.

"Artık kendimi daha iyi hissediyorum. Beni bırakabilirsin." Ayağa kalkmaya çalıştı, ama Patrick'in onu bırakmaya niyeti yoktu.

"Aklını mı kaçırdın be kadın?" diye kükredi. Violet ne diyeceğini bilemedi.

"Ben..."

"Adam sana silah doğrultmuşken ne yapmaya çalışıyordun?"

Violet ona yanıt vermeye çalışırken, Patrick'in öfkesini güçlükle zapt edebildiğini hissediyordu.

"Ben..."

"Şayet bir daha öylesine aptalca bir şey yapacak olursan, seni kendim vururum."

"Başımın çaresine bakabilirim!" Violet istemeden de olsa yüksek sesle konuşmuştu. Kendisini mızıkçı bir çocuk gibi hissetti. Debelenmeyi bırakıp sakinleşebilmek için derin derin nefes aldı. Ama hata etmişti. Patrick mis gibi kokuyordu.

"Nezaketiniz için teşekkür ederim, ama bundan böyle yardımınıza ihtiyacım yok. Lütfen beni bırakın."

Aniden Patrick'in parmaklarını yanağında hissedince irkildi. Patrick ona yanıt vermemişti. Sonra acı acı içini çekti.

"Yardımıma ihtiyacın olmadığını biliyorum. Sen hayatımda tanıdığım en cesur kadınsın Violet."

Violet ne diyeceğini bilemedi. Patrick gerçekten de cesur mu olduğunu düşünüyordu? Halbuki kendisi bunun tam aksini düşünmüştü. Patrick ne demek istiyordu?

"Böyle konuşmak zorunda hissetmeyin kendinizi. İnsanların küçük kör kızlar hakkında ne düşündüğünü iyi bilirim."

Patrick öylesine içten bir kahkaha patlattı ki Violet iyice afalladı.

"Göremediği halde, kimsenin yardımına ihtiyaç duymayan, aslanlara ve eli silahlı ayyaşlara kafa tutan bir kadına pek de küçük kör kız diyemem doğrusu!"

Violet, Patrick'in söyledikleri karşısında ne kadar mutlu olduğunu kendisine bile itiraf etmek istemiyordu, ama gerçekler ortadaydı. Dahası, bu sözleri Patrick'in söylemesi daha da anlamlıydı. Ancak, her şeye rağmen Patrick onun için hâlâ bir yabancıydı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Tek bildiği, Patrick'in onu kurtarmak için doğru zamanda ve doğru yerde karşısına çıktığı, bunun da kendisini ne kadar mutlu ettiğiydi.

"Seni gerçekten de bırakmamı istiyor musun?"

Violet'ın kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Parmakları istemsiz bir biçimde Patrick'in gömleğini kavradı. Hayır, hiçbir yere gitmek istemiyordu. Sadece onu fena halde öpmek istiyordu.

"Tanrım, seni o kadar merak ettim ki... Ah, pardon!" Sarah ikisini taburenin üstünde görünce şaşırmıştı. "Yani... Sanki bu manzarayı daha önce de görmüştüm... Nasıl desem?"

Violet apar topar Patrick'in kucağından inerken, kıpkırmızı kesilmişti. Patrick'in kıkırdadığını duyunca, kulaklarına inanamadı.

Patrick ayağa kalkıp masumane bir tavırla "Déja vu mu demek istedin?" dedi. "Sanki bir şeyi daha önce de yaşamış gibi mi hissettin?"

Violet hiçbir şey söylemedi. Hem utanmış hem de aklı karışmıştı. Ha, bir de öfkelenmişti! *Kahretsin!* Bu adam ne yapıyordu ona böyle?

Sarah "Şey, ben gideyim o halde" dedi. Ama Patrick ile Violet aynı anda konuşmaya başlayınca duraksadı.

"Dur Sarah gitme..."

"Ama gitmem gerek."

Violet, Sarah'nın ağzını kapatırken, Patrick yine gülmeye başladı.

"Sarah, gitme. Ben zaten az sonra gideceğim. Burada kalıp Violet'a göz kulak olursan sevinirim."

Violet yine küçük bir çocuk gibi mızıkçılık yapacağını hissetmese, onlara kimsenin yardımına ihtiyacı olmadığını söyleyecekti.

Sarah "Pekâlâ" dedi. Violet, Patrick'in yaklaştığını hissetti.

Patrick yavaşça eline dokunup "Bir daha görüşene dek..." dedi ve gitti.

Violet parmaklarının bu minnacık dokunuştan yandığını hissetti. Ne yapması gerektiğini düşünürken Sarah hafifçe öksürdü.

"Hani bana şey demiştin..."

"Sarah, lütfen, şimdi değil."

"Tamam, ama bana soracak olursan..."

"Sarah!"

"Tamam, tamam, sustum."

"Teşekkürler." Violet içini çekti. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Yorucu bir gün olmuştu.

10

Mumlardan yayılan ışık, sunağa yatırılmış çıplak bedeni ve sunağın etrafına dizilmiş vampirleri aydınlatıyordu.

"Uzun süredir saklanıyorduk." Vampirlerin lideri öne çıktı. Ayin pelerininin başlığı yüzüne gölgeler düşürüyordu.

"İnsanlar bizi avladı. İşkence etti. Katletti! Onlara aynı şekilde karşılık verdik mi? Hayır! Hayır, bunu yapmadık!" Vampir durakladı. Sunağın etrafında dolanırken, sivri dişleri parıldıyordu.

"Klan liderlerimizin koyduğu kurallara uyduk. Vampir Yasaları'nı harfiyen yerine getirdik." Vampir çok tatsız bir konudan bahsediyormuş gibi konuşuyordu. "Bize saklanmamızı emrettiler. Konuşmamamızı söylediler. Olduğumuzdan azmışız gibi davranmamızı istediler!"

Vampirin sesindeki öfke, sunakta yatan ağzı bağlı kızın inlemesine neden oldu. Liderleri kıza dönünce, sunağın etrafını çeviren vampirlerin gözleri parıldamaya başladı.

"Sizlerden daha akıllıyız. Daha hızlıyız. Daha güçlüyüz. Ne dediğimi anladın mı insan?"

Kızın onu izleyen dehşet dolu gözleri yaşlarla doldu.

Lider, kızın kolunu kaldırıp "Şuna bakın!" dedi alaycı bir sesle. "Nasıl da korktu!" Pelerininin içinden uzunca bir hançer çıkarıp kızın gövdesini diklemesine kesiverdi. Kızdan sessiz bir çığlık yükseldi. Taş sunağa kanlar damladı. Yeraltı odası kan kokusuyla dolmuştu.

Lider parmağını kan gölüne batırıp elini dudaklarına götürdü. Dişleri kana bulandığında, kapkara gözleri parıldadı. Güldü.

"Artık doğada hak ettiğimiz yeri almanın vakti geldi. Bu zavallı insancıklara gerçek efendilerinin kim olduğunu göstereceğiz!"

Gözünü kan bürümüş on iki aç vampir kızın üstüne çökerken, uzun pelerinleri tozlu zemini süpürdü...

11

"Liderim biraz vaktiniz var mı?"

Patrick genç Barton vikontuna döndü. Geceye uygun giyinen vikont, tıpkı mükemmel ve genç bir İngiliz soylusu gibi görünüyordu. Patrick içinden yemek odasındaki diğer konukların Alman kökenli bu vampirin çok yakında yüzüncü yaş gününü kutlayacağını tahmin edemeyeceğini düşündü.

"Tabii Henry. Bir sorun mu var?"

Henry başını hayır dercesine sallarken, yanakları kızardı. "Hayır, bir sorun yok. Sadece başka bir şehre taşınıp taşınamayacağımı soracaktım size."

Patrick, Henry'nin neden böyle bir istekle karşısına çıktığından emin değildi. Gayet rahat bir tavırla "Biliyorsun, nerede istersen orada yaşayabilirsin" dedi. "Bir ara evime gel de sana Kuzey Klanı bölgesinde hangi şehirlerde yaşayabileceğini göstereyim."

Henry "Teşekkür ederim" deyip gülümsedi. Ancak Patrick, onun huzursuz olduğunu fark etmişti.

"Henry, neyin var? Sakın bana bir şeyin olmadığını söyleme. Yalancılardan hiç hoşlanmam."

Patrick, Henry'nin bakışlarının az ötede politika konuşan birkaç adama kaydığını fark etti. Patrick politikadan hiç hoşlanmazdı. Kaç savaşa katıldığını bile hatırlamıyordu. İnsanların politik dalaverelerı onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu.

Dünya üzerinde geçirdiği dört yüz doksan altı yıl boyunca, insanların yenilgilerine ve zaferlerine tanık olmak ona çok şey öğretmişti. Şayet savaşacaksa, bu aile ya da aşk gibi anlamlı bir şey için olmalıydı.

"Sorun Daniel Liderim. Onun sizin hakkınızda pek de iyi konuşmadığını bilmenizi isterim."

Patrick etrafına bakınınca, Leydi Summers'ın elini tutan o sinsi herifi gördü. Daniel denen sersem, Kuzey Denizi'nde Patrick'e yenildiği günden beri ondan nefret ediyordu. Ancak Patrick onu hiç önemsemiyordu.

"Bunu bana söylemen büyük incelik Henry. Ancak endişelenmene gerek yok. Daniel beş para etmez ödleğin teki. Ondan zarar geleceğini hiç sanmam."

"Haklısınız Liderim. Zaten hepimiz onun kaskanç laflarına kurban gittik. Ona artık kimse inanmıyor. Sadece bundan haberdar olmanızı istedim... Çünkü sinsi zihinleri okumaya alışık değilsiniz..."

Patrick genç adamın omzunu tutup gülümsedi. "Sevgili Vikont, endişelenme" dedi. "Neden hemen şu hanımefendinin yanına gitmiyorsun? Yanıma geldiğinden beri perişan halde."

Henry sırıtıp Patrick'in yanına gelmeden önce sohbet ettiği kızıl saçlı kadına doğru yürüdü.

"Seni utanmaz yalancı, kadının perişan olduğu falan yok! Resmen yiyecekmiş gibi sana bakıyordu."

Patrick bir anda yanında beliriveren Angelica'ya bakıp kaşını kaldırdı.

"Angelica, birilerinin konuşmasını gizlice dinlerken yakalandığından beri bu işe bir son verdiğini sanıyordum."

Bu kez, kaşını kaldıran Angelica oldu. Patrick muzip muzip sırıtıyordu. Angelica bir sene önce bir vampir ayinini anahtar deliğinden izlerken suçüstü yakalanmıştı. O güne dek vampirlerin varlığından bile habersizdi. Ama sonrasında onlara resmen tutsak olmuştu.

Angelica tatlı tatlı "Hayatımın aşkıyla evlenmeme neden olan olaydan ne gibi bir ders alacağımı sanmıştın?" diye sordu. Patrick bir yanıt veremeden, Angelica etrafına bakınıp omuzlarını silkti. "Ne kadar sıkıcı, değil mi? Şimdi Alexander'ın yanında olmak isterdim."

Patrick onun neden bu kadar sıkıldığını gayet iyi biliyordu, ama ona hak vermek yerine, başka şeylerle ilgilenmeye karar verdi. Kendisi de bu insan soylularla vakit geçirmektense, o anda başka bir yerde olmayı tercih ederdi. "Ev sahibemiz bu gece bize büyük bir sürprizden söz etti" dedi.

Angelica'dan yükselen ve bir hanımefendiye hiç de yakışmayan küçümseyici bu ses Patrick'in gülümsemesine neden oldu.

"Hazır ev sahibemizden laf açılmışken, Daniel'in kadının elini hâlâ bırakmadığını fark ettin mi?" Angelica suratını buruşturup "Leydi Summers'ı severim sevmesine de onu bu konuda uyarmak

konusunda tereddütlüyüm açıkçası" dedi.

"Uyarmak mı? Daniel nasıl olsa buradaki kadınların hepsine asılacak. Neden onu uyarasın ki?"

Angelica elini kocaman karnına götürdü. Başını sallayıp "Haklısın" dedi. "Biliyor musun, Daniel ancak sen etrafta olduğunda böyle davranıyor. Yoksa hiç de fena biri değil."

Angelica'nın sözleri karşısında herhangi bir yorumda bulunmayan Patrick, buna hiç gerek olmadığını düşündü. Daniel kurallara uyduğu, Angelica'ya saygısızlık etmediği sürece, kimseye bir zararı yoktu.

"Benim pek de sevilen birisi olmadığımı mı ima ediyorsun Prenses?"

Angelica bir an için afalladı. Sonra Patrick'in sorusunu anlamış gibi gözleri parıldadı. "Evet, bir kadın avcısı olarak tanındığın doğru. Ama bir fark var Patrick" dedi. "Sen kadınları avlamıyorsun, onlar seni avlıyorlar."

Patrick sırıtıp "Haklısın, son derece masumum" dedi.

"Pek sayılmaz."

Angelica'nın bu alaycı yanıtının ardından bir sessizlik oldu. Patrick bu fırsatı kaçırmayarak, odadaki kadınlara şöyle bir baktı. Hepsi son moda giysiler giymiş, saçlarını enselerinde toplamıştı. Topuzlarının arasından yüzlerine lüleler dökülüyordu. Danteller, fırfırlar, buram buram parfüm kokusu... Bu kadınların hepsi de ayrı güzeldi, ancak Patrick onları beğenmiyordu. Aklı sadece saçlarını sere serpe bırakmış, keman çalan kadındaydı.

"Sence Alexander yakında döner mi?"

Patrick, Angelica'ya bakınca, suratındaki efkârlı ifadeyi fark etti. Kocasına olan aşkı öylesine belliydi ki! Alexander da ona sınırsızlıkla âşıktı. Böylesine büyük bir aşkın kahramanları olmak nasıl bir histi acaba?

"Çok geçmeden geri dönecektir Prenses."

"Biliyorum. Ama endişelenmeden de edemiyorum. Ya orada biraz daha kalması gerekir de bebeğinin doğumuna yetişemezse?"

"Doğumu asla kaçırmayacağını sen de biliyorsun. Burada olacaktır."

Prenses içini çekti. "Haklısın. Keşke şimdi burada olsaydı."

Onu teselli edemeyeceğini anlayan Patrick sesini çıkarmadı. Konuklara kadeh kadeh şampanya, gümüş tepsilerde de kanepeler ikram ediliyordu.

Derken, konuk odasının girişindeki hareketlilik çekti dikkatini. Gözleri heyecandan parıl parıl parıldayan Leydi Summers'ın,

birini çeke çeke oraya getirdiğini gördü.

"Bayanlar ve baylar, bir saniyeliğine sessiz olmanızı rica ediyorum" dedi Leydi Summers tiz bir sesle.

Konuklar konuşmayı kesip Leydi Summers'a yer açtılar.

"Bu gece çok özel bir konuğumuz var. Lütfen kendisini selamlayalım."

"Violet!" Angelica onu Leydi Summers'ın yanında görünce hayretle bağırmıştı. Onu yeşil renkli muhteşem bir tuvaletin içinde gören Patrick'in içi burkuldu. Violet'ın saçları tepesinde toplanmıştı. Suratına ince ince bukleler düşmüştü. Ortama uyum sağlamak için Violet ancak bu kadarını yapmıştı. Ne ruj sürmüş, ne mücevher takmış, ne de suratına yapmacık bir ifade takınmıştı.

Leydi Summers, Violet'ı salonda dolaştırıp konuklarla tanıştırırken, herkesten fısıltılar ve hayret sesleri yükseliyordu. Şehrin kaymak tabakası gözlerine inanamıyor, Leydi Keman ismi kulaktan kulağa dolaşıyordu.

Patrick o gece minnetle kimsenin bir sirk göstericisinin aralarında olmasını yadırgamadığını fark etmişti. Ancak, Leydi Keman'ın cazibesi zaten akıllara durgunluk veriyordu. Ne de olsa, tüm şehir tanıyordu artık onu. *Times* gazetesi ondan "Ölümle burun buruna gelen ve ona 'zavallı' diye hitap eden kadın" diye bahsetmişti. Londralılar cesur ve gizemli Leydi Keman'ı dillerinden düşürmüyorlardı.

Patrick bir önceki geceyi anımsayınca, yüzünü buruşturdu. Kendisi araya girmese, silahlı ayyaş Violet'ı vurabilirdi. Adam zavallı olmasına zavallıydı, zihnini kontrol altına alıp silahı elinden bırakmasını sağlamak güç olmamıştı, ama Patrick, Violet'ın davranışları konusunda yine de endişelenmişti. Violet kendine dikkat etmeliydi.

Violet'ın sosyetik ev sahibesiyle oradan oraya gidişini izleyen Angelica "Ne kadar da hoş görünüyor" dedi gülümseyerek.

Patrick "hoş" sözcüğünün Violet'ı tanımlamak için yetersiz olduğunu düşündü. "Son derece huzursuz görünüyor. Belki de yanına gidip onu biraz rahatlatmalısın Prenses."

Herkesin ilgi odağı haline gelen kadına dikkatle bakan Angelica suratını buruşturdu. "O gülümsüyor Patrick" dedi. "Onun zihnini okumuyorsun, değil mi?"

Patrick bu suçlama karşısında gerildi.

"Özür dilerim." Angelica ona pişmanlık dolu bir bakış fırlatarak "Böyle bir şey yapmayacağını biliyorum" dedi. "Gerekmedikçe, zihin okumaya karşı olduğunu ve bunu her fırsatta söylediği-

ni de biliyorum. Ancak, herkes seninle aynı fikirde değil. Çoğu vampir ancak yakın mesafeden zihin okuyabiliyor. Uzak mesafeden de zihin okuduklarını düşünsene, bu iş ne kadar suiistimal edilirdi kim bilir!"

Angelica dört klandaki en güçlü zihin okuyucuydu, ancak bu yeteneğini kontrol altına almayı kısa süre önce öğrenmişti. Dolayısıyla, onun bu yeteneği suiistimal etmek konusundaki fikirlerine hak vermemek elde değildi. Patrick, onun uzak mesafeden zihin okumayla ilgili söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Çoğu vampir ancak yakınındaki kişilerin zihnini okuyabiliyordu. Bu durumun tek istisnası Angelica olmakla birlikte diğer yarılarını bulan başka vampirlerdi. Vampirler gerçek eşlerini bulduklarında, birbirlerinden ne kadar uzak olurlarsa olsunlar onlarla iletişim kurmanın bir yolunu bulurlardı. Tabii, diğer yarısını bulabilen vampirlerin sayısı bir elin parmağını geçmiyordu.

Patrick başıyla Violet'ı işaret etti. "Gülümsemesine gülümsüyor, ama nasıl yürüdüğüne baksana. Her seferinde minik ve yavaş adımlar atıyor... Violet genellikle böyle yürümez."

"Öyle mi? Nasıl yürür peki?"

Angelica'nın dikkatle onu izlediğini fark etmeyen Patrick gözlerini Leydi Keman'dan alamıyordu.

"Daha hızlı ve kararlı... Kibirli olmasa da kendinden emin bir tavırla yürür."

Angelica muzip bir gülümsemeyle tam ona yanıt verecekti ki aklına bir şey gelmiş gibi gözleri ışıldadı.

"Leydi Summers, Violet'ı bu gece buraya getirmeniz ne büyük incelik."

Angelica, Violet'ın elini tutunca Patrick dikkat kesildi.

Violet sözcükleri özenle seçerek "Angelica, sevgili Prenses Kourakin" dedi, "seni burada *görmek* ne kadar güzel."

Patrick ve Angelica, Violet'ın bu sözcüğü özellikle seçtiğini fark ettiler. Belli ki Leydi Summers ve konukları, Violet'ın "göremediğini" bilmiyorlardı.

Leydi Summers "Doğrusu onu ikna edebilmek için az uğraşmadım Prenses!" dedi. "Ama Leydi Keman beni kırmamakla büyük incelik gösterdi."

Leydi Summers'ın Violet'a bakışları ve sözleri Violet'ın şehrin bir başka nüfuzlu kişiliği tarafından kabul edildiğini gösteriyordu.

Leydi Summers, Angelica'nın arkasında duran Patrick'i görünce, Violet'ı öne doğru çekip "Lord Bruce, sevgili Leydi Keman'la tanışmış mıydınız?" diye sordu.

Patrick, Violet'ın şaşırdığını fark etti. Şaşkınlığının unvanı yüzünden olabileceğini tahmin etti. Patrick kendisini başkalarından üstün görmezdi, ama unvan başkaları için önemliydi. Acaba Violet bu konuda ne düşünüyordu? Violet'ın bu tür şeylere önem verebileceği düşüncesi Patrick'i huzursuz etti.

Violet "Evet, tanışmıştık" dedi. Açık yeşil renkli gözlerini Patrick'e dikmişti. Patrick onunla tanıştığı günden beri o güzelim gözlerin göremediğini sürekli olarak kendisine hatırlatmak zorunda kalıyordu.

Patrick "Sizinle karşılaşmak her zaman büyük zevk" dedi.

"O zevk bana ait Lordum."

"Aman, ne harika!" Leydi Summers diğer konuklara dönüp gülümsedi. "Lütfen yerlerinize oturun bayanlar ve baylar!"

Leydi Summers'ın konuklarına yerlerini göstermesi ve herkesin yerini alması birkaç dakika sürdü.

Patrick, Violet'ın yanında oturacağını fark edince buna bir hayli memnun oldu, ama karşısında Daniel'ı görünce keyfi kaçıverdi.

Ordövrler servis edilirken, Violet'ın Daniel'ın gevezeliklerini dikkatle dinlediğini gördü. Violet'ın ve Angelica'nın arasında oturan Patrick, Daniel'ın aleni bir biçimde Violet'la flört ettiğini fark edince, öfkesini gizlemekte zorlandığını hissetti. Bu adam gitgide daha da sinirini bozuyordu.

Masanın karşı tarafında yöneltilen bir soru, bir süre için Daniel'ın dikkatini oraya vermesine neden oldu.

"Bu adam nefes almadan konuşuyor." Patrick'in söyledikleri karşısında, Violet eldivenli elini ağzına götürüp gülümsemesini gizlemeye çalıştı. Patrick, Violet'ın ellerinin küçücük olduğu kadar narin ve becerikli de olduğunu düşündü.

"Sizinle aynı fikirdeyim, ancak kabalık ettiğinizi düşünüyorum" diye fısıldadı.

Violet'ın keyifli halinden şevk alan Patrick onu izlemeye koyuldu. "Aç değil misiniz?"

Violet'ın suratı kıpkırmızı oldu. Dudağını ısırdı. "Mesele aç olup olmamam değil" dedi. "Önümdeki çatal bıçak. Bu kadar farklı çatal bıçak olacağını bilmiyordum."

Patrick onun sıkıntısını daha önce fark etmediği için kendini aptal gibi hissetti. Öne doğru eğildi.

"Dıştan içe doğru gidin" dedi. "Kaşık sol tarafta."

Violet tamam dercesine başını sallayıp en dıştaki kaşığa uzandı.

Kaşığı kavradıktan sonra da "Teşekkür ederim" dedi. "Aslında Leydi Summers'ın davetini kabul etmemem gerektiğini biliyor-

dum, ama bana geri çeviremeyeceğim bir teklifte bulundu."

Violet'ın kaşığını çorba kâsesine batırdığını gören Patrick'in içini büyük bir huzursuzluk kapladı. Onu buradan alıp götürmek, meraklı bakışlardan saklamak ve korumak istiyordu. Bu düşünceler nereden geliyordu aklına? Belki de ona dediği gibi, onu sürekli tehlikelerden kurtarması artık bir alışkanlık haline gelmeye başlamıştı. Evet, sorun bu olmalıydı.

"Neydi bu teklif?"

"Bir elbise."

Patrick şaşkınlıkla "Bir elbise mi?" dedi.

Violet omuzlarını silkerek "Bana giymem için verdiği elbisenin bende kalabileceğini söyledi" dedi.

Elbise mi? Patrick, Violet'ın elbisesine baktı. Omuzları düşük, beli dapdaracık, göğüs kısmından yere kadar dantellerle süslü bir elbiseydi bu. Elbise güzel olmasına güzeldi de Violet'ın bir elbise uğruna yemek davetini kabul etmesine bir anlam verememişti. Violet bu tür şeylere önem veren birine benzemiyordu. Ama onu yakından tanımıyordu ki! Violet süse püse önem vermeyen biri olsa, Patrick'in daha çok hoşuna giderdi tabii. Violet'ı elde etmeyi aklına koymuştu, ama onun bir iki elbiseye tav olabileceği düşüncesi içini karartmıştı.

Aslında, belki de buna memnun olmalıydı. Başkalarına fırsat vermeden, kendisi ona elbiseler almalıydı. *Peki, bunu neden yapmıyordu?*

Patrick dikkatle "Anlıyorum" dedi. "Güzel bir elbise."

Violet'ın eli havada asılı kaldı. Gülmeye başladı. "Bence değil, ama Sarah'nın elbiseye bayılacağına eminim."

Patrick de onunla birlikte gülmeye başladı. Violet'ın bir elbise uğruna bir yemek davetine katılmayacağını biliyordu. En azından, bunu kendisi için yapmazdı. Gerçeği öğrenmek Patrick'in içini rahatlatmıştı.

Angelica "Siz neye gülüyorsunuz?" diye sordu. "O kadar sıkıldım ki anlatamam!"

Patrick kendisini her zamankinden daha iyi hissediyordu. Bu yüzden de sandalyesinin arkasına yaslanmıştı. Violet ise eğilmiş, onun kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

12

Violet şapşalın teki olduğunu biliyordu. Yemek salonunda kristal kadehlerin şıkırtısından, gülüşmelerden ve odanın bir köşesinde duran antika guguklu saatin tik taklarından başka bir şey duyulmuyordu. Patrick onunla tanı tamına yüz altı yürek atışından beri konuşmamıştı.

Aptal! Violet kendisine kızdı. İşler nasıl bu hale gelmişti? Yanı başında oturan adam nasıl olmuştu da böylesine vazgeçilmez hale gelmişti? İçine çektiği her nefes, bedeninin her hareketi... Violet öfkeyle, *O bir kan içici*, diye geçirdi içinden. Ancak, adamın bu özelliği dışında cazibesine kapılmasını hiçbir şey engellemiyordu.

Patrick hayatını kurtarmıştı. Hem de birkaç kez! Derin ve tutkulu bir adamdı. Violet son olarak iyi yürekli olduğunu öğrenmişti ki bu da cazibesine cazibe katıyordu.

Aslında, akşam yemeği davetini kabul etmesinin bir nedeni de İsmail'i bulmaktı. En azından onunla ilgili bir ipucuna ulaşmaktı. Diğer nedense sadece ve sadece Sarah'yı mutlu etmekti. Leydi Summers, Violet'a o gece giydiği elbisenin kendisinde kalabileceğini söylemişti. Violet elbiseyi arkadaşına verdiğinde onun ne kadar heyecanlanıp mutlu olacağını şimdiden tahmin edebiliyordu.

Oraya giderken Violet'ın düşünemediği şeyse üst sınıflarla yemek yemenin ne kadar zor olduğuydu. Daha önceden hiç bu kadar kibar bir topluluk önünde yemek yememişti. Dahası, aşçı ona sofra görgüsüyle ilgili bir şeyler anlatalı yıllar geçmişti. Şayet o gece Patrick orada olmasaydı, bunca insana rezil olacak, eninde sonunda kör olduğunu itiraf etmek zorunda kalacaktı. Patrick yemek boyunca ona gizliden gizliye yardım etmiş, ne vakit yanlış çatala ya da bıçağa uzanacak olsa onu usulca uyarmıştı. Yemeğe oturduklarından beri ilk kez Patrick'in çıtı çıkmıyordu. Violet

sessizliğe daha fazla tahammül edemedi.

Patrick'in onun dengesini bozduğunu fark etmişti. Beklenmedik şeyler yapmasına, hedeflerini unutmasına ve onu hayatında hiç kimseyi istemediği kadar tutkuyla istemesine neden olmuştu.

"Violet?"

Patrick ismini fısıldadığında, Violet neredeyse oturduğu sandalyeden düşecekti. Patrick kulağına eğilmişti. Violet onun ılık nefesini yüzünde hissedebiliyordu. Patrick onu huzursuz edecek kadar yakınındaydı.

"Evet?"

"Böyle olmayacak."

Violet şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Tam Patrick'e ne demek istediğini soracakken, Leydi Summers ona seslendi.

"Buyurun Leydi Summers?" Patrick'le konuşmaktan kurtulduğu için rahatlayan Violet, ev sahibesine döndü. Leydi Summers'ın nerede olduğunu bulmak kolaydı, çünkü kadının giysileri âdeta gül yapraklarına batırılmış gibi kokuyordu.

"Size bir keman bulsam, bize bir şarkı çalar mıydınız?"

Violet gülümsedi. Keman çaldığında kendisine olan güveni hemen gelirdi. Böylelikle, hem rahatlar, hem de Patrick'i biraz olsun zihninden uzaklaştırabilirdi.

"Gayet tabii ki" dedi. "Benim için büyük bir zevk Leydi Summers."

Leydi Summers herkesi müzik salonuna davet edince, konuklar heyecanla bağrıştılar. Ancak Violet daha yerinden kalkamadan, birisi koluna girip onu ayağa kaldırdı.

"Ayağa kalkabilmek için yardımına ihtiyacım yok." Kabalık ettiğini biliyordu, ama yardıma ihtiyacı olmadığını Patrick'in anlaması gerekiyordu.

"Bunun senin ihtiyaçlarınla ilgisi yok tatlım. Koluna girmeyi ben istiyorum."

Tatlım. Bu güzel sözcük Violet'ı hem gafil avlamış, hem de öfkelendirmişti.

Masadan kol kola uzaklaşırken, Violet'ın kolunu çekememesinin tek nedeni etrafta diğer konukların olmasıydı. Bu arada, Angelica'nın Daniel'la birlikte müzik odasına giderken onunla konuştuğunu duyabiliyordu.

Violet "Bu dediğin hiç de mantıklı değil" dedi.

Patrick "Haklısın, hiç de mantıklı değil, ama nedense sana dokunmaya ihtiyacım var" dedi.

Violet bu iç gıcıklayıcı sözler karşısında tüylerinin ürperdiğini hissetti. Diğer eliyle elbisesinin içine gizlediği bıçağa dokundu.

Bıçağın orada olduğunu bilmek ona güven veriyordu. O dünkü çocuk değildi; neler olup bittiğinin farkındaydı. İşin aslı, her şeyi ilk karşılaştıklarında onu öperek kendisi başlatmıştı. Patrick alenen onu baştan çıkarmaya çalışıyordu.

"Leydi Keman, umarım bu keman sizi tatmin eder" dedi Leydi Summers. Violet bir anda düşüncelerinden sıyrıldı. Violet'in burnuna cilalı ahşap kokusu çalındı. Kemanı almak için elini uzatırken gülümsedi.

"Teşekkür ederim Leydi Summers, bu çok güzel bir keman." Violet kemanı eline alıp Patrick'ten uzaklaştı. "Nerede durmamı istersiniz?"

Leydi Summers "Hemen şurada!" diyerek yanından uzaklaştı. Violet yanında suspus olmuş adama tek kelime dahi etmeden ev sahibesinin peşinden gitti.

Konukların yerlerini alması birkaç dakika sürdü. Daha sonra, Violet, Leydi Summers'a döndü.

"Özellikle çalmamı istediğiniz bir şarkı var mı acaba?"

"Eminim ki çalacağınız her şey harikulade olacaktır."

Violet gülümseyerek kadına teşekkür ettikten sonra, kemanı çenesinin altına dayadı ve gergin yayı kaldırdı.

Çok geçmeden, odayı muhteşem bir müzik doldurdu. Violet az önceki tatsız düşüncelerinden sıyrılıp tüm konukları mest etti.

Patrick onu istiyordu. İşin aslı o da Patrick'i istiyordu. Kocasından başka erkeklerle birlikte olan kadınlara iyi gözle bakılmadığını biliyordu. Ancak, Violet'ı Çingeneler yetiştirmişti. O yüzden, bu konuda çok farklı düşünüyordu.

İnsanların tutkularının peşinden gitmesinin, bir kadının bir erkeği arzulamasının ve bunu ona söylemesinin iffetsizlik olduğunu düşünmüyordu. Violet, Çingene kampında tanıştığı erkeklere ilgi duymaktan bile çekinmişti. Aslında onu tedirgin eden şey erkekler değildi. O zamanlar her şeyden ölesiye korkuyordu. Göremiyordu ve yapayalnızdı. Her şey kontrolü dışında gelişiyordu. Taşlara takılıp tökezliyor, tencereleri ve tavaları deviriyor, kamp ateşine fazla yakın yürüyor ve sık sık da kendini yerde buluyordu.

Bir erkekle birlikte olmanın vereceği hazzı tecrübe etmek ve kendini birine tereddütsüz teslim edebilmek gözünü fena halde korkutuyordu.

Ancak artık kontrol kendisindeydi. Hiçbir şeyden korkmuyor, birkaç adım ötesinde duran adama karşı hissettiği yoğun arzuyu keşfetmek istiyordu.

Patrick'in kokusunu hissetti. Kokunun, bedenini sıcak bir dal-

ga gibi kapladığını fark etti.

Evet, Patrick'in ima ettiği şeyi kabul edecekti, ama bunu ancak kendi şartlarına göre yapacaktı. Yeni bir çevreye girmek dengesini bozmuş olabilirdi, ama bir kez daha kontrolü ele geçirmişti. Dolayısıyla, bir erkeğin onu baştan çıkarmasına müsaade etmeyecekti. Patrick'in bir kan içici olması da durumu değiştirmeyecekti.

Kemandan yayılan ezgi gitgide kasvetli hale geldi. Violet o anda İsmail'i düşünüyordu. Bir gün onu bulacak ve o gün İsmail ölecekti.

Şarkı bitince, salonda müthiş bir alkış koptu. Violet eğilip konukları selamlarken, bir istek parçası daha gelsin diye içinden dua ediyordu. Artık kararını vermişti. Bedeninin heyecandan gerildiğini hissetti.

Leydi Summers yanına gelip "Harika, tek kelimeyle harika!" dedi. Violet kadının ses tonundan o gece sırf elbiseyi hak etmekle kalmadığını anladı.

Kadın başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan Violet "Teşekkür ederim Leydim" dedi. Sonra diğer konuklar ne dediğini duymasın diye fısıldayarak "Umarım tek parçayla sizi tatmin edebilmişimdir" dedi. "Çok da fazla parça çalmak istemiyorum... Yoksa sevgili konuklarınız bir daha sirke gelmezler."

Ev sahibesi kıkırdayarak "Akıllı kız" dedi. Kemanı ve yayı geri alırken "Seni gördüğüm an iyi anlaşacağımızı biliyordum."

Violet kadının iltifatını duyunca, ona karşı dürüst olmadığı için kendini suçlu hissetti. "Belki de Prenses Kourakin'den sizin için piyano çalmasını rica edebilirsiniz" dedi. "Eminim ki konuklarınız buna bayılacaklardır."

"Bu harika bir fikir!" Leydi Summers hemen Angelica'ya döndü.

Konuklar beğenilen başka bir müzisyen tarafından mest edilmeye hazırlanırken, Violet odanın arka tarafına ilerledi. Prenses Belanov nadiren kalabalık önünde çalardı, ama büyük kitleler tarafından tanınırdı. Veda etmeden oradan ayrılacağı için Angelica'nın onu affedeceğine emindi. Violet konukların sönükleşen kokularını takip ederek önce yemek salonuna, sonra da koridora çıktı.

"Veda etmeden mi gidiyorsun?"

Tabii. Patrick onu oraya kadar takip etmişti. Violet onun bunu yapacağından emindi, ama yine de onu bir anda karşısında görünce kalbi deli gibi atmaya başladı.

Violet "Özür dilerim. Hoşça kalın" dedikten sonra kapıya yöneldi.

Patrick hâlâ peşindeydi. "Manton yok mu?" diye sorarken, suratındaki gülümsemeyi de hissedebiliyordu.

Bir uşak nazikçe "İyi geceler" diyerek kapıyı açtı ve Violet kendini buz gibi bir Londra gecesinde buldu.

"Hava soğuk değil."

Patrick yine koluna girmiş, basamaklardan aşağı inmesine yardımcı oluyordu. Bu sefer, Patrick'in onu yönlendirmesine ses etmedi. Çünkü istediği buydu.

"Aptal kadın."

"Sahip olmadığı bir mantoyu giymediği için mi aptal?" Violet, Patrick'in öne eğildiğini hissettiğinde, ona sinirlenmeye başlamıştı. Patrick onu arabaya bindirmeden, kendisi zaten atların, ahşabın ve cilanın kokusunu almış, yakınlarda bir araba olduğunu anlamıştı.

Violet arabaya bindi. Yanındaki küstah adamın onu evine bırakmak için kendisinden izin almadığını fark etti. Bu duruma daha da öfkelendi. Bunu ona söylemek üzereydi ki, Patrick'in karşı koltuğa oturup kapıyı kapattığını duydu.

"Al, şunu giyiver."

Patrick'in kendi üstünden çıkarıp uzattığı giysinin kumaşı yumuşacık ve ılıktı. Onun hükmedici ses tonunu duymazdan gelip ceketi, buz kesmiş kollarının ve omuzlarının üstüne geçirdi.

"Teşekkür ederim."

Patrick yanıt vermedi. Violet ise sesini hiç çıkarmadan neler olacağını beklemeye koyuldu. Arabanın neden hareket etmediğini merak ediyordu. Sessizlik giderek artarken, Violet kendini huzursuz hissetti. Patrick ona mı bakıyordu? Neler düşünüyordu?

Bu duruma daha fazla tahammül edemediğini hissedince "Gerçi bana sormadın, ama beni sirke bırakacaksın değil mi?" dedi.

"Yanlış tahmin."

Violet ağzına geleni söylememek için kendisini zor tuttu. Kapı kolunu bulmak için öne doğru atıldı.

"Violet." Patrick elini tutmuştu. Ilık nefesini suratında hissedebiliyordu. "Benim ol."

Violet geri çekildi. Doğru dürüst nefes alabilmek için elini de geri çekti. *Benim ol...* İşte, bu iki sözcük öylesine etkiliydi ki Violet bir şey istediğini hissetti.

"Sana bakmak istiyorum."

Kendisini neredeyse Patrick'e teslim etmek üzereyken, aniden tüm heyecanı sönüverdi.

"Ben kendime gayet iyi bakabiliyorum" dedi.

Patrick'in sabırsızlıkla içini çektiğini duydu.

"Bunu ben de biliyorum, sadece hayatı senin için kolaylaştırmak isterdim... Üstünde bir manto olmadan, altında araba olmadan gece buz gibi havada dışarı çıkmanı istemiyorum."

Violet yüzünü buruşturdu. Demek Patrick onu satın alabileceğini sanıyordu? Onu resmen pis bir sürtük yerine koymuştu.

"Hayır."

"Hayır mı?"

Patrick öylesine şaşırmıştı ki Violet ona daha da öfkelendi. Patrick ciddi ciddi onun kolay bir kadın olduğunu düşünmüş olmalıydı. Ne yazık ki fena halde yanılıyordu. Evet, belki de istediğini elde edebilirdi. Tek hatası, bunun karşılığında bir şey teklif etmek olmuştu.

"Beni tanımıyorsun, o yüzden." Violet bir kez daha kapıya uzandı, ama Patrick yine eline yapıştı.

"Seni tanımak istiyorum. Senin de beni tanımanı istiyorum."

Sözleri samimiydi, ama Violet'ın tepesi atmıştı bir kere. Patrick'in saçma sapan varsayımlarda bulunmasına rağmen hâlâ onu istiyor olması kızdırmıştı genç kızı.

"O halde, hakkımda öğrenmeniz gereken ilk şey satılık olmadığımdır Lordum."

Violet daha neye uğradığını anlayamadan, Patrick dudaklarına yapıştı. Dudakları kararlı, diliyse sert bir biçimde hareket ediyordu. Violet ona karşı koymaya çalışırken inlemeye başladı. Patrick'e ve ona karşı hissettiği şeylere karşı koyamıyordu. Ellerini Patrick'in omzuna attı. Patrick'in dili onunkini okşarken, geri dönemeyeceği bir yola girdiğini hissediyordu. Ancak, Patrick aniden geri çekiliverdi.

Nefes nefese "Bana beni istemediğini söyle" dedi. Violet onun da en az kendisi kadar arzularına yenik düştüğü için mutluydu.

"Seni istiyorum, ama paranı istemiyorum."

İçeriye yine derin bir sessizlik çöktü. Patrick nihayet arabanın kapısını açıp arabacıya "Bizi eve götür" dedi.

13

Paranı istemiyorum.

Patrick, karşısında sessizce oturan kadını izlerken, aklından bu sözler geçiyordu. Yaptığı ne kadar da büyük bir hataydı! Violet'ın sırf bir sirkte çalıştığı için rahat bir hayata balıklama atlayacağını düşünmüştü.

Gerçi onu rahat yaşatmaya hazırdı. Ona elbiseler, mücevherler alabilir, canı nereye gitmek isterse oraya götürebilir, kendi evine yakın güzel bir ev tutabilirdi. Patrick genellikle metres tutmayı tercih etmezdi, ama Violet'a bir kez sahip olduktan sonra, ona karşı hissettiği açlığı dizginleyebileceğine emin değildi. O yüzden de uzun süreli bir ilişkinin daha uygun olacağını düşünüyordu. Tabii, kendisi onu istediği sürece, Violet da onu istediği sürece dilediği her şeyi ayaklarının altına sermeye hazırdı. Ancak, Violet onu reddetmişti.

Yoksa reddetmemiş miydi? Onunla birlikte gitmiyor muydu? Violet aralarında neler geçeceğini tahmin ediyor olmalıydı. Birlikte olmalarının karşılığında hiçbir şey istemiyordu. Kahretsin, ne kadar da etkileyici bir kadındı bu böyle?

Patrick, Violet'ın o güzelim gözlerine baktı. Arabanın penceresinin ötesinde parıldayan Londra'nın ışıkları Violet'ın gözlerinde raks ediyordu. Ama o gözler hiçbir şey görmüyordu. Patrick suratını astı.

Sonsuza dek karanlıkta olmak nasıl bir şeydi acaba? Violet nasıl kör olmuştu? Acaba bir zamanlar gözleri görüyor muydu?

Dikkatle Violet'ı süzmeye devam etti. Arada bir burun deliklerinin hafifçe kımıldadığını fark etti.

Onunla tanıştığı günden beri belki de ilk kez Violet'ın yürürken hiçbir şeye çarpmadığını düşündü. Nasıl oluyordu da öylesine

büyük bir özgüvenle ve hızla yürüyebiliyordu? Önündeki şeyleri hissetmek için kollarıyla etrafı yoklaması gerekmiyor muydu?

Violet'la ilgili bilmediği ancak öğrenmek istediği o kadar çok şey vardı ki... Bunları bir bir öğrenecekti.

Araba durdu. Bir uşak hemen arabanın kapısını açtı ve Patrick aşağı indi. Sonra Violet'ın arabadan inmesine yardımcı oldu. Violet eldivenli elini ona uzatırken, tıpkı gerçek bir leydi gibi görünüyordu.

"Bir vişne ağacın var." Violet'ın sesindeki mutluluk ve bu beklenmedik sözler Patrick'in şaşkınlıkla etrafına bakınmasına neden oldu.

Malikânesine giden patikanın sonundaki ağacın ne ağacı olduğunu karanlıktan seçemiyordu. Zaten o ağaçla o güne dek pek de ilgilendiği söylenemezdi. Mevsim kış olduğundan ağacın üstünde vişne falan da yoktu.

Patrick Violet'la birlikte kapıya doğru yürürken ağaçtan etrafa yayılan kokuyu hissetmeye çalıştı. Ağacın karmakarışık dallarının arasından belli belirsiz vişne kokusu yükseliyordu.

"Nereden bildin?"

Violet durup Patrick'e baktı. Kuzguni saçları suratına dökülüyordu.

"Nasıl senin kokunu alabiliyorsam, vişne ağacının da kokusunu alabiliyorum" dedi.

Patrick ona biraz daha sokuldu. Ona dokunmak için resmen can atıyordu. Violet'ın kokusunu ciğerlerine çekip gülümsedi. Violet heyecandan sırılsıklam olmuştu.

"Ben de senin kokunu alabiliyorum Violet" dedi. Violet'ın çıplak kolunu okşadığında, onun geri çekilmemesine ayrıca memnun olmuştu.

Kâhya memnuniyetsiz bir ses tonuyla "Hoş geldiniz Lordum" deyince Patrick'in canı sıkıldı. Violet'ın utanç içinde ofladığını duyunca, gülümsemeden edemedi. Yanı başındaki arzularını dizginlemeyen cesur kadının fütursuzca evine gelmesi, muhtemelen onu zevkten inim inim inletecek olağanüstü bir seks için gelmesi, kâhyanın rahatsız edici tavrı yüzünden allak bullak olmuştu.

Patrick arkasında Violet ile birlikte hole girerken "Teşekkürler Bayan Devon. Bu gece başka bir şeye ihtiyacım olmayacak. İstirahata çekilebilirsiniz" dedi.

"Hay hay Lordum. İyi geceler." Bayan Devon onları yalnız bıraktı. Patrick, Violet'ın omzundan ceketi aldı.

"Buraya gelmemi hiç hoş karşılamadı."

Violet'a vereceği bir yanıt yoktu aslında, ama Patrick onu merdivenlerden yukarı çıkarırken "Hoş karşılamasını mı bekliyordun?" dedi.

Patrick'in odasına doğru yürürken, Violet "Açıkçası onunla karşılaşmayı bile beklemiyordum" dedi.

Patrick konuyu değiştirmesi gerektiğini hissetti. Onu odanın bir köşesinde gürül gürül yanan şöminenin karşısındaki deri koltuğa oturttu. "Bir şey içmek ister misin?"

"Hayır. Hemen işimize baksak iyi olacak."

Patrick, Violet'ın suratındaki kararlı ifadeyi görünce gülmeden edemedi. Nasıl olurdu da bir kadın böyle bir şeyi utanıp sıkılmadan söyleyebilirdi?

Violet ayağa kalkıp ellerini elbisenin yakasına götürdüğünde, bu sorunun yanıtı belli olmuştu.

Bunu ancak simsiyah saçlı, buğday tenli ve dünyalar güzeli bir Çingene kızı söyleyebilirdi.

Violet elbisesinin askılarından tekini indirince, ortaya incecik bir korse çıktı. Anlaşılan Leydi Summers ona bu elbiseye uygun iç çamaşırları vermeyi akıl edememişti. Patrick yutkundu. Şayet Violet bu şekilde soyunmaya devam edecek olursa, işler çok geçmeden çığırından çıkacaktı. Oysa her şeyi ağırdan almak ve Violet'la birlikte mümkün olduğunca keyifli vakit geçirmek istiyordu.

"Neden bu kadar acele ediyorsun?"

Violet'ın suratında önce şaşırmış, sonra da incinmiş bir ifade belirdi. Omuzlarını silkti.

"Fikrini değiştirdiysen, gidebilirim" dedi.

Gitmek mi? Çıldırmış mıydı? Onu hiçbir yere bırakmaya niyeti yoktu. Elbisenin öteki askısı kendiliğinden düşmüştü. Patrick'in o anda görebildiği tek şey mükemmel denebilecek kadar biçimli bir çift göğüstü.

Patrick artık kendisini o ana bırakmıştı. Violet'a yaklaşıp "Haklısın" dedi. "Vakit kaybetmeye hiç lüzum yok."

Violet'ı boynundan kavrayıp parmaklarını gür saçlarına doladı ve onu şehvetle öptü. Bu öyle hafife alınacak bir öpücük değildi. Violet'ın aklını başından almıştı. Patrick bir an önce onun ılık ıslaklığına kavuşmak için sabırsızlanıyordu.

"Hımm." Violet'ın zevkle inlemesi Patrick'in kulağına tatlı bir melodi gibi geliyordu. Elleri gömleğinin ve pantolonun üstünde geziniyordu. Patrick'in içinden ilk gelen şey, işleri ağırdan almak ve ona karşı nazik davranmaktı, ama Violet o sırada elbisesini çıkarmaya çalışıyordu. Kahretsin! Patrick bir hamlede kahrolası el-

biseyi aşağı çekti. Elbise Violet'ın ayaklarının dibine düştü. Elbise yere düştüğünde, küt diye bir ses de duyuldu, ama Patrick bunu fark edecek halde değildi.

"Nesin sen?" Bu soruyu hiç düşünmeden sormuştu, ama ses tonunda alaydan öte bir şey vardı. Bu tür bir soruyu sorsa sorsa Violet ona sorabilirdi. Ancak, o da bunun farkında değildi.

"Çingene'yim."

Evet, o bir Çingene'ydi ve ona aitti. Patrick'in keyfine diyecek yoktu. Violet'ın kokusunu içine çekiyor, parmakları bedenini keşfe çıkıyor, dili ağzında dolanıyordu. Violet âdeta cennetten gelmiş bir melekti. Patrick onu sahip olmak istiyordu. Bir dakika daha bekleyecek hali kalmamıştı.

Violet'ı kucaklayarak, üç adımda yatağa yatırdı. Sonra büyük bir ustalıkla iç çamaşırlarını çıkardı. Patrick pantolonunu çıkarırken, Violet boynuna asılıp dengesini sağlamaya çalıştı. Patrick, Violet'ın korsesini çıkarmaya bile yeltenmedi. Beş yüz senedir erkekliğinin bu denli sertleştiğini hatırlamıyordu.

Violet bir kere fısıldayarak "Patrick" dedi. Bu bile Patrick'i harekete geçirmeye yetti. Violet'ın üstüne uzanıp onu bir kez öptü, sonra içine girdi.

"Ahhhh!.." Violet şaşkınlıkla yukarı bakıp acıyla inledi.

Violet bağırmamak için dudağını ısırdı. Orası alev alev yanıyor, canı fena halde acıyordu.

"Violet?" Patrick'in boğuk sesini duyunca, Violet dehşet içinde haykırmak istedi. Ona sevişmekten hiç hoşlanmadığını, insanların bu işi neden bu kadar büyüttüğünü anlamadığını söylemek istiyordu. Kadınlar nasıl olur da böylesine büyük bir acıdan zevk alabilirdi?

"Üstümden kalkabilir misin?"

Patrick'in tereddüt ettiğini hissetti. Patrick bedenini azıcık yukarı kaldırdı.

"Kalkabilirim sevgilim, ama bunun pek de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Violet, Patrick'in parmaklarının korsesinin alt tarafında gezindiğini ve korsenin ikisinin bedeni arasında ezildiğini hissetti.

"Bence iyi bir fikir. Bence sen hemen..." Patrick elini bedenini zevkle tir tir titreten o yere götürdüğünde, sözcükler boğazına dizildi.

"Hoşuna gitti mi?" Violet bacaklarının arasından tüm bedenine yayılan o gizemli hisse bir anlam vermeye çalışırken, Patrick'in

ılık nefesini yanağında hissediyordu. Aniden, içini kasıp kavuran acı hissi dinmeye başladı.

Tereddütle "Galiba..." dedi. Bir şeyden emin olamamaktan, kontrolünü kaybetmekten nefret ediyordu. Patrick korsesini çekiştirip kulağına fısıldadı:

"Ya bu hoşuna gitti mi?"

Patrick'in dudaklarını göğsünde hissettiğinde, Violet bedenini yukarı kaldırdı. Patrick daha da büyük bir güçle içine girmişti. Violet'ın canı hâlâ yanıyordu, ama bir yandan da Patrick'in içinde olması ona olağanüstü bir haz veriyordu.

"Patrick..." Elleriyle Patrick'in omuzlarını sıktıktan sonra, parmaklarını onun gür saçlarına daldırdı. Patrick diliyle Violet'ın hassas göğüs uçlarını yalıyor, parmaklarını bacaklarının arasındaki o kaygan bölgede gezdiriyordu. "Ahhh." Midesinin alt tarafında tatlı bir gerilim hissettiğinde, ağzından çıkan sadece bu inleme sesiydi.

"İşte böyle aşkım, kendini rahat bırak." Patrick'in ses tonu öylesine şefkat dolu, öylesine sevecendi ki Violet'ın bedeninde hissettiği tüm gerilim dindi. Ellerini Patrick'in sırtında gezdirip onu kendisine çekti.

"Violet!" Patrick'in zevkle haykırarak içine girip çıkması Violet'ı gülümsetti. Yeni yeni keşfetmeye başladığı bu gücü kullanmaya karar verip topuklarını yatağa dayadı, sonra da Patrick'in gövdesini itti. Patrick içinden tamamıyla çıkmak üzereydi. Violet onu tekrar kendisine çekti. Her yanını muhteşem bir zevk dalgası kaplayınca haykırdı.

"Kahretsin Violet, beklesene!" Patrick kesik kesik nefes alıyordu.

"Ama neden? Artık canım yanmıyor ki!"

Patrick kıkırdarken Violet'ın tek istediği aynı hareketi tekrar tekrar yapmaktı.

"Pekâlâ güzel Çingenem. Sen en iyisi kımıldama. Gerisini bana bırak."

Patrick onu öpünce, Violet bir şey diyecek fırsatı bulamadı. Patrick dilini ağzına sokunca, dilleri birbirine dolandı. Violet onun dudaklarını yalıyor, âdeta hiç tatmadığı bir yemek gibi onu tadıyordu.

Patrick bir kez daha içine girip çıkmaya ve hassas bölgesiyle oynamaya başlamıştı.

Violet zevkle inlerken, Patrick'in daha hızlı hareket etmesini istiyor, her yanını ele geçiren o tatlı hissin gitgide arttığını fark ediyordu. Tıpkı istediği gibi Patrick içine daha hızlı girip çıkma-

ya başladı. Birkaç dakika sonra, Patrick'in eli artık orada değildi. Var gücüyle içine girip çıkıyor, onu dolduruyordu. Derken, içinde bir şeyin patladığını hissetti. Uçuyormuş gibi bir hisse kapıldı.

Patrick'in zevkle inlediğini sanki ta uzaklardan duydu. Bedenindeki tüm gerilim yavaş yavaş dindi.

Bir süre soluklanmaya çalışarak, hiç konuşmadan öylece yattılar. Violet hiç bu kadar olağanüstü bir rahatlama hissettiğini hatırlamıyordu. Parmakları, üstündeki adamın boncuk boncuk terle kaplı sırtında geziniyordu.

Patrick kımıldayınca, Violet onun hâlâ içinde olduğunu fark etti.

"Daha devam edecek miyiz?" diye sordu.

Patrick yine kıkırdadı. "Devam etmek mi istiyorsun?"

Violet bundan daha fazla hazza katlanıp katlanamayacağından emin değildi. Ama Patrick devam etmek istese, ona hayır diyecek hali de yoktu.

"Aslında biraz yoruldum. Sadece bitirip bitirmediğimizden emin olamadım."

Patrick'in şaşkınlığı suratından okunuyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey demek istiyorum, bittiği zaman içimden çıkman gerekmez miydi?" Violet seks hakkında son derece bilgisiz oluşu yüzünden büyük bir utanca kapılmıştı. Yanağını şefkatle okşayan adamın suratına bakmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Violet, sana bugüne dek erkekler ve kadınlar hakkında kimse bir şey anlatmadı mı?"

"Hayır... Pek anlatmış sayılmazlar." Tabii, bir keresinde Sarah ile bir erkek arkadaşını birbirlerine ne yapmak istediklerini konuşurken duymuştu, ama bunu Patrick'e söyleyemezdi.

"Annen sana bu tür şeyleri anlatmadı nu lüç?"

Violet suratını buruşturdu. O kahrolasıca şeytan ona hiçbir şey anlatmazdı. Onunla sadece babasının öldüğünü söylemek için uzun uzun konuşmuştu...

"Hayır. Bir sakıncası yoksa kalkmak istiyorum."

Patrick yana kayınca, Violet korsesini üstüne çekiştirdi. Bu, büyük bir hataydı. Çok keyifliydi, ama aptallık etmişti. Bu adamla, bu şekilde kendisini kontrol etmesi mümkün değildi. Bu tür konular hakkında ne kadar cahil olduğunu neden daha önce fark etmemişti? Aptaldı, hem de koca bir aptal!

"Bu gece için çok teşekkürler" dedi. "Çok güzeldi." Violet konuşurken odada gezinen Patrick'in kokusunu takip ediyor, onun nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Patrick ona "Gitme" demekle yetindi. Ama bu işe yaramayacaktı. Şayet Patrick aralarında geçenler yüzünden ona emir verebileceğini sanıyorsa yanılgıya uğrayacaktı.

"Hayır. Gitsem iyi olacak." Violet yatağın kenarına kaymıştı ki Patrick onu bacaklarından yakalayıp kımıldamasını engelledi.

"Biliyor musun, hayatımda tanıdığım en inatçı kadınsın! Şimdi rahat dur da üstünü başını temizleyelim."

Temizlemek mi? Patrick neden bahsediyordu? Violet bedeninin alt kısmından yayılan kokuya yoğunlaşınca, dudakları hayretle aralandı.

"Kanıyorum. Aman Tanrım, bana ne yaptın?" Violet debelenmeye çalıştı. Patrick'ten uzaklaşmak istiyordu. Ne de olsa, o bir kan içiciydi. Yoksa onu ısırmış mıydı? Ama vampirler insan kanı içmezlerdi ki... Yok, bu işte bir yanlışlık olmalıydı. Orası kanıyordu, ama Patrick onu oradan ısırmamıştı. Dudaklarıyla bile yoklamamıştı. Peki, neler oluyordu?

"Hayır, hayır, endişelenecek bir şey yok." Patrick yanına geldi ve onu sımsıkı kucaklayıp saçlarını okşadı. Nefesinde kan kokusu yoktu. Violet onun kollarında kendini ne kadar rahatlamış hissettiğini fark etti. Hele Patrick'in aksanının sık sık İskoç aksanına kayması çok hoşuna gidiyordu.

"Şeyden... seviştikten sonra kanama olması normal mi?"

"Sadece ilk seferinde aşkım. Kadınların içinde bir zar vardır." Patrick açıklama yaparken elleriyle Violet'ın kalçalarını okşuyor, onu rahatlatmaya çalışıyordu. "O zar ilk seviştiğinde yırtılır. İşte, bu yüzden başlangıçta acı hissettin. Biraz kanama olmasının nedeni de bu."

"Öyle mi?" Violet aniden kendisini çok ama çok aptal hissetti. Bu tür şeyler hakkında hiçbir şey bilmemesi onun hatası değildi tabii, ama yine de utanmıştı.

"Şimdi lütfen yatağa uzanır mısın? Patrick bunu öylesine tatlı tatlı sormuştu ki Violet onu reddedememişti. Başını hafifçe evet dercesine sallayıp yatağa uzandı. Patrick bir kez daha odanın bir başka tarafına geçmişti. Violet tüm gece boyunca kontrolü elden bırakmamaya çalışmıştı, ama bedeni yorgunluğa teslim olmak üzereydi.

Patrick'in bir kâseye su koyduktan sonra yanına geldiğini duydu. Violet'ın eli hemen boynundaki kolyeye gitti. Babasının yüzüğünü tuttu. Yüzük ona güç veriyordu.

Patrick yatağın ucuna gelip "Başlıyorum" dedi. Violet yüzüğü tekrar korsesinin içine sıkıştırıp beklemeye koyuldu. Patrick

elindeki soğuk ıslak bezi bacağının iç kısmına değdirince tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

"Keşke bana söyleseydin Violet."

Bez hassas bölgesine çok yakın olduğundan, Violet içinin gıcıklanmasına engel olmaya çalışarak hareketsiz bekledi.

"Neyi söyleseydim?"

Patrick bezi yavaş yavaş bacaklarının arasına doğru götürmeye başlamıştı.

"Bakire olduğunu. Daha dikkatli davranırdım... Daha ağırdan alırdım." Patrick konuşurken, bezi daha yavaş hareket ettiriyordu.

Violet kıvranmaya başladı. İçinin ürperdiğini ve bir kez daha arzuyla dolduğunu hissetti. Patrick'i bu kadar çabuk istemesi normal miydi?

"Daha dikkatli davransaydın, o kadar keyif almayabilirdim Patrick... Lütfen."

"Küçük Çingenem." Violet, Patrick'in gülümsediğini hissedebiliyordu. "Hiç merak etme. Bu sefer hiç acı hissetmeyeceksin."

14

Patrick kanla dolu sürahiyi yerine koyup çalışma odasından çıktı. İçi içine sığmıyordu. Bunun nedeni yukarıda, yatak odasında uyuyan kadındı.

Violet. Onu düşününce gülümsedi. Zevk ve sefa içinde geçen önceki geceden sonra onu hemen uyandırmak istememişti, ama sabrı da tükenmeye başlamıştı. Onunla bir kez sevişmenin yetmeyeceğini tahmin ediyordu, ama Violet'ı bu denli arzulamasına kendisi de şaşırmıştı.

Bardağı dudaklarına götürüp kana kana içti. Kan dilinden aşağı kayıp midesini doldurdu. Önceki gece geç vakitte başlayan baş ağrısı hemen diniverdi.

Demek Violet bakireydi! Buna hâlâ inanamıyordu. Violet onu daha ilk karşılaşmalarında şehvetle öpmüş, itiraz etmeden evine kadar tıpış tıpış gelmişti. Bakire olduğunu tahmin bile edememişti!

Patrick masasının ardına geçip bardağını masaya koyarken "Kimse tahmin edemezdi!" diye mırıldandı.

Aradan birkaç dakika geçmişti ki yukarı kattan gelen tiz bir çığlıkla yerinden fırladı.

"Lordum, çok özür dilerim, *hanımefendinin* gittiğini sanıyordum..." dedi Bayan Devon merdivenlerden aşağı paldır küldür inerken.

Patrick kâhyanın sözlerine aldırmadan hemen yukarı koştu. Odasına girdiğinde karşılaştığı manzara tüm endişelerini alıp götürdü.

Violet koca yatağın tam ortasına oturmuştu. Gür saçları darmadağınıktı. Çıplak bedeniniyse sadece göğüslerine kadar çektiği beyaz çarşaf örtüyordu. Korkmuş gibi bir hali yoktu. Demek o çığlığı Violet değil, Bayan Devon atmıştı.

"Ne kadar da heyecanlı bir kadın."

Patrick yatak odasının kapısını kapatıp yatağa yönelirken kahkahayı bastı. "Evet, öyledir" dedi. "Günaydın Violet."

Violet'ın yanaklarında beliren hafif pembelik o kadar şirindi ki Patrick onun aynı anda nasıl bu kadar utangaç ve cesur olmayı başarabildiğine hayret etti.

"Geceyi burada geçirmeyi düşünmüyordum. Umarım senin için uygunsuz olmamıştır..." Patrick'in yatağa uzandığını fark edince Violet sustu.

"Burada olman hiç de uygunsuz değil aşkım." Violet rahatlayıp dudaklarını hafifçe aralayınca Patrick sırıttı.

"Gitsem iyi olacak. Bu gece erken saatte gösteriye çıkacağım."

Patrick, Violet'ın kapkara saçlarının bir tutamını parmaklarının arasında tutarken durup düşündü. Violet gitmek istiyordu. Daha birkaç saat önce bekâretini kaybetmiş bir kadının böyle bir tepki vermesi kaçınılmazdı. Belki de gitmesine müsaade etmeli, aralarında geçenleri düşünmesine fırsat tanımalıydı.

Violet'ın başını hafifçe kaldırdığını gören Patrick neredeyse yüksek sesle gülecekti. Bu harikulade kadını asla yanından ayıramazdı.

"Güzel, daha gösterinin başlamasına birkaç saat olduğuna göre, birbirimizi tanıyacak vaktimiz var."

"Birbirimizi tanımak mı?" Violet konuşurken hafifçe geri çekilmişti. Saçları Patrick'in parmaklarının arasından sıyrıldı. Patrick'in eli kızın boynuna kaydı.

Patrick dudaklarına minik bir öpücük kondurup "Evet" dedi. Sonra onu bir kez daha öptü. Sonra bir kez daha. Violet'ın dudakları bal gibi tatlı, kadife gibi yumuşacık, güneş gibi ılıktı.

Violet da onu öperek "Pekâlâ" dedi. "Ama uzun süre burada kalamam."

Violet tam geri çekilirken Patrick gülümsedi.

"Peki, tam ismin nedir?"

Patrick, Violet'ın büyük bir ciddiyetle sorduğu soruya hazırlıksız yakalanmıştı. Violet birkaç adım ötesinde oturuyordu. Başını yatak başlığına yaslamış, yatak örtüsünün altındaki dizlerini yana doğru kıvırmıştı. Muhteşem bir öykü dinlemeye hazır görünüyordu.

"Tam ismim mi?"

Violet kaşını kaldırıp "Evet" dedi. "Hani birbirimizi daha yakından tanıyacaktık?"

Patrick onun niyetini anlayınca, yine gülmeye başladı. Violet duruma hâkim olmaya çalışıyordu... Eh, bunda tuhaf bir şey yok-

tu. Patrick yatağa uzanıp dirseğini yatağa dayadı. Sonra başını elinin üstüne koyup ona yanıt verdi.

"Patrick James Bruce emrinizdedir Madam."

Violet içten bir kahkaha patlattı. Patrick onun gülüşüne, kahkahalarına hayrandı. Zaten onu bu denli etkileyen şey Violet'ın samimi tavrı ve tepkileriydi.

"Peki, kaç yaşındasınız Patrick James Bruce?"

Hah, işte bu soruya yalan söylemeden yanıt veremezdi. Ancak Patrick henüz ismini koyamadığı bir nedenden dolayı Violet'a yalan söylemek istemiyordu. En azından, kasıtlı olarak ondan bir şey saklamak niyetinde değildi.

"Soru sorma sırası bana gelmedi mi?"

Violet "Tamam" dedi.

"Pekâlâ, şimdi oyunun kurallarını azıcık değiştireceğim." Patrick heyecanla gülümseyip Violet'ı kalçalarından kavradı ve yastığın üstüne çekti. Onun itirazlarına aldırış etmeden üstüne eğildi. Neredeyse dudak dudağa gelmişlerdi.

"Sadece istediğim soruları yanıtlayacağım. Sonra da bir soru soracağım. Bana olumlu yanıt verirsen, istediğimi yapacağım. Bana hayır diyecek olursan, sıra sana geçecek."

"Ben..."

"Violet, hiçbir şey düşünme... Şunun şurasında birlikte geçirebileceğimiz birkaç saat var. Bırak da keyfini çıkaralım... Benimle oyun oyna."

Patrick onun tereddüt ettiğini hissedince, fırsattan istifade onu hafifçe öptü. Sonra diliyle Violet'ın altdudağını yaladı.

Violet kesik kesik nefes almaya başlamıştı. Tamam dercesine başını salladı.

"Sor bakalım."

"Yanağını öpmek istiyorum. Öpebilir miyim?" Patrick konuşmasını bitirdikten sonra, bir süre bekledi. Violet'ın diliyle dudaklarını ıslatmasını izledi. O anda, oracıkta ona tekrar sahip olmak istiyordu, ama biliyordu ki biraz bekledikten sonra her şey çok daha zevkli hale gelecekti.

"Sorunu sor." Violet'ın şehvetli boğuk sesi, Patrick'i daha da heyecanlandırdı.

"Sana keman çalmasını bir Çingene mi öğretti?"

Violet yanıt vermeden önce biraz tereddüt etti.

"Evet."

Patrick yavaşça geriye yaslanıp Violet'ın yanağına minik bir öpücük kondurdu.

"Patrick?"

"Evet?"

"Sıra bende." Violet gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Patrick bir kez daha bu güzelim gözlerin sadece karanlığı gördüğünü düşündü hayretle.

"Tamam." Patrick bir kez daha Violet'ın üstüne eğildi.

"Seni öpmek istiyorum."

Patrick başparmağını Violet'ın dudaklarında gezdirdi.

"Yaz mevsiminde, İskoç dağlarında mı dünyaya gelmiştin?"

Patrick, Violet'ın isabetli tahmini karşısında evet dercesine başını salladı. Aksanından nerede doğduğunu da tahmin edebilirdi elbet, ama nasıl olmuştu da yaz mevsiminde doğduğunu bilmişti?

"Nereden bildin?"

Violet çarşafın beline düşmesine aldırış etmeden Patrick'i sırtüstü yatağa yatırdı.

Sonra gömleğinin düğmelerini teker teker açmaya koyuldu.

"Bazı kokular insan daha bebekken üstüne siner ve asla kaybolmaz." Patrick'in gömleğini aralayıp göğsünü okşadı. Üstüne eğilip dudaklarını bedenine yaklaştırdığında, saçları Patrick'in karnını gıdıkladı.

"Dağ ve funda çiçeği gibi kokuyorsun."

Violet göğsünü ve karnını öpmeye başlayınca, Patrick onun saçlarını avuçladı. Violet'ın ılık nefesini göbeğinde hissetti. Violet belini yalamaya başlayınca da Patrick zevkle inledi.

"Sıra bende" dedi. "Sana dokunmak istiyorum Violet." Patrick, Violet'ın kokusunu içine çekip boynundaki kolyeye dokundu. "Bu aile yadigârı mı?"

"Evet."

Patrick, Violet'ın göğüslerini okşamaya başladı. Göğüs uçlarının sertleştiğini görünce, bu oyunu daha fazla sürdüremeyeceklerini anladı. Göğüslerini sıktı.

"Dün gece o güzel elbiseyi giymekten keyif aldın mı?"

"Evet." Violet nefes nefese kalmıştı. Patrick'in oyunun kurallarını çiğnemesine de sesini çıkarmamıştı.

"Sen..."

"Patrick!"

Violet'ın sesindeki telaş, Patrick'in bir an için öyle kalmasına neden oldu. Yanılışlıkla kızı incittiğini sanmıştı, ama Violet boynuna asılıp onu kendisine çekti. Sonra da dudaklarını kulağına götürdü.

"Evet. Evet. Evet. Evet..."

Patrick daha fazla dayanamayacaktı. Oyunu bırakıp tek hamlede Violet'ı altına aldı.

"Patrick!" Nefes alıp verişi hızlanan Violet, Patrick'in altında arzuyla kıvranıyordu. Patrick içine girerken, Violet onun suratını ellerinin arasına aldı. Patrick önce yavaş yavaş içine girip çıktı, sonra hızlanmaya başladı.

"Durma... Lütfen, durma..." Patrick durmadı. Ta ki önce Violet, ardından da kendisi doruk noktasına ulaşana dek...

İkisi de tatmin olmuş vaziyette, çırılçıplak yatakta uzanırken aradan dakikalar geçti.

"Artık sirkte çalışmana gerek yok, bunu biliyorsun değil mi?" Patrick bunu neden söylediğini bilmiyordu. Tek bildiği Violet'ın bir sürü yabancının önünde değil, yanı başında olmasını istediğiydi.

Violet'ın sessizliğinden yararlanıp konuşmaya devam etti. "Sana bir ev ve hizmetçi tutabilirim. İhtiyacın olan her şeyi alabilirim."

Violet geri çekildi. "Sana daha önce de söylemiştim. Paranı istemiyorum."

Patrick sıkıntıyla Violet'ın yatak örtüsüne sarınıp yataktan kalkışını izledi.

"Neden olmasın? Senin şey gibi yaşamanı istemiyorum, bir... bir..."

"Ne gibi? Sirk göstericisi gibi mi? Namusuyla ekmeğini kazanan birisi gibi mi?" Violet sesini yükseltmeye başlamıştı. Patrick onun öfkelenmekte haklı olduğunu biliyordu, ama kendini kontrol edemiyordu.

"Lafımı ağzıma tıkma Violet. Sadece sana bakmak, seninle ilgilenmek istiyorum."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, çok teşekkürler. Artık sirke geri dönmem gerek." Violet eğilip yerden korsesini aldı.

"Pekâlâ." Patrick yataktan kalktı. Kapıya doğru giderken, gömleğinin düğmelerini iliklediği. "Hazır olduğunda, arabacım seni sirke bırakır."

"Kendim gidebilirim."

Patrick önceki gece Violet'ın üstünden çıkardığı elbiseyi cesurca giyinişini gözlerini kısarak izledi.

"Bağımsız olmak ile aptal olmak arasında büyük bir fark vardır" dedi. "Bir arabam ve her an beni dilediğim yere götürmeye hazır bir de arabacım var. Şu an arabaya ihtiyacım yok, ama senin var." Patrick kapıyı açtı, sonra dönüp son bir kez Violet'a baktı. "Ya arabaya kendin binersin ya da seni ben bindiririm."

15

"Daniel, hanımlara biraz göz kulak olur musun? Tanıdık birini gördüm. Gidip merhaba demek istiyorum" dedi Mikhail.

Daniel, Violet'ın operadaki özel localardan birindeki koltuğa yerleşmesine yardımcı olurken, Angelica alaycı bir tavırla güldü.

"Artık erkekler onlara *tanıdık* mı diyor?" dedi.

Violet, Angelica'nın kendisine verdiği beyaz eldivenli eliyle ağzını kapattı. Angelica ona o gece giymesi için bir elbise ile bir çift ayakkabı da vermişti. O gün elbise ile ayakkabıları ona getirip operaya gelmesi için ikna etmişti. Tabii, Violet bu teklifi ancak elbiseyi Sarah'ya vereceğini söyleyerek kabul etmişti.

Angelica'nın hizmetçisinin giysilere sürdüğü gülsuyu Violet'ın burnunu gıdıklıyordu. Hayretle başını sallayan Violet, Angelica'nın istediği her şeyi elde edebilecek kadar kararlı bir kadın olduğunu düşündü.

Mikhail "Angelica, aklından sadece skandal ve ahlaksızlık geçiyor!" diye sızlandı.

"Yaptığın onca şeyden sonra benimki devede kulak kalır" diye yanıt verdi Angelica.

Violet bu sefer gülümsemesini gizlemedi. Arkadaşının zeki yanıtlarına bayılıyordu. Violet son üç haftadır Angelica'yla ve Mikhail'le oldukça yakınlaşmıştı. İkisi de toplumun üst kademelerine mensup oldukları halde Violet gibi sıradan bir sirk göstericisi Çingene'ye eşit davranıyorlardı.

Aslında, Violet kendisinin de soylu bir aileden geldiğini tahmin ediyordu. Ne de olsa Leydi Şeytan da bir *leydiydi*. Şayet aşçı ona doğruyu söylemişse, babası da eskiden soylu bir adam gibi davranırmış.

Babası. Violet babasının katiliyle ilgili hiçbir bilgi elde edeme-

diğini düşününce, dudaklarını birbirine bastırdı.

İsmail denen adam Londra'daysa bile ortalıkta yoktu. Violet onu bulma ümidiyle birkaç kez Osmanlı gecesine katılmış, Osmanlı İmparatorluğu'yla yakın ilişkide olan birçok kişiyle tanışmıştı, ama bir kez olsun İsmail isimli birinden söz edildiğini duymamıştı.

Elinde onunla ilgili biraz daha fazla bilgi olsaydı, onu bulması kolaylaşacaktı. Adamın ne soyadını biliyordu, ne de yaptığı işi. Onun hakkında biraz daha bir şeyler öğrenebilse...

Konuştuğu çoğu kişi başkalarından soyadlarıyla ve unvanlarıyla söz ediyordu. Bahsi geçen kişilerden birinin İsmail olmadığı ne malumdu?

"Violet, sevgili ablama biraz soğukkanlılık bulaştırsan diyordum. Cidden Angelica, sen yürüyen bir skandalsın şekerim." Mikhail'in sözleri Violet'ın düşüncelerinden sıyrılmasına neden oldu.

"Mikhail, sen de gayet iyi biliyorsun ki ablanın her şeyine hayranım. O yüzden, neden gidip gösteri başlamadan önce sevgiline merhaba demiyorsun? Bu, operadaki ilk gecem. Ne olursun sızlanıp gecemi mahvetme."

Violet daha lafını bitirmeden, Angelica ve Mikhail kahkahalara boğuldular. Violet, Mikhail'in suratında hayret dolu bir ifade belirdiğini tahmin edebiliyordu. Gülümsemeden edemedi. Acaba Mikhail'in suratı da çocuksu kişiliğini mi yansıtıyordu? Kokusu hiç de çocuksu değildi.

Mikhail Belanov baharat karışımı ve içmekten keyif aldığı konyak gibi kokuyordu. Kokusu insana güçlü bir kişiliği ve güvenli bir limanı anımsatıyordu.

Bu kokuyu daha yoğun bir biçimde hissettiğinde, Mikhail'in yakınında durduğunu anladı.

Mikhail kulağına eğilmişti.

"Sen tanıdığım en esaslı kadınsın Leydi Keman. Şayet seni kız kardeşim gibi görmeseydim, sevgilini hemen terk edip seni etkilemeye çalışırdım." Mikhail'in kulağına fısıldadığı sözlere Violet elleriyle onun suratını tutarak karşılık verdi. Hiçbir erkek ona Mikhail kadar saygı göstermemiş, buna tenezzül etmemişti.

"Beni bir kız kardeş gibi gördüğüne sevindim... Hiç kardeşim yok, ama olsaydı onların tıpkı sen ve Angelica gibi olmasını isterdim." İçinin burkulduğunu hissetti. Hafifçe öksürüp boğazını temizledi. Söyledikleri gerçekti, ama niyeyse konuşurken kendisini garip hissetmişti. Buralardan çekip gittiğinde, onlarla birlikte olmayı özleyecekti. Ellerini geri çekip başıyla özel locanın girişindeki kapıyı işaret etti. "Şimdi, git bakalım sevgilinin yanına."

Prens eğilip selam verdikten sonra, üçünü yalnız bıraktı.

"Bu çocuk iflah olmaz" dedi Angelica, Violet'in elini tutup. Sonra ona doğru eğildi ve "Haydi, gecenin tadını çıkaralım!" dedi. "Salıne aşağıda solda kalıyor. Koltukların çoğu dolu, ama eminim ki orada oturan kadınların çoğu buraya mücevherleriyle ve kürk mantolarıyla hava atmak için gelmişler. Hele şu koca..."

Angelica konuşurken, Violet koltuğuna yaslandı. Prenses Angelica evden her dışarı çıktığında, ona Daniel eşlik ediyordu. Bu yüzden, Violet ona kör oluşundan bahsetmeyi uygun görmüştü. Böylelikle, Daniel sessizce yanlarında otururken, Violet da Angelica'nın anlattıklarını dinliyordu.

Ancak, bu adamın orada oluşu aklını karıştırmıyor da değildi hani. Bildiği kadarıyla, Daniel ne Angelica'nın ne de kocası Alexander'ın akrabasıydı. Ama nedense hep onlarla birlikteydi. Tek istisna, Patrick'in de onlarla birlikte olduğu zamanlardı.

Patrick. Violet onu düşünmemeye çalışsa da bunu yapmakta zorlanıyordu. Onun evinde geçirdiği gecenin ardından tam üç gün geçmişti ve Patrick bir kez olsun onu aramamıştı.

Angelica "Ay, gösteri başlıyor!" diye bağırdı.

Violet kalabalığın suspus olduğunu ve heyecanla beklemeye başladığını fark etti. Koca bir orkestranın çaldığı müzik eşliğinde, bir kadın sesi tüm salonu doldurdu. Violet tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Ne kadar da saf ve hüzünlü bir melodiydi bu. Violet kadını göremiyordu, ama bu kadının geçmişte büyük acılar çektiğine emindi.

Kendisini kadının büyülü sesine kaptırmış, Patrick'i düşünüyordu. Patrick'in onu arayıp sormaması onu incitmişti incitmesine, ama böylesi çok daha iyiydi. Patrick'le birlikte olmak çok keyifliydi, ama onu amacından saptırıyordu. Onu tekrar görmenin iyi bir fikir olmadığına karar vermişti. Aşçı onu ormana bırakıp kaçmasını söylediği günden beri, Violet'in tek bir amacı vardı: Babasının katilini bulup intikam almak.

Bugüne dek hayatta kalmasını sağlayan şey İsmail'i bulma isteği olmuştu. Onu bulacak, bulduktan sonra da öldürecekti. Bunun cezasını da muhtemelen asılarak ödeyecekti. Buna razıydı. Ölümden korkmuyordu. Ölüm, bugüne dek yaşadığı hayattan daha kötü olamazdı.

Hayır. Bir erkekle ilişki yaşamak hiç de akıllıca değildi. Özellikle de böylesine yoğun hisler beslediği bir erkekle. Hayır. Kendisine bahşedebileceği tek lüks Angelica ile Mikhail'in dostluğuydu.

Kubbeli opera salonunda büyük bir alkış koparken, locanın perdelerinin arkasından Mikhail'in neşeli sesi duyuldu: "Merhaba hanımlar."

"Ne o, yoksa ilk yarı bitti mi? Hem nerelerdeydin sen?" Angelica'nın sesi endişeliydi. Violet onca tatsız düşünceden sonra, yerinde duramaz hale gelmişti. Biraz hava alması gerekiyordu.

"Affedersiniz, sanırım biraz dolaşacağım" dedi.

"Tabii Violet, ama yalnız gitme. Daniel sana eşlik etsin. Ben de sevgili kardeşime ağzının payını vereyim."

Violet, normal şartlar altında Daniel'ın kendisiyle birlikte gelmesine itiraz ederdi, ama Angelica kardeşiyle yalnız konuşmak istiyor gibiydi. O yüzden, hiç sesini çıkarmadı.

Daniel'la birlikte, arayı sohbet etmek için fırsat bilen insanların arasından geçtiler. Havaya sinen keskin pudra, ruj ve Fransız parfümü kokusu Violet'ın midesini altüst etmişti.

"Daniel, sakıncası yoksa açık bir pencerenin önüne geçebilir miyiz?"

"Hiçbir sakıncası yok. Bu taraftan yürüyün Leydi Keman." Daniel koluna girip odanın karşı köşesine doğru yürümeye başladı. Violet onun işveli ses tonundan hiç haz etmese de sesini çıkarmadı. Ona haddini bildirmesi gerekiyordu, yoksa aralarında hiç de hoş bir konuşma geçmeyecekti. Ancak, o anda tek istediği biraz temiz hava almaktı.

Bekleme salonunun daha ıssız bir köşesine doğru ilerleyince, kokular azaldı. Tam biraz rahatlamış, huzurla içini çekmişti ki o tanıdık kokuyu hissetti.

Kahretsin! Tam onu görmemeye karar vermişken, *ona* burada rastlamak kaderin cilvesi olmalıydı.

"Daniel." Patrick'in sesi her zamanki gibi yumuşacıktı. Violet bu sesin teninde kaydığını hissetti.

Daniel sert bir ses tonuyla "Lordum" diye yanıt verdi. Violet ona eşlik eden adamın neden Patrick'ten hoşlanmadığını, ama ona fazlasıyla saygılı davrandığını merak etti. Ne de olsa, iki adamın unvanı aynıydı. Hem Patrick ona ilk ismiyle hitap ediyordu...

"Prenses nerelerde?"

Demek onu görmezden geliyordu! Violet ona aldırış etmemeye karar verdi.

"Mikhail'le birlikte özel locasında Lordum."

Violet, Daniel'a dönüp telaşla "Ben biraz dolaşırken, siz de sohbetinize devam edin" dedi.

"O halde, senin de orada olman gerek Daniel." Patrick, Vi-

olet'ın sözlerini duymazdan gelmişti. Violet genellikle konuşmaz, diğer insanları dinlemeyi yeğlerdi. Bu yüzden de kendisine yokmuş gibi davranılmasına alışıktı, ama belki de hayatında ilk kez birisi ona istemediği halde orada yokmuş gibi davranıyordu.

"Nasıl isterseniz Lordum."

Violet, Daniel'ın konuşmasını bitirip yanlarından ayrıldığını duydu. Neler oluyordu? Patrick, Daniel'ın üstünde ne gibi bir güce sahipti?

"Bu kadar zaman sana yetti mi?"

Patrick şimdi onunla konuşuyordu. Violet bundan emindi. Patrick yanı başındaydı ve onu göremediği halde bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Violet bir anda gerildiğini hissetti. Onunla sohbet edecek değildi. Bu akıllıca bir hareket olmazdı. Hem Patrick neden söz ediyordu?

Merakına yenik düştü.

"Ne için?" diye sordu.

Patrick ona bir adım daha yaklaştı. Kalabalık salonda bile Violet onun bedeninden yayılan ısıyı fark edebiliyordu. Neden daha önce hiç böyle hissetmemişti? Daha önceden kendisini diğer erkeklerden kasıtlı olarak uzak mı tutmuştu, yoksa Patrick'te özel bir durum mu vardı?

"Sakinleşmek için. Bana dediklerini tekrar düşünmek için." Patrick şimdi tam yanında duruyordu. Neredeyse eli eline değecekti. "Seni hâlâ istiyorum. Birlikte geçirdiğimiz gece hislerimi değiştirmedi."

Violet geri çekildi. Açık pencerenin yanındaki duvara sırtını yasladı. Patrick'in sözlerinin onda uyandırdığı hislere kapılmamalıydı. O, dikkatini dağıtıyordu! Onu bu denli istemese, bedenine söz geçirebilir ve İsmail'i aramaya devam edebilirdi. Ancak, Violet onu görmeye devam ettiği sürece, onu aklından çıkarmanın ne kadar zorlaşacağının farkındaydı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm, çünkü istediğini gerçekleştirmem mümkün değil." Ağzından çıkan sözlere kendisi bile inanmakta güçlük çekiyordu.

"Hâlâ benden kaçıyor musun aşkım?"

Kaçmak mı? Bu sözcük tüylerini diken diken etti. Violet hayatında sadece bir kez kaçmıştı. O da annesinin elinden kurtulmak için.

"Pekâlâ. Kaçtığım falan yok" dedi. "Buralarda şöyle tenha ve karanlık bir yer bulursan, seninle gelirim, ama elini çabuk tut. Fazla vaktim yok." Kabalık ettiğini biliyordu. Şayet kaba tavırlar, Patrick'i ondan uzaklaştıracaksa, böyle davranmaya devam ede-

cekti. Ancak, Patrick gitmedi. Bir anda Violet'in koluna yapışıp öfkeli bir tavırla kulağına fısıldamaya başladı.

"Violet, ne biçim konuşuyorsun? Daha birkaç gün önce bakireydin, bu şekilde konuşamazsın!"

Violet kolunu Patrick'in elinden kurtardı.

"Nedenmiş? Sen beni istiyorsun, ben de seni. Ama dikkatimi dağıtmana izin veremem. Biraz vaktim var. Dolayısıyla, ikimiz de rahatlayabiliriz."

Patrick birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonra tekrar koluna yapıştı.

"Nasıl istersen."

Patrick onu Angelica'nın locasının tam aksi istikametine doğru sürüklerken, Violet sesini çıkarmadı. Nereye gittiklerini sormak istiyordu, ama Patrick'in ona yanıt vermeyeceğini biliyordu. Bu yüzden de bu soruyu sorup ona bu zevki tattırmanın hiçbir manası yoktu.

Köşeyi döndüklerinde, Violet'ın burnuna perde kokusu geldi. Patrick perdeleri açtı ve onu boş olduğunu düşündüğü özel bir locaya soktu.

Violet havayı bir toz bulutunun kapladığını hissedince, perdelerin bir kez daha kapandığını anladı.

"Otur Violet."

Cilalı ahşap ve eskimiş kadife kokusunu takip ederek, Violet oturacak bir sandalye buldu.

"Demek eteğini sıyırıp işime bakmama ses etmeyeceksin öyle mi?"

Violet, Patrick'in öfkeli ses tonunu duyunca irkildi. Neden her şeyi daha da zorlaştırıyordu? Ondan istediği bu değil miydi? Daha üç gece önce ona para vermeyi teklif etmemiş miydi? Teklifini kabul etseydi, bunu yapmayacak mıydı? Belki operada değil, ama başka bir yerde sevişeceklerdi. Patrick emredecek, o da onun emirlerini yerine getirecekti. Aralarında hiçbir duygusal bağ olmayacaktı; her şeyi seks için yapacaklardı.

"İşleri kolaylaştırmamın hoşuna gideceğini sanmıştım. Tam olarak neye itiraz ediyorsunuz *Lordum*? Karşılığını para olarak aldığım takdirde, böyle davranmam tuhaf mı kaçıyor?"

"Kahretsin Violet! Hakaret etmek değil niyetim, bunu sen de biliyorsun!"

Patrick sözlerinde samimiydi. Violet buna emindi. Patrick ona son derece harika, hatta cömert bir teklif yaptığını sanıyordu. Sarah olsa, bu adamın metresi olmak için bir an bile düşünmezdi. Bir iki

kuruş kazanmak için bir daha ip cambazlığı yapmazdı.

Ama Violet, Sarah değildi. Hayatına Patrick'i sokacak gücü yoktu. Buna vakti yoktu. Yapması gereken başka bir iş vardı.

Bu büyük bir hataydı. Patrick onun için tehlike demekti. Öte yandan, iyi yürekli bir adamdı. Sırf onun teklifini kabul etmedi diye ona gaddarca davranmanın da bir âlemi yoktu. Patrick ona asla hakaret etmek istememişti. Ona karşı hep nazik davranmış, korkularını yatıştırmak için erkekler ve kadınlar hakkında bilgi vermişti.

Onu temizlemiş, öpmüştü. Onu küçümsemek ve kullanmak isteyen bir adam böyle davranmazdı. İçini büyük bir pişmanlık hissi kapladı.

Violet ayağa kalktı.

"Özür dilerim. Hakaret etmek istemediğini biliyorum. Ama şu anda bunu yapamam. Gerçekten çok özür dilerim. Hoşça kal."

Sözlerinin içini bu denli acıtmaması gerekirdi, ama acıtmıştı işte. Patrick ona doğru bir adım attı. Violet geriye doğru iki adım attı. Patrick ona dokunmadan hemen oradan gitmesi gerekiyordu, yoksa kararından her an cayabilirdi.

"İskoçyalı? Operadan nefret ettiğini sanıyordum. Özel locamda ne işiniz var? Senin kendi locan yok muydu?"

Violet locaya giren adama doğru döndü. Adam deniz ve tam olarak anlayamadığı başka bir şey kokuyordu. İsmini bilmediği bir çiçek ile bal karışımı bir kokusu vardı; nefesindeyse çok hafif kan kokusu. Bu adam bir kan içiciydi.

Patrick içini çekip Violet'ı şaşırtacak biçimde kıkırdamaya başladı.

"Öylesine kötü bir zamanda geldin ki anlatamam dostum."

Violet ise bu durumdan memnundu. "Aslında efendim, zamanlamanız mükemmel. Ben de tam gitmek üzereydim." İki adamın bir şey söylemesine fırsat vermeden Violet locadan çıkıverdi.

"Bir kadının senden kaçtığına ikinci kez şahit oluyorum. Sanırım eski cazibeni kaybediyorsun İskoçyalı."

İsmail'in bu tatsız sözleri Patrick'in bakışlarını önce öfkeyle arkadaşına, sonra da Violet'ın çıkıp gittiği perdelere çevirmesine neden oldu.

"Onu anlamıyorum İsmail."

"Öyle mi?" İsmail, Patrick'e oturmasını işaret ederken kendisi de oturdu. "Bildiğin kadınlardan daha farklı."

Patrick elinde olmadan öfkeyle "Farklı da ne kelime" dedi. Neden bu kadın aklını başından almıştı?

Yanına oturan İsmail'in düşünceli düşünceli salona göz attığını fark etti.

Angelica'nın locası sahnenin diğer ucundaydı, ama vampir olduğu için oturduğu yerden prensesi gayet iyi görebiliyordu. Mikhail ve Daniel da oradaydılar, ama görünürde Violet yoktu.

Patrick, Violet'ın Angelica'nın locasını bulup bulamayacağı konusunda endişeye kapıldı. Ne de olsa, onu bu locaya sürüklerken, Violet nerede olduğunu şaşırmış olabilirdi. Yolunu kaybedebilirdi.

"Patrick?"

Patrick "Bir dakika" diyerek Daniel'a dikkatle baktı. Daniel'ı Violet'ın peşine takmak pek uygun olmayacaktı, ama Violet'ın peşinden kendisi gitse, kızın buna tepki göstereceğini de biliyordu.

Violet locadan çıkarken, son derece gergindi. Patrick bunu düşününce, canı iyiden iyiye sıkıldı.

Daniel! Patrick genç vampirin zihnine girdi.

Liderim? Daniel liderinden bir mesaj aldığı için şaşırmıştı, ama bunda şaşılacak bir şey yoktu. Patrick telepatiyle iletişim kurmaktan ya da bunu başka bir amaç için kullanmaktan hiç hoşlanmazdı.

Leydi Keman'ı ara. Locanıza gelirken kaybolmuş olabilir.

Peki Liderim.

"Kiminle konuşuyorsun?" İsmail'in sesindeki merak, Patrick'in tekrar arkadaşına dönmesine neden oldu.

"Daniel'la konuşuyordum. Ona Violet'ı bulmasını söyledim. Geri dönerken kaybolmuş olabilir."

"Ama burası pek de büyük bir bina değil İskoçyalı."

Patrick, Violet'ın sırrını açıklayacağı için kendisini kötü hissetse de İsmail onun en yakın arkadaşıydı. Dahası, ağzı da oldukça sıkıydı.

"Violet kör."

İsmail sanki Patrick onunla dalga geçiyormuş gibi baktı.

"Çok ciddiyim!"

Uzun boylu Osmanlı homurdanarak "Biliyorum" dedi. "Kızı ilk gördüğüm andan beri onun kör olduğunu biliyorum. Ne demek istediğini anlayamadım İskoçyalı."

"Ne? Bunu nasıl anladın?" Patrick boş bulunup yüksek sesle konuşmuştu. Sesini alçaltıp "Başkaları hemen anlamıyor" dedi.

İsmail önce şaşırdı, ardından kıkır kıkır güldü.

"Aferin ona! Ne diyebilirim ki? Bunu belli etmemekte düşündüğümden de usta anlaşılan."

Patrick'in canı sıkılmıştı. Parmaklarını sandalyesinin kolçağına vurarak, bakışlarını Angelica'nın yanındaki boş koltuğa çevirdi.

"Bana bak Türk, sabrımı taşmadan ne demek istediğini derhal açıkla, yoksa sonun kötü olacak."

İsmail hayretle kaşını kaldırdı. Ama Patrick'in tehdidine omuzlarını silkerek karşılık verdi.

"Leydi Keman'ı izlemeye gittikten sonra..."

Patrick "Violet" diye homurdandı.

"Affedersin, *Violet*'ı bir kez dinledikten sonra, sirke birkaç kez daha gittim. Bu kızın keman çalışında tüylerimi ürperten bir şey var doğrusu."

İsmail konuşmasına devam ederken, Patrick ona hak veriyormuşçasına başını salladı.

"Tabii, onu izlerken, kör olduğuyla ilgili birkaç şey çarptı gözüme. Başını hafifçe kaldırışı, burun deliklerinin kımıldayışı... İstanbul'da yaşayan yakın bir dostum da kördür. O da yolunu bulabilmek için tıpkı Violet gibi davranıyor."

Patrick hayretle şüphelerinde haklı olduğunu fark etti. Demek Violet yön bulmak için burnunu kullanıyordu.

"Ancak, Violet burnunu gerçekten büyük bir ustalıkla kullanıyor. Yürüyüşü ve kendinden emin hareket etmesi... Bahsettiğim arkadaşım koku alma becerisine bu kadar güvenemiyor. Kendi evinde bile, her şeyin nerede olduğunu bildiği halde, Violet kadar rahat değil."

İsmail'in söylediklerinin üstüne Patrick, Violet'ın koku alma hissinin gerçekten iyi olduğunu düşündü hayretle. Kendi evinin bahçesinde Violet'ın vişne ağacı olduğunu anladığı günü hatırladı. Bu arada, Violet'ın koltuğu hâlâ boştu.

"Beni endişelendiriyor. Böyle hissetmek hoşuma gitmiyor."

"Bu sefer dengin bir kadınla karşılaşmışsın gibi geldi bana dostum."

İsmail'in suratındaki mutlu ifade Patrick'in gözlerini devirmesine neden oldu.

"Romantik beyninden neler geçtiğini tahmin edebiliyorum, ama yanıt hayır. Violet sadece aklımı karıştırıyor. Bu karışıklığı çözdükten sonra, hislerimin değişeceğine eminim."

İsmail kahkahalarla gülmeye başladı. Sonra sesini alçaltıp "Senin adına sevindim İskoçyalı" dedi. "Belki de artık dünya sana yürekten istediğin şeyleri vermeye başlamıştır. Karışıklık istemiştin, al sana karışıklık."

Işıklar kararıp ikinci yarı başlarken Patrick yüzünü buruşturdu.

Evet, işler fena halde karışmıştı! Kendisini çılgınlar gibi isteyecek bir kadınla karşılaşmak istemişti, ama Violet onu geri çevirmişti.

Neden?

Dikkatimi dağıtmana müsaade edemem... Patrick, Violet'ın boş koltuğuna bakarken, bu sözler zihninde dönüp duruyordu. Violet ne demek istemişti? Ne yapması gerekiyordu da dikkatinin dağılacağından endişe ediyordu?

Locadaki hareketlilik bakışlarını bir kez daha Angelica'nın yanına çevirmesine neden oldu. Violet nihayet koltuğuna geri dönmüştü. Daniel tam arkasındaydı. Patrick derin bir oh çekip arkasına yaslandı.

16

Havada bira, ter ve kusmuk kokusu vardı. Meyhanede istif olan insanların bedenlerinin ısısından suratı kıpkırmızı olmuştu.

"Fanny, kızı buraya getir!"

Adamın dili dolaşarak söylediği sözleri duyan Violet iyice köşesine sindi. Kaç gündür oradaydı? O günün Noel olduğunu duymuştu. Demek oraya gelişinin üstünden iki yıldan uzun bir süre geçmişti.

"David, onu rahat bırak."

Birisi bacağını tekmeleyince, bacaklarını iyice göğsüne çekti. Korkudan tir tir titriyordu.

Daha önce bacağını tekmeleyen kişi bu sefer de ayağına tekme atmıştı. Gerçi canı çok yanmamıştı, ama inleyip gizlice mutfaktan çaldığı bıçağa sarıldı.

Fanny o sırada oradaydı. Müşterilere yine bıçak çektiğini görecek olursa, onu kesin döverdi.

Aslında dayak yemek, tekmelenmekten daha iyi olurdu, ama Fanny ona dayak atmakla kalmayıp bir de aç bırakmaya karar verirse mahvolurdu.

"Sen ne tatlı bir kızsın öyle." Kulağının dibinde viski ve sebzeli börek kokusu hissediyordu. Yüreği ağzına geldi. Bıçağın kabzasını sıkı sıkı kavradı...

Violet nefes nefese uyandı. Elleriyle gözlerini yokladı. Sanki elleriyle gözlerine dokunursa ağlamayacaktı. Tir tir titrese de ağlamayacaktı. Buna çok uzun bir süre önce karar vermişti.

Kollarını üstündeki incecik geceliğin üstüne doladı ve aşçının eskiden onu salladığı gibi, bir ileri bir geri sallanmaya başladı.

Yaşlı kadının hatırası onu rahatlattı. Titremesi dindi.

Yıllardır kâbus görüyordu, ama Londra'ya geldiğinden beri kâbuslar sıklaşmıştı. Belki de hayatını malıveden adamı bulmasına ramak kalmıştı.

İsmail.

O adamın ismini düşünmek bile yataktan fırlamasına yetmişti. Hızla üstüne uzun bir etek ve gömlek geçirdi. Artık kaybedecek vakti yoktu. Operada olanlar aklını başına getirmişti. Neredeyse Patrick'e teslim olacak, aklını başından almasına izin verecek, amaçlarından uzaklaştırmasına ses çıkarmayacaktı. Ama artık ne istediğini biliyordu. Operaya gitmesinin üzerinden beş gün geçmişti ve o günden beri ilerleme de kaydetmişti.

Karavandan çıkan Violet içine sabahın serin havasını çekti. Hava gün geçtikçe soğuyordu. Yakında, kar da yağmaya başlayacaktı. Havadaki kar kokusunu alabiliyordu.

Karavanların ve aslan kafeslerinin yanından geçen Violet, Graham'ın ofis olarak kullandığı küçük çadıra doğru yürüdü.

"Graham?" diye seslendi. Yaşlı adam çoktan kalkmış olmalıydı. O ve karısı erkenden kalkarlardı. Graham bilet satışlarını kontrol ederken, karısı da sirkte çalışanlara ve hayvanlara yemek dağıtırdı.

"Girin."

Violet çadıra girdi. İçeride hâlâ cambaz Carlo'nun kokusu vardı. Onun Graham'la ne işi olabileceğini düşündü.

"Graham haftalığımı almam gerek" dedi.

"Pekâlâ." Violet yaşlı adamın masasının üstündeki kâğıtları karıştırıp bir çekmeceyi açtığını duydu. "Ne kadarını istiyorsun?" diye sordu.

"Hepsini."

Kısa bir sessizlikten sonra, yaşlı adamın çekmeceyi kapatıp bir diğerini açtığını duydu.

Graham ona parayı uzatırken "Yoksa bizden ayrılıyor musun?" diye sordu. Violet adamın ne kadar para verdiğini göremiyordu, ama onun bu konuda dürüst olduğunu bilirdi. Zaten dürüst davranıp davranmadığı çok geçmeden belli olurdu.

"Henüz değil" diye yanıt verdi. Gülümseyip yanında getirdiği ağzı büzgülü kesenin içine parayı koydu. "Yapmam gereken bir şey var" dedi. "Ama gösteriye yetişeceğim." Sonra arkasını dönüp çadırdan çıkmaya yeltendi. Tam o sırada, Graham ona seslendi.

"Bu gece kısa bir gösteri yapacağız Violet. Hepimizin dinlenmeye ihtiyacı var."

Violet tamam dercesine başını sallayıp yoluna devam etti.

Bay Werrington onu Green Park'ta bekliyor olmalıydı. Dedektif haftalarca araştırma yapmış, hiçbir şey bulamadığı hâlde, Violet'tan para istenişti. Yoksa İsmail'i aramaya devam etmeyecekti.

Violet, Sarah'nın karavanından üstüne bir pelerin aldı ve yürümeye başladı. Parka yürümesi bir saatini alacaktı, ama sirkte sabahın bu saatinde kiralık araba bulamazdı. Bulsa da parasını arabaya harcayamazdı. Zaten Bay Werrington'ın ücretini ancak karşılayabilecekti.

Toprak yolda on beş dakika yürüdükten sonra bir arabanın yaklaştığını duyup yolun kenarına geçti. Araba tam yanında durduğunda, burnuna dört at kokusu geldi.

"Violet?"

Violet, Angelica'nın sesini duyunca olduğu yerde kalakaldı. Prensesin orada ne işi vardı? Sirkin civarında ıssız bir ormandan başka bir şey yoktu.

"Prenses?"

Arabanın kapısı açıldı. Burnuna rüzgârla birlikte gül yaprakların kokusu çalındı.

"Bana prenses diye hitap etmemeni söylemiştim! Bu soğukta dışarda ne işin var kuzum?"

Violet, Angelica'nın ona annelik taslamasından hoşlanmıştı. Angelica çok tatlı bir kadındı. Kendisi için önemli olan insanları düşünür, kollardı.

Violet "Birisiyle görüşmem gerek" dedi. "Senin burada ne işin var?"

"Ne işim olacak, arkadaşını ziyarete gelmiştim!" Angelica yanına gelip ona sımsıkı sarıldı. "Benden kaçıyorsun Violet. Sana defalarca davetiye yolladım. Artık 'işim var' mazeretini kabul etmeyeceğim, ona göre. Şimdi hemen arabaya bin, yoksa donacaksın!"

Violet "Angelica!" diye itiraz etmek istedi, ama arkadaşı onu sıcacık arabaya doğru yönlendiriyordu.

"Biliyorum, biliyorum, birisiyle görüşeceksin. Seni oraya götüreceğim, sonra da benimle geleceksin. Prova almamız gerek."

"Prova mı?" Violet prensesin onu ne işlere bulaştırdığını sormak istemiyordu, ama sormak zorunda kaldı. "Ne provası?"

"Çok yakın bir arkadaşın doğum günü partisi için düzenleyeceğimiz balonun provası. Ona senden çok bahsettim. Baloya gelmezsen kalbi kırılır."

Violet "Angelica, o gece sirkte işim var" diyecek oldu, ama arkadaşı lafını kesti.

"Bak Violet, beni yeterince atlattın. Londra kalabalık bir şehir,

ama burada senin kadar sevdiğim çok az insan var. Arkadaşlığından mahrum kalmak istemiyorum doğrusu."

Violet gülerek pes etti. Dedektifle görüşüp sonra da Angelica'yı memnun etmek için baloya giderdi. Zaten Bay Werrington'ın bir ipucuyla çıkagelmesi birkaç gününü daha alacak gibiydi.

"Pekâlâ Prenses, isteğiniz emirdir, ama önce görüşmemi yapmalıyım. Bu gece gösteri erken başlayacak."

Angelica yumuşak bir ses tonuyla "Mükemmel" dedi. "Şimdi seni görüşmeye götüreyim, ondan sonra provaya gideriz. Daha sonra da seni gösteri için sirke bırakırım. Gösteriden sonra da baloya gelebilmen için araba yollarım. Görüşmen neredeydi?"

Violet "Green Park'ta" dedi.

Angelica arabacıya "Green Park'a gidiyoruz" dedi. Bu arada, Violet baloyu düşünmeye başladı. Angelica'nın sözünü ettiği kişi kimdi acaba? Daha da önemlisi, acaba *o* da orada olacak mıydı? İçinden Lord Bruce'un o gece baloya gelmemesini diledi. Ona yakın olduğunda, hedefinden şaşıyordu ve bunu kaldıracak gücü yoktu.

Araba yolda tıngır mıngır ilerlerken, Violet geriye yaslandı. "Kimmiş bakalım şu gizemli arkadaş?" diye sordu.

"O mu? Harika bir adamdır. Ona bayılacaksın Violet, bak söylemedi deme."

Violet peki dercesine başını sallayıp yine düşüncelere daldı. Acaba bu adamdan da Patrick'ten hoşlandığı kadar hoşlanacak mıydı? Bir başkasının onu Patrick'in okşadığı gibi okşaması ya da öpmesi mümkün müydü? Düşüncelerinden sıyrılıp konuyu değiştirmeye çalıştı.

"Peki, prens ne zaman seyahatten dönecek?" diye sordu.

Angelica derin bir iç çektikten sonra cevap verdi: "Sevgili Alexandrım. Keşke bu soruna yanıt verebilseydim. Umarım yakında gelir, onu o kadar çok özledim ki..."

Violet, Angelica ile kocasınınki gibi bir ilişkinin nasıl olabileceğini düşünürken, arkadaşı kocasından söz etmeye koyuldu. Şayet şartlar farklı olsaydı, o da mutlu olabileceği bir erkek bulabilirdi... Şartlar farklı olsaydı...

17

İsmail, Christopher Langdon'ın babasının yanında güldüğünü görünce "Çok şirin bir çocuk" dedi.

Patrick "O çok şanslı bir çocuk" diye yanıt verdi. Kısa bir süre önce bir vampir avcısı tarafından neredeyse öldürülmek üzereyken Angelica tarafından kurtarılmıştı. Ne çocuk, ne de babası Angelica'nın bu iyiliğini unutmuştu. Kutsanmış'ı hep minnetle anıyorlardı.

Arkadaşı başını sallayıp "Evet" dedi. Sonra etrafına bakınıp "Buraya birlikte geldiğin hanımefendi nerede? İsmi neydi?" diye sordu.

Patrick'in suratına utangaç bir ifade çöktü. Sonra sol taraflarında gülüşüp duran bir grup kadını işaret etti.

"Leydi Sharon Winslet" dedi. Patrick baloya gelirken yanında birini getirmek istememişti. İşin aslı, baloya gelmeyi düşünmemişti. Ancak Angelica'nın mazeret kabul etmeyeceğini anlayınca, yalnız gitmemeye karar vermişti. Gerçi bunu sırf alışkanlıktan yaptığı da söylenebilirdi. Sonuçta baloya kendisine haftalardır aleni bir ilgi gösteren Leydi Winslet'le gelmişti. Patrick'in onu bir anlığına bile çekici bulmaması tuhaftı. Kadın çirkin de değildi, hatta oldukça güzeldi. Daha da önemlisi diğer kadınları Patrick'ten uzak tutmak için vahşi bir kedi gibi herkese pençelerini göstermekten geri kalmıyordu. Patrick için, baloya tek başına gelip de kızlarını görücüye çıkaran anne ordusuyla baş etmektense, kadının yırtıcı bir hayvana yaraşır gülümsemesine katlanmak daha kolaydı.

Kadını gören İsmail kaşını kaldırdı. "Neden diye sormayacağım doğrusu" dedi. Kısa bir sessizlikten sonra da "Şu senin Leydi Keman'a ne oldu?" diye sordu.

Patrick, Violet'ın ismini duyar duymaz gerildi. Sık sık onu düşünmesine rağmen, ondan uzak durmaya karar vermişti. O kadın

başına bela olacaktı. Hem de büyük bir bela. Ona karşı hissettikleri hiç de mantıklı değildi... Birlikte geçirdikleri o muhteşem geceyi defalarca düşünmüştü. O, başka kadınlarla geçirdiği türden bir zevk gecesi değildi. Ona karşı dayanılmaz bir çekim hissetmesi normal değildi. En doğrusu, ondan uzak durmasıydı.

"O benim Leydi Kemanım değil bir kere."

"Öyle mi?" Osmanlı dans eden bir çifte bakıp sırıttı. "O halde, her şey yolunda" dedi.

Patrick, Leydi Winslet'e bakıp gülümsedikten sonra "Neden?" diye sordu. Kadın onunla göz göze geldiğinde, dudaklarını yalamıştı!

"Eh, senin kadının olsaydı, başka bir erkekle dans etmesi tuhaf olurdu da ondan. Özellikle de dans ettiği adamın keyiften ağzı kulaklarına varıyorsa!"

"Ne? Kiminle dans ediyor dedin?" Patrick dans eden çiftlere baktı. Gözleri Violet'ı hemen buluverdi. Simsiyah saçlarını narin bir biçimde sol omzunun üstüne atan Violet'ın üstünde leylak rengi bir tuvalet vardı. Tuvalet göğüslerini ve incecik belini sıkıca kavramıştı. İncecik belinin üstündeyse kocaman, eldivenli bir el vardı...

İsmail onu uyarır gibi "İskoçyalı" dedi. Patrick bir adım atmıştı ki olduğu yerde kalakaldı.

Patrick "Bu Angelica'nın işi" diye kükredi. Öfkelenmişti. Violet'tan uzak durması ayrı şeydi, onu baloya getirtip bir sersemin kollarına atmak ayrı şeydi. "O herifi gebertecceğim."

"Violet senin kadının olmadığına göre, zavallı adamın ne suçu var?" İsmail'in sesindeki memnuniyetsizliği fark edince Patrick toparlandı.

"Haddini aşıyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Violet'ı istemediğimi asla söylemedim Türk. Sadece bana ait olmadığını söyledim."

İsmail gülmeye başladı. "Şimdi anlaşıldı" dedi.

"Nedir anlaşılan?"

İsmail omuzlarını silkip "Son birkaç gündür neden aksi davrandığın anlaşıldı" dedi. Sonra arkasına bakıp gülümsedi. "Gece daha da güzelleşecek İskoçyalı" dedi. "Görüşürüz." İsmail, Patrick'in bir şey söylemesine fırsat vermeden çekip gitti. Leydi Winslet fırsattan istifade edip yanında bitiverdi.

"Demek buradaydınız Lordum. Sizden uzak kalınca mutsuz oluyorum."

"Öyle mi?" Patrick suratından sabırsızlık okunan kahverengi

saçlı güzel kadına baktı. Bir an için onu baloya getirmenin çok kötü bir fikir olduğunu düşündü.

"Evet, sersemlerin hepsi de adı nedir, Leydi Kadife mi, neyse işte ondan ve ne kadar cesur olduğundan söz edip duruyorlar. Ne saçma! Eli silahlı bir adama karşı gelmek pek de hanımefendiliğe yakışan bir davranış değil."

Leydi Winslet, söylediklerini Patrick'in onaylamasını bekliyordu. Patrick'ten beklediği yanıtı alamayınca, "Ama Lordum, bu gece benimle hiç dans etmediniz" diye sızlandı. "Kendimi yapayalnız hissediyorum."

Dans pistine çıkmak o kadar da kötü olmayabilirdi. En azından Violet'ı ve adamı yakından görmüş olurdu. O herifin suratını dağıtacaksa, yakından görmesi gerekiyordu.

"Ne kadar kabayım, benimle dans etmek ister miydiniz Leydi Winslet?"

"Büyük bir zevkle Lordum." Kadın, Patrick'e elini uzatır uzatmaz onları izlemekte olan kadınlara dönüp gözlerini kırpıştırdı. Patrick onun bu tuhaf davranışları karşısında gülmemek için kendini zor tuttu.

"Gerçekten de eli silahlı bir adama karşı gelip ona zavallı diye mi hitap ettiniz?"

Bu soruya hazırlıksız yakalanan Violet yanıt vermekte tereddüt etti. Dans ettiği adamla birlikte Angelica'nın yanına yeni gelmişti. Adamın samimi tavrı onu şaşırtmakla birlikte, onu asıl heyecanlandıran şey kokuydu. *O* da buradaydı. Patrick, Angelica'dan fazla uzakta değildi. Dahası, baloda düzinelerce kan içici vardı.

Angelica "Christopher kabalık etme" diye arkadaşını azarladı.

"Çok özür dilerim Leydi Keman, sizi kırmak istememiştim. Babam bana sirkte neler olup bittiğini anlattığında, kulaklarıma inanamadım. Ne bileyim, vurulsaydınız nasıl iyileşecektiniz?" Christopher telaşlı bir biçimde konuşuyordu. Violet çocukların bu özelliğine bayılıyordu.

Angelica bir kez daha "Christopher!" diyerek onu uyardı, ama Violet elini havaya kaldırdı.

"Sorun değil Angelica" dedi. "Çocuk merak ediyor." Küçük çocuğa dönüp "Evet, ölebilirdim ama ona karşı gelmeseydim masum birisini vurabilirdi" dedi.

Christopher bir süre Violet'ın dediklerini düşündü. Sonra "Evet, ama siz de masumsunuz Leydi Keman" dedi. "Kendinizi tehlikeye atmamalıydınız."

Angelica kahkaha atıp "Gerçek bir erkek gibi konuştun!" dedi. Violet ise hafifçe gülümsemekle yetindi. Hayatı bu küçük çocuğun hayal edebileceğinden de karanlıktı. Hele intikam peşinde olması onu hiç ama hiç masum kılmıyordu. Babasına ve ona yaptıkları yüzünden İsmail'in ölmeyi hak ettiğini biliyordu, ama adamı öldürünce kendisi de günah işlemiş olacaktı. Bu konuda yanıldığını düşünmüyordu. İntikam almanın başka bir yolu olsaydı, birileri ona yol gösterebilseydi... Ama bu mümkün değildi. Hiç kimse bir kan içici hakkında herhangi bir hükme varamazdı.

"Hah, işte Patrick de geldi."

Violet, Angelica'nın sesindeki mutluluğu fark edince yüzünü buruşturdu. Prensesin onu yanına çağıracağına emindi. Derhal oradan uzaklaşması gerekiyordu. Keşke birisi hemen onu dansa kaldırsaydı.

Derken, burnuna funda çiçeği ve dağ kokusu çalındı. Violet artık çok geç olduğunu biliyordu.

"İyi akşamlar hanımlar." Patrick'in sesi bedenini okşuyordu. Kesinlikle ondan uzak durmalıydı. "Size Leydi Winslet'i takdim edebilir miyim?"

Leydi Winslet, Patrick'in ardından öne çıkınca, havaya keskin ve tatlı bir portakal tomurcuğu kokusu yayıldı.

"Leydi Winslet, Prenses Angelica Kourakin."

Angelica samimi bir tavırla "Sizinle tanışmak büyük zevk" dedi.

"O zevk bana ait, Majesteleri" dedi Leydi Winslet heyecanla. Kadın kendini Angelica'ya sevdirmeye fazla hevesli görünüyordu. Violet ondan hoşlanmamıştı.

Patrick tanıştırma merasimine devam etti: "Lord Christopher Langdon."

"Sizinle tanışmak büyük zevk Leydi Winslet."

"Evet, benim için de öyle." Winslet'in ses tonundan çocukların balolara götürülmesini onaylamadığı anlaşılıyordu. Violet sıkıntıyla, *Onun gibi olmamak için bir neden daha*, diye düşündü.

Patrick nihayet ona dönüp "Bu da..." dedi. Violet onun kalp atışlarını duyabiliyor, ona sokulmak için can atıyordu. Bu düşünceyi zihninden atmaya çalışarak, Patrick'in sözlerine yoğunlaşmayı denedi.

"... Leydi Keman."

"Memnun oldum Leydi Winslet."

Leydi Winslet gülmeden önce bir süre hiçbir şey söylemedi. "Ha doğru ya, şimdi hatırladım. Siz şu sirkte çalışan kızsınız. Ne eğlenceli."

Violet kadının hakaretine gülümsemekle yetindi. Kadın onu öfkelendirmek istiyorsa, bunun için biraz daha çaba sarf etmesi gerekecekti.

"Beni eğlenceli bulduğunuza sevindim Leydi Winslet. Sirkteki başarınız, sizler gibi nüfuzlu şahsiyetlerin bizlerden memnun kalmasına bağlı."

"Öyle mi?" Leydi Winslet'in suratındaki gülücük kaybolmuştu. "Bence Leydi Keman..."

"Sanırım Leydi Keman'ı dansa kaldıracağım." Patrick kadının lafını kesip Violet bir şey diyemeden elini tutmuştu.

"Ama Patrick..." Patrick, Violet'ı dans pistine götürürken, Leydi Winslet'in itirazı da yarım kaldı. İkisi müziğe hemen ayak uydurdular. Uzunca bir süre hiç konuşmadan dans ettiler.

Patrick sessizliği bölerek "İyi dans ediyorsun" dedi. Violet onun konuştuğuna sevinmişti. Patrick'in harum arkadaşıyla tanışınca hissettiği huzursuzluk ve öfke biraz olsun dinmiş, dikkatini Patrick'e ve beline doladığı ellerine yöneltmeyi başarmıştı.

"Teşekkürler. Daha önce pek fazla vals yaptığımı söyleyemem, ama adımları uzun süre önce öğrenmiştim" dedi. İşin aslı, Violet vals yapmayı altı yaşında öğrenmişti. Aşçının kız kardeşi ona adımları öğretmiş, eski evinin tozlu balo salonunda denemeler yapmışlardı.

"Seni özledim."

"Evet, bunu görebiliyorum." Violet, sözcükler ağzından çıkar çıkmaz söylediklerine pişman olmuştu. Söylemek istediği bu değildi. Patrick'in başka biriyle ilgilenmesine memnun olmuştu. O budala kadın ve Patrick birbirlerine çok yakışıyorlardı.

Patrick'in eli hafifçe oynadı. Violet'ı biraz daha kendisine çekerek, kulağına eğildi.

"Ne o, kıskandın mı yoksa Leydi Keman?"

"Kıskanmak mı? Bunu ancak rüyanızda görürsünüz Lord Bruce."

"Sana son günlerde neyin hayalini kurduğunu gösterebilir miyim Violet?"

Violet kendisini kontrol etmek için büyük bir çaba harcasa da ürperdiğini hissetti. Kahretsin! Winslet denen kadın birkaç adım ötelerinde durduğu halde, Patrick bunu yapmaya nasıl cesaret edebilirdi? Dikkatini o kadına vermeliydi; Patrick'in kollarına atılmaması, kendisini koyvermemesi için o kadının ortalıkta olması gerekiyordu.

"Leydi Winslet'le nerede tanıştınız?"

Patrick gülüp kızı nazik bir edayla döndürdü.

"Onun benim için hiçbir anlamı yok. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. Ama merak ediyorsan söyleyeyim, onunla yatmadım, yatmayı da düşünmüyorum. Bu gece yatağıma götürmeyi düşündüğüm tek kadın sensin."

"Seni küstah pislik!" Violet, Patrick'in kollarından kurtulmaya çalıştı. Ama Patrick onu sımsıkı tutuyordu. Violet'ı birkaç adımda dans pistinden çıkardı. Birkaç dakika sonra, Patrick malikânedeki bir başka odanın kapısını açmış, Violet'ı içeri sokuyordu.

"Beni istediğini biliyorum. O yüzden, hakaret etmeyi kes Violet. Bana nedenini söyle."

Violet ona neden bahsettiğini sorabilirdi elbet, ancak buna gerek yoktu. Her ikisi de sorunun ne olduğunu biliyordu.

"Sana dikkatimi dağıtamayacağımı söylemiştim."

"Bana bak kadın, yanımda olsan da olmasan da dikkatimi dağıtıyorsun."

Violet onun öfkeli sözlerine şaşırmış, geri geri giderken bir tabureye çarpıp sendeledi. Yere düşeceğini sanıp bir çığlık attı, ama beklediği şey olmadı. Patrick onu yakalayıp yavaşça yere bıraktı. Violet onun bedenini üstünde hissediyor, boğazında düğümlenen hıçkırığı bastırmaya çalışıyordu.

"Senin hayatını kurtarmayı özledim."

Violet gülümsemeden edemedi. "Az önceki pek de ölüm kalım meselesine benzemiyordu" dedi.

"Olsun, bence yine de bir teşekkürü hak ettim." Patrick elini Violet'ın boynuna götürüp saçlarını kulaklarının arkasına attı.

Violet yavaşça "Teşekkür ederim" dedi. Patrick'i yakınında hissetmek, hiç hatırlamak istemediği o güzel anları hatırlamasına neden olmuştu.

Patrick ona daha da sokulurken "Hayır aşkım" dedi. Neredeyse dudakları yüzüne değecekti. "İlk tanıştığımızda ettiğin teşekkürden istiyorum."

Patrick onu aslanın pençesinden kurtardığında nasıl öpüştüklerini anımsamıştı. Kalbinin hızlı hızlı atmasına engel olamıyordu. Patrick'e daha fazla karşı koyamayarak, ellerini saçlarına götürdü. Onun yumuşacık saçlarını parmaklarının arasında hissetmeyi özlemişti. Başını hafifçe yukarı kaldırınca nefesleri birleşti...

"İskoçyalı?"

Kapının tıklatıldığını duyan Violet kendine geldi. Apar topar yerden kalkmaya çalıştı.

Patrick arkadaşına "Bir dakika" diye seslendi. Violet'ı ayağa kaldırıp dengesini sağlamasına yardımcı oldu.

"Merak etme aşkım, gayet iyi görünüyorsun."

Violet hiçbir şey söylemedi. Kapının açılmasını ve kaçmayı bekliyordu. Patrick'in onu buraya getirmesine müsaade ettiği için çıldırmış olmalıydı.

"İskoçyalı?" Kapı bir kez daha tıklatıldı. Dışarıdaki adam sabırsızlanıyor gibiydi.

"Ne?" Violet, Patrick'in kapıyı açtığını duydu. Ne diye kapıyı kilitlemişti ki? Dahası kapının kilitli olabileceği neden aklına gelmemişti? Görgü kurallarını pek önemsemese de herkese rezil olmaya hiç niyeti yoktu. Daha doğrusu, bundan böyle rezil olmaya hiç niyeti yoktu!

Violet, Patrick'in arkadaşının ona baktığını hissetti. Yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Adamın kokusu tanıdık olduğuna göre, onunla daha önce de tanışmış olmalıydı. Bu, operada karşısına çıkan adamdı.

"Prenses Angelica sizi arıyor Leydi Keman."

"Teşekkür ederim." Kim olduğunu bilmemesine rağmen Violet, onun da bir soylu olabileceğini düşünerek önünde reverans yapıp odadan çıktı. Koridorda bir an tereddüt etti. Derin bir nefes alıp Angelica'nın nerde olduğunu anlamaya çalıştı. Ancak, oradan uzaklaşmadan duyduğu sözler âdeta kanını dondurdu.

"İsmail, sana daha önce de söylemiştim. Zamanlaman çok kötü dostum."

Patrick, İsmail'e bakıp suratını buruşturdu. Asıl kızdığı kişi arkadaşı değil, kendisiydi. *Dikkati dağılacakmış*. Violet dikkatini dağıttığını söylemişti. Violet da onun dikkatini dağıtıyordu. Ama Violet'ın asıl derdi neydi? Söyledikleri hiç de mantıklı değildi. Violet bir sirkte çalışıyordu, dikkati neden dağılacaktı ki?

"Suratını asma be İskoçyalı. Bak prenses de endişelendi. Onun bu haldeyken keyfinin kaçmaması gerek."

"Surat astığım yok. En azından, sana asmıyorum." Patrick odayı boydan boya geçip arkadaşına baktı.

"Sirkte keman çalan bir kadın neden onu oyaladığını, dikkatini dağıttığını söylüyor olabilir sence?" diye sordu.

İsmail suratını ekşitip "Sana böyle mi dedi?" dedi.

Patrick sıkıntıyla içini çekince, İsmail de yanıtını almış oldu.

Omuzlarını silkip "Sana hayatını zorlaştırma demiştim" dedi. Sonra daha samimi bir ses tonuyla "Belki de kız seni istemiyordur İskoçyalı" dedi. "Alt tarafı bir mazeret uydurmuş olabilir."

"İsmail, kızın benden hoşlandığını uyduracak kadar küstah de-

ğilim." Patrick yine odada volta atmaya başladı. "Hayır, Violet beni istiyor, ama nedense..."

Aniden, Patrick'in içini bir sıkıntı kapladı.

Aslan.

Silahlı adam.

Bu olayların birer talihsizlik olduğunu düşünmüştü, ama ya bunlar tesadüfî ve tatsız birer olaydan ibaret değilse?

Birden her şey anlam kazandı. Patrick öfkeden çıldırmak üzereydi.

"Gitmeliyim İsmail."

"Nereye?"

"Kemancıyla aranı düzeltip bir hergelenin kemiklerini kırmaya."

İsmail'in yüzündeki ifade değişmedi. "Dur bakalım, kırılacak kemik varsa, beni de çağır."

Patrick tamam dercesine başını sallayıp Violet'ı bulmak için odadan çıktı.

18

Aslanlar kafeslerinde nışıl nışıl uyuyorlardı. Violet hayvanların nefeslerinin kokusunu hissedebiliyordu. Bu denli sakin olmalarının nedeni karınlarının tok olmasıydı.

Nedense aslanlardan tekinin orada olup kükremesini istedi.

Aslında, kükremek isteyen *kendisiydi*. Hatta talihsizliği yüzünden avazı çıktığı kadar haykırmak istiyordu.

Dudaklarından tek bir sözcük döküldü: "Neden?" Aslanlardan biri huzursuz olup kükredi.

İsmail. Nihayet onu bulmuştu. Hayır, bu doğru değildi. İsmail onu bulmuştu. Bunun tek nedeni de Patrick'ti.

Violet aslanların kafesinin parmaklığına tutunup dengesini sağlamaya çalıştı. On iki sene boyunca babasının katilini bulduğunda ne yapacağını düşünüp durmuştu. Onunla karşılaştığındaysa planlarını bir türlü uygulayamamıştı. İsmail ona Angelica'nın onu aradığını söylerken, yerinden bile kımıldayamamıştı.

O, Patrick'in arkadaşıydı! İki adamın birbirleriyle nasıl konuştuklarına bakılırsa, yakın arkadaştılar!

Violet nefes almakta zorlanıyor, göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Dünya dönüyor, karanlığa daha da saplanıyordu. Boğazında bir şeyler düğümlendi. Ellerini boynuna götürürken toprak zemine çöktü. Soğuk İngiliz rüzgârı saçlarını suratına savuruyor, aldığı tüm kokular birbirine karışıyordu.

Toprak, yapraklar, taşlar, hayvan postu, et, saman, çadır bezi... İleride karavanlarında uyumakta olan sirk göstericilerinin kokuları onu sersemletmişti.

Sakin ol! Sakin olmalıydı!

Violet yere eğilip bacağına tutturduğu bıçağı bulana dek eteğini yukarı çekti. Kabzasından çekerken bıçağın ağırlığını hissetti.

Eline alıp evirdi çevirdi, sonra yumuşak toprak zemine saplayıverdi.

O adam Patrick'in arkadaşı olsun olmasın, intikamını almalıydı. Hep İsmail'le ilk karşılaştığında onu öldürmenin zor olduğunu düşünmüştü. O hergele bir kan içiciydi. Vampirlerin hem refleksleri daha kuvvetliydi hem de daha güçlülerdi. Kâhin ona babasının katilini gafil avlaması ve bıçağı kalbinin tam ortasına saplaması gerektiğini söylemişti.

Ne yapıp edip İsmail'in güvenini kazanmalıydı, ama nasıl?

"Violet?"

Violet şaşkınlıkla başını kaldırdı. Bu adam ondan biraz olsun uzak duramıyor muydu? Onunla konuşmaya henüz hazır değildi.

"Beni yalnız bırak."

Violet ayağa kalkamadan, Patrick yanına geldi.

"Bırakamam aşkım." Patrick onu kollarından tuttuğu gibi, ayaklarını yere değdirmeden kucakladı. "Şimdi bana nasıl bir belaya bulaştığını söyleyeceksin Violet. Hem de hemen."

Ne? Violet'ın aklı karışmıştı. Demek Patrick başının belada olduğunu sanıyordu. Neden?

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Burada ne işin olduğunu da bilmiyorum. Bu gece gösteri yok." Elbisesinin eteğini hafifçe yukarı kaldırdı. Karavanına gidip kapıyı Patrick'in suratına kapatmak ve biraz huzura kavuşmak istiyordu. Düşünmeye ihtiyacı vardı.

Patrick hiçbir şey söylemedi. Ama yanından ayrılmaması, Violet'ı daha da huzursuz etmişti. Violet küçük karavana varınca durdu.

Elinden geldiğince kararlı bir ses tonuyla "İyi geceler Patrick" dedi ve ahşap kapının kolunu çevirdi. Patrick gitmemişti. "Kahretsin" diyerek ona döndü, ama sözcükler boğazında düğümlendi. Patrick o gece onu ikinci kez kucakladı ve birlikte karavana girdiler.

Patrick kapıyı ardından kapattığı sırada Violet da kaçmak için debelendi. İçerisi zaten ufacıktı. Patrick'in kokusu başını döndürüyor, onu olduğundan da güçsüz kılıyordu. Eli eteğine gitti ve... bıçağı yerde bıraktığını fark etti!

"Bunu mu arıyordun aşkım?" Metal, toprak ve deri kokusu çalındı burnuna. Bıçağın kabzası elinden kaymasın diye bir ara etrafını bir deri parçasıyla sarmıştı. "Benimle kaldığın gece elbisenden bu düşmüştü. Bunu hep yanında taşıyorsun, değil mi?" Patrick'in sesindeki öfke hissedilmeyecek gibi değildi. Violet bir an

için Patrick'in neler olup bittiğini tahmin edebileceğini düşünüp dehşete kapıldı.

Hayır, bu mümkün değildi. Patrick olanları biliyor olamazdı. Ancak, o da bir kan içiciydi. Dolayısıyla, zihnini okuyabilirdi! Violet zihin okumanın belirtilerini bildiği, İsmail'i bir süreliğine de olsa zihninden atmayı becerebileceği halde, Patrick'ten bir şey saklamanın yolu yoktu. Kahretsin!

"Yalnız kalmak istiyorum, lütfen!"

"Hayır."

"Nedenmiş?"

"Bana nasıl bir belaya bulaştığını söyleyeceksin. Peşinde birisi mi var?"

Ne? Patrick onu birisinin izlediğini mi düşünüyordu? Öfkesinin nedeni bu muydu?

"Peşimde hiç kimse yok." Violet konuşurken sakin davranmaya çalışıyordu. Belki Patrick ona bu sayede inanabilirdi.

Patrick ona inanmamış gibi "O halde, bıçak niye hep yanında?" diye sordu. Violet çömeldiği yerden doğrulup ayağa kalktı.

"Kendimi korumak için taşıyorum." İşte, bu yalan sayılmazdı. Ne de olsa bıçağı daha önce de ondan istifade etmek isteyen alçaklara karşı kullanmıştı.

Patrick bir anda yanında bitti ve ona sıkı sıkı sarıldı. "Artık ona ihtiyacın yok" dedi.

Dudakları birleştiğinde, Violet ona karşı koyamadı. Onu öpmek, kollarında olmak neden bu kadar güzeldi?

"Patrick." Violet onun ismini söylemiş, kendisine gelmeye çalışıyordu.

"Hayır Violet, artık mazeret duymak istemiyorum."

"Ama..." Patrick onu tekrar öpmeye başladı. Bu şekilde düşünemezdi ki! Violet ellerini Patrick'in paltosunun üstünde gezdirdi. Bedeni o kadar ılıktı ki buz tutmuş tenini ve içini ısıtıyordu... Dahası, onun yanında kendini hiç olmadığı kadar güvende hissediyordu.

Hislerine yenik düşmesinin nasıl bir zararı olabilirdi ki? Sadece bir kez daha ona teslim olsa ne çıkardı? Violet'ın bacaklarının arası heyecandan sırılsıklam olmuştu. Artık neyin doğru, neyin yanlış olduğunu düşünemeyecek haldeydi.

Hızla Patrick'in giysilerini çıkarmaya başladı. Tek istediği Patrick'in bedenini üstünde hissetmekti.

Dudaklarının arasından bir inleme yükseldi.

Patrick durdu.

"Benimle gel" dedi.

Violet ne yapacağını bilemiyordu. Bedeni bu adamı çılgınlar gibi arzuluyor, onu herkesten ve her şeyden çok istiyordu. Ancak, asıl tehlikeli olan da ona olan duygularıydı. Kimi kandırıyordu? Patrick'in yokluğunda hissettiği o acı ve boşluk hissi her şeyi bütün çıplaklığıyla ortaya koyuyordu.

Hayır, bir kan içiciyle bu denli yakınlaşmak doğru değildi. Öte yandan, tüm sorunlarını çözecek olan da Patrick değil miydi? Patrick'in kadını olsa, İsmail'le yakınlaşamaz mıydı? Şayet ikisi düşündüğü kadar yakın arkadaşlarsa, birlikte epey vakit geçiriyor olmalıydılar. Kendisi de onlara katılabilse... İşte, bu mükemmel olurdu. Ama neden bir şeylerin ters gittiği hissine kapılmıştı?

"Seninle geleceğim."

Patrick yavaşladı. "Ne zaman?"

Violet nihai kararını verdiği için bir anda rahatlamıştı. Bedeni gevşemiş, zihni açılmıştı. Artık İsmail'i bulmuştu. Bundan sonraki adımını dikkatle atmalıydı. Ancak her şeyden önce dedektifle konuşmalı ve valizlerini toplamalıydı.

"Yarın gece" dedi. "Gösteriden sonra."

"Pekâlâ." Patrick geri çekilmeden önce onu bir kez daha öptü. "Yarın görüşene dek Leydi Keman."

Patrick'in içini titreten ses tonu Violet'ın tüm bedeninin ürpermesine neden oldu. Tehlikeli sularda yüzüyordu.

"Yarına dek..."

19

Patrick sabahtan beri oturduğu sandalyeden kalkıp masasına geçti. Kan kokusu, kitaplarla dolu rafların diğer tarafına geçmesine neden olmuştu.

Aynı renk ciltli beş kitabı kenara iterek, ahşap panelin alt köşesini aşağı ittirdi. Panel yana kayınca da elini geri çekti. Kan dolu sürahi ile kristal kadehler gizli bölmede duruyordu.

Kendisine bir kadeh kan doldurup kitapları eski yerlerine koydu. Sonra da büyük pencerenin karşısına geçti. Dışarıda birkaç şık giyimli hanımefendi malikânenin önünden geçiyordu. Çok önemli bir şeyler konuşuyorlarmış gibi ellerini kollarını sallıyorlardı.

Violet konuşurken asla ellerini kollarını bu şekilde sallamazdı. Elleri daima sakin ve narindi. Patrick, Violet'ın heyecana kapılıp kollarını oraya buraya savurduğu sadece iki olaya şahit olmuştu. Birisi keman çaldığında, diğeriyse onu okşadığında.

Peki, neden hâlâ canı sıkılıyordu? O gece Violet ona geleceği ve emlakçisi o civarda Violet'a uygun bir yer alacağı için mutlu olması gerekmiyor muydu? Neden içi rahat değildi?

Patrick bu sorunun yanıtını bilmediğini fark edince, canı daha da sıkıldı. Nihayet Violet teklifini kabul ettiği için mutlu olmalıydı. Fikrini değiştirmesine neden olan şeyler hiç de önemli değildi. Ama o nedenleri merak etmeden de duramıyordu. Bu pek de Violet'ın yapacağı bir iş değildi.

Violet inatçı, bağımsız ve cesur bir kadındı... Asla kendisine söylenenleri yapmazdı. Peki, fikrini ne değiştirmişti?

"Lordum?"

Patrick pencereden kapıya döndü. Kapı aralık duruyordu. Bayan Devon çalışma odasına asla izinsiz girmezdi.

"Evet Bayan Devon?"

"Üç *hanımefendi* sizi görmeye geldi Lordum. Onlara evde olmadığınızı söyleyip yollayayım mı?"

Patrick kâhyasının hanımefendi sözcüğünü vurgulayarak söylediğini duyunca, bıyık altından güldü. Belli ki kâhyanın gözü kadınları tutmamıştı.

Patrick evine haber vermeksizin gelebilecek sadece üç kadın tanıyordu.

"Sorun değil Bayan Devon. Onları içeri alın."

"Nasıl isterseniz Lordum." Yaşlı kadın sokak kapısına doğru yürürken, halinden hiç de memnun değildi.

Patrick bardağındaki kanı bir dikişte bitirip masasına koydu. Sonra da sandalyesine geçip oturdu.

Az sonra çalışma odasının kapısı bir kez daha açıldı. İçeri giren üç vampir kadının dekolteleri öylesine derindi ki göğüs uçları neredeyse olduğu gibi ortadaydı. Bayan Devon'un surat asmasının nedeni bu demek, diye düşündü Patrick tiksintiyle. Kendisi de bu manzaradan hoşlanmamıştı. Rowena ve onu gittiği her yerde birer gölge gibi takip eden iki arkadaşı ilgi çekmek istiyorlardı anlaşılan... Eh, bu da pek yeni bir şey sayılmazdı.

"Teşekkür ederim Bayan Devon. Başka bir isteğim yok." Patrick vampirlere dönmeden önce, kâhyasını yollamıştı.

Rowena öne çıkıp saygıyla başını eğdi. "Liderim" dedi.

Patrick geriye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Sonra da dikkatle vampiri süzmeye başladı. Vampir kadının platin sarısı saçları cılız omuzlarına dökülmüştü. Gözleriniyse vakur bir tavırla önüne dikmişti. Ancak Patrick onu gayet iyi tanıyordu. Bu yüzden de karşısında duran kadının vakur biri olmadığını biliyordu. Rowena dediği dedik, saldırgan ve bazen de cinsel açıdan vahşi bir yaratık olabiliyordu.

Patrick önce Rowena'nın kan kırmızısı elbisesini, sonra da arkadaşlarını süzerken, odadaki sessizlik gitgide arttı. Diğer iki kadın vampir de Rowena gibi sarışındı. Solgun yanakları allıkla renklendirilmişti.

Patrick nihayet onlara sözü vererek "Size nasıl yardımcı olabilirim hanımlar?" diye sordu.

Rowena öne çıktı. Suratında sahte bir pişmanlık ifadesi belirirken, masmavi gözleri parıldıyordu. Patrick bu bakışı iyi tanıyordu. Londra'ya ilk geldiğinde aralarında başlayan ilişkinin kısa sürmesinin nedeni buydu.

"Artık Elisabeth'ten hoşlanmadığınızı duyduk Liderim. Bir şeye ihtiyacınız olup olmadığını sormaya geldik."

Patrick içinden kıs kıs gülerek Rowena'ya baktı. Normal şartlar altında, bu üç vampirin kendisini eğlendirmesine müsaade ederdi, ama nedense bu sefer onlardan zerre kadar etkilenmemişti.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok. İlginize teşekkür ederim." Patrick öylesine imalı konuşmuştu ki Rowena'ya teklifinin ne olduğunu anladığını, ancak bununla ilgilenmediğini açıklamıştı. "Şu sıralar biraz meşgulüm hanımlar. Başka bir şey var mıydı?" Tabii, bu koca bir yalandı, ama kadınların bunu bilmesine lüzum yoktu.

Rowena'nın arkadaşları hayal kırıklığına uğramış gibiydiler, ama Rowena'nın gözlerinden kararlılık okunuyordu.

"Liderim." Rowena birkaç adım daha atıp Patrick'in masasına eğildi. Rowena'nın göğsünü neredeyse açıkta bırakan elbiseden sarkan pembe renkli göğüs uçları âdeta Patrick'le alay eder gibiydi. Patrick kadınlar odaya girdiğinden beri ilk kez huzursuz oldu. Rowena şıllığın tekiydi belki, ama vücudu harikuladeydi. Peki, neden ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu?

Rowena şuh bir edayla "Her zaman hizmetinizdeyiz" diye fısıldadı.

Patrick ona teşekkür dolu bir gülücük fırlattı, ama kadına en ufak ilgi göstermeye niyeti yoktu. "Bunu aklımda tutacağım Rowena. Hanımlar, hepinize iyi günler dilerim."

Rowena'nın gözleri öfkeyle parıldadı, ama hemencecik duygularını gizlemeyi başardı. Patrick'in önünde eğilip onu selamladı. Kadınlar suratları asık bir biçimde odadan çıkarken, Patrick ayağa kalktı.

Şimdi ne yapacaktı? Çalışma odasının kapısı kapandıktan sonra düşüncelere daldı. Öğleden sonra Londra'ya varması beklenen Osmanlı vampirleri körfezde çıkan ani bir fırtınaya yakalanmışlardı. İsmail iki kadının bir sonraki gün orada olacaklarını haber veren bir not yollamıştı.

İsmail bu işe bir hayli üzülmüş olmalıydı, ancak bu gecikmeyle Patrick gününü dilediği gibi geçirebilirdi. Kapıya yöneldi. O gece Violet'ın gösteriye çıkıp çıkmayacağını bilmiyordu. Ona artık çalışmak zorunda olmadığını açıkça söylemişti, ama içinden bir ses Leydi Keman'ın o gece de sirk sahnesinde olacağını söylüyordu.

İçinden sirke gidip gösteriyi izlemek geçiyordu.

Kapının yanındaki askılıktan paltosunu çekip alan Patrick, dışarı çıkıp arabacısına arabayı getirmesini işaret ederken, Londra'nın serin havası yüzüne çarptı.

Araba sirke vardığında, hava lacivert bir renge bürünmüş, Ku-

tupyıldızı kalın mı kalın bulutların arasından göz kırpıyordu. Patrick sirk çadırına doğru yürürken, Violet'ın kemanından yükselen nağmeler karşıladı onu.

İçerisi hıncahınç kalabalık olmalıydı. Patrick çadırdan dışarı vuran sıcaklık yüzünden daha içeri girmeden fark etmişti bunu. Koca çadırda tek boş yer kalmamıştı. Hatta birçok kişi gösteriyi izleyebilmek için sıraların kenarına sıkışmıştı.

Patrick ön sıralarda oturan şık giyimli seyircilere şöyle bir baktıktan sonra Violet'ı gördü.

Violet o gece Patrick'in daha önce bir kez gördüğü bir elbise giymişti. Tepeden tırnağa beyazlar içindeydi. Omuzları düşük beyaz renkli bluz, kalçalarını sarıp sarmalayan Çingene eteğinin hemen üstünde bitiyordu.

Violet çaldığı hüzünlü müzik eşliğinde hafifçe sallanırken, gözlerini yummuştu. Aniden, yemyeşil gözlerini açtı ve dosdoğru Patrick'e baktı.

Onu görememesinin önemi yoktu. Patrick, Violet'ın geldiğini anladığına emindi.

Derken, sahneye bir adam çıktı ve Violet'ın önüne geçti. Adam uzun boylu, iri yapılı, masmavi gözlü ve buğday tenliydi. Patrick elinde bir keman olan adamın Violet'a doğru yaklaşmasını giderek artan bir sıkıntıyla izledi.

Adam müzisyen olmalıydı. Görünüşü bir Çingene'yi andırıyordu. Adam Violet'ın yanına kadar gidip kemanını kaldırdı ve çalmaya başladı.

Patrick hasetle adamın iyi keman çaldığını düşündü. Ancak Violet gibi büyülü çalmıyordu.

İkisi bir süre birlikte çaldılar. Violet müziğe öncülük ediyor, adam da hiç tereddütsüz ona uyum sağlıyordu. Derken, Violet'ın kemanından tiz bir nota yükseldi ve ikisi aynı anda çalmayı bıraktılar.

Patrick de diğer seyirciler gibi nefesini tutmuş olacakları bekliyordu. Sahnedeki iki müzisyenden çadıra yayılan enerji en duyarsız insanı bile etkileyecek nitelikteydi.

"Romano Kheliben!"

Patrick, Violet'ın dudaklarından dökülen bu sözcüklerin Eski Roman dilinde olduğunu düşündü. Aslında bu dile aşinaydı. İskoç dağlarındaki gezgin Çingenelerin bu dili konuştuklarını duymuştu. Violet'ın Roman dilini konuştuğuna şaşmamalıydı. Violet ona Çingene olduğunu söylemişti, ama Patrick yine de şaşırmıştı. Çünkü Violet İngilizceyi diğer Çingeneler gibi konuşmuyordu. İyi eğitim almış biri gibi konuşuyordu. Ama bu mümkün değildi.

Onun hakkında bilmediği o kadar çok şey vardı ki Patrick bu duruma kayıtsız kalamıyordu. Violet'ı her yönüyle tanımak istiyordu.

İri yapılı Çingene, Violet'ın anonsuna kemanını kaldırıp yavaş bir melodi çalarak yanıt verdi. Kemanından hüzünlü bir Çingene melodisi yayıldı.

Violet kemanını yere koyup eteğinin ucunu tuttu. Patrick sahneyi daha iyi görebilmek için öne doğru ilerlemeye başladı.

Violet olduğu yerde sallanıyor, ayaklarını müziğin ritmine uyacak biçimde yere vuruyordu. Dizlerini kırdıkça, eteği bacaklarını okşuyordu.

Violet kollarını kaldırınca bluzu yukarı çıktı ve Patrick onun dümdüz karnını gördü. Hayranlıkla onu izlerken, nefesi kesilmişti. Violet olduğu yerde dönüyor, sıçrıyor, eğiliyordu. Patrick penisinin sertleşmeye başladığını fark etti.

Kahretsin, ne yaptığını sanıyordu bu kadın?

Müzik gitgide hızlanırken, Violet'ın simsiyah saçları savruluyordu.

Çadırı şehvet kokusu kaplamıştı. Patrick, Violet'ı izleyen her erkeğin onu arzuladığını biliyordu.

Genç kız eteğini bırakınca, Patrick'in içini kıskançlık bürüdü. Ancak, bu durum onu daha da fazla arzulamasına neden oldu. Violet iki kolunu kaldırınca, kollarındaki altın bilezikler şıngırdadı. Sonra keman çalan Çingene'ye yönelince, çadırdaki heyecan daha da arttı. Dans ederek adamın yanına gitti ve etrafında dönmeye başladı.

Violet eteğini savurup adamın ayaklarına kapanınca, kemancı da son notasını çaldı. Patrick öfkeden çıldırmak üzereydi.

Çadırda kopan alkış neredeyse kulakları sağır edecekti. İzleyiciler kendinden geçmiş bir halde ayağa fırlamışlardı. Patrick ise olduğu yerde öylece duruyordu. Adamın Violet'ı yerden kaldırmasını izleyip suratını buruşturdu.

O hergele Violet'a bir kez daha dokunacak olursa, Patrick peşine düşecekti. O anda aklına vampir kanunlarından en önemlisi geldi: *Hiçbir insana zarar vermeyeceksiniz*. Patrick öfkeyle homurdandı.

20

"... Böylece onunla bir anlaşma yaptım. Aylık almak için her hafta ona beş elbise tasarlayacağım. Şayet tasarımlarım beğenilirse, onunla ortak olacağız. Bu sayede başka bir iş yapmama da gerek kalmayacak!"

Violet, Sarah'nın sesindeki heyecanı fark etmişti. Arkadaşına gülümsedi.

"Mutlu olduğuna çok sevindim Sarah."

Sarah birdenbire boynuna atılınca Violet boş bulunup sıçradı.

"Mutluluğumu kime borçlu olduğumu bilmediğimi sanma sakın Violet. Keşke bana yaptığın iyilikleri ödeyebilseydim."

Violet geri çekilmeden önce, arkadaşına sıkı sıkı sarıldı. Son kez aşçıya sarılıp onunla vedalaşmış, sonra kendini ormanda yapayalnız buluvermişti. Birisine içtenlikle sarılmayı özlemişti.

"Bir şey yapmana gerek yok Sarah. Ama bana yardım etmek istersen, saç fırçamı bulabilirsin. Nereye koyduğumu unuttum."

"Saç fırçası mı?" Sarah, Violet'ın soyunma odasında dolanmaya koyuldu. Endişeli bir sesle "Sen hiçbir şeyini kaybetmezdin" dedi. "Biliyor musun, geceleri saçını taradığını daha önce hiç görmemiştim."

Violet yanıt vermek üzereydi ki, içeri *o* girdi. Patrick bir saat önce sirke girdiği andan beri onun orada olduğunu biliyordu. Sabahtan beri heyecanla içine çekmeyi beklediği kokuyu anında fark etmişti.

Heyecandan midesinin kasıldığını hissetti. Yapmak üzere olduğu şey konusunda içi rahat değildi, ama başka seçeneği de yoktu. İsmail'e yaklaşabilmek için Patrick'i kullanması gerekiyordu. Babasının katili, yaptığının bedelini ödeyecekti. Buna yıllar önce karar vermişti.

"İyi akşamlar Lordum."

Violet, bunu duyan Sarah'nın afalladığını hissetti. Patrick'in odaya girdiğini duydu.

"İyi akşamlar Leydi Keman."

Patrick'in sesi haşindi. Acaba onunla resmi bir biçimde konuşmasından mı hoşlanmamıştı? İyi de onu kızdırmamak için her şeyi yapıyordu. Önceki gece bir erkeğin gönlünü kazanmanın en iyi yolunun ona teslim olmak olduğuna kanaat getirmişti. Bunu da becerebilirdi. O halde, Patrick neden onun bu teslimiyetçi halinden hoşlanmamıştı?

"Ben... Lordum..." Sarah ne diyeceğini şaşırmıştı. Tabii, Sarah, Patrick'le daha önceki karşılaşmalarında soylu bir adamla konuştuğunun farkında değildi.

Violet ayağa kalkıp Sarah'nın yanına gitti.

"Sarah, sizi bugüne dek tanıştırma fırsatım olmadı. Bu, Lord Patrick Bruce. Lordum, bu da arkadaşım Sarah."

"Memnun oldum Bayan Sarah." Patrick karşısındaki kızı rahatlatmak için konuşmuş, etkisi hemen hissedilmişti. Violet, Sarah'nın rahatladığını hissetti.

Sarah çekingen bir tavırla "Teşekkür ederim Lordum" diye yanıt verdi.

İçeriyi derin bir sessizlik kapladı. Violet o sırada Patrick'in neye ya da kime baktığını düşünüyordu. Ama nedense Patrick'in bakışlarının kendisine doğru çevrildiğine emindi.

"Şey... Violet, benim gitmem gerek. Yapmam gereken işler var... Yarın görüşeceğiz değil mi?"

Violet arkadaşına "Evet" diye yanıt verdi. Sarah'nın Lord Bruce'tan izin isteyip odadan çıkmasını dinledi. Asıl gösteri şimdi başlıyordu. Patrick'e karşı nasıl teslimiyetçi bir tavır takınacaktı? Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Yaşadığı her anı mücadele etmekle geçirdiği için iradesi çelik gibi sağlamdı. Şimdiyse, kendi iradesine karşı gelecekti...

"Yarın buraya geri dönmeyi mi planlıyorsun?"

Patrick'in sakin bir tavırla sorduğu soru Violet'ı huzursuz etmeye yetmişti. Patrick öylesine garip bir tavırla sormuştu ki... Ne duymak istiyordu acaba?

"Gösteri için burada olurum diye düşünmüştüm..." Violet soru sorarcasına konuşmuştu. Karar Patrick'indi. İşin aslı, artık sirkte kalmasa da olurdu. Patrick ona sahip çıkacağını söylemişti. Vampirler prensi ondan bıkmadan o caniden intikam almaya yeminliydi.

"Sana artık çalışmak zorunda olmadığını söylemiştim Violet."

Patrick'in teklifini kabul ettiğini göstermek için Violet başını önüne eğdi.

"O halde gidip Graham'a sirkten ayrılacağımı söyleyeyim."

"Buna hiç gerek yok. Ona ben haber veririm. Sen eşyalarını topla."

Patrick emirler yağdırmaya başlamıştı bile. Kahretsin! Dolabına yönelen Violet, yere eğilip hazırladığı küçük valizi buldu. "Her şeyimi topladım. Bir tek saç fırçamı bulamıyorum."

"Önemli değil. Yeni bir tane alırız. Hatta düzinelercesini alırız Violet. Sana iyi bakacağımı söylerken, bunu kastediyordum."

Violet'ın öfkesi bir anda diniverdi. Ancak içini bir huzursuzluk kapladı. Violet bunu bekliyordu. Patrick'in ses tonu şefkatliydi. Onun güvenini kazanması uzun sürmeyecekti... Peki, neden kendisini böylesine kötü hissediyordu?

Patrick valizini alırken Violet "Teşekkür ederim" dedi.

"Gidelim mi?" Patrick gülümsüyor olmalıydı. Violet ilk kez intikamıyla hiç ilgisi olmayan bir heyecan hissetti. Bu adamla birlikte olacak, ondan öğrendiği o güzel şeyleri yeniden yapacaktı... Kendi kendine, *Kes şunu!* diye kızdı. Onun büyüsüne kapılıp intikamını unutacak değildi.

Patrick'in evine İsmail'e yakın olabilmek için gidiyordu, bunun başka bir açıklaması yoktu.

Violet, Patrick'in yanına gitti. Birlikte yürürken Patrick'in bedeninden yayılan ısı Violet'ın incecik bluzunu delip geçiyor, çıplak kollarını okşuyordu.

Patrick sirkin arka çıkışının önünde durup "Manton nerede?" diye sordu. Violet, birkaç gün önce karşılaştığı soğuktan donmak üzere olan dilenci kıza sahip olduğu tek mantoyu verdiğini Patrick'e nasıl söyleyeceğini bilemedi.

"Mantom yok" dedi.

Patrick öfkeyle homurdandı. Sonra ceketini çıkarıp Violet'ın omuzlarına attı.

"Yarın ilk iş sana bir manto alacağız. Haydi gel."

Violet, Patrick'in cömert davranışlarının ardından emirler buyurmasına memnundu. Karşısındaki adam böylesine düşünceli davranırsa, ona karşı yumuşamaması imkânsızdı. Patrick tekrar yürümeye başlayınca, Violet da itaatkâr bir tavırla peşinden gitti.

Saman, aslan, ahşap boya, toprak ve ağaç kokusu... Çadırdan çıkmak üzereyken, boğuk bir ses olduğu yerde kalakalmasına neden oldu.

"Violet?"

Violet büyük bir utançla, Nicu, diye düşündü. Bu yiğit Çingene'nin sirke iki gün önce katılması büyük bir şanstı. Nicu yetenekli bir müzisyendi. Sirkte çalışan kadınların söylediklerine bakılırsa, oldukça da yakışıklıydı. Nicu sayesinde Violet'ın yokluğu fazla hissedilmeyecekti. En azından, Graham'ı müziksiz bırakmamış olacaktı.

Nicu, Eski Roman dilinde "Nereye gidiyorsun küçük kız?" diye seslenince, Violet rahatladı. Nicu neler olup bittiğini anlamış olmalıydı. Gerçi, Patrick'in himayesi altına girdiğini başkalarının öğrenmesi önemli değildi, ama yine de Nicu'nun ortaya çıkıp onun arkasından seslenmesi hoşuna gitmişti. Aslında, hiçbir Çingene metres olmayı seçen bir kadını durduramazdı.

Violet "Gidiyorum Nicu. Seninle birlikte gösteriye çıkmak büyük zevkti" diyerek yoluna devam etmeye yeltendi. Patrick'in de arkasından geleceğini umuyordu. Patrick son birkaç dakikadır nedense pek konuşmamıştı, ama hiçbir erkek sohbete dahil edilmemekten hoşlanmazdı.

"Gidiyor musun? Onunla mı? Ona güvenmiyorum." Nicu yanına gelip kolunu sıkıca kavradı.

Violet tam kolunu geriye çekecekken, Nicu acı içinde haykırarak elini geri çekti.

"Sana ufak bir tavsiyem var Nicu: Bir daha asla ona dokunma."

Patrick'in dudaklarından çat pat Eski Romanca dökülen bu sözcükler Violet'ın kanını âdeta dondurdu. Patrick bu dili nasıl öğrenmişti? Nicu'ya ne yapmıştı?

Patrick onu Çingene'nin yanından uzaklaştırıp arabaya doğru çekiştirirken, Violet bir şey söyleyemedi.

"Canını acıtmadın değil mi?"

Patrick'in araya girmesinden hiç hoşlanmadığı halde, bunu belli etmemeliydi. Nicu da kolunu o şekilde tutmamalıydı, ama onun bu davranışı zarar görmesine de neden değildi.

"Pek sayılmaz."

Kahretsin! Demek Patrick şiddete başvurabiliyordu. Ya bu plan düşündüğünden de tehlikeli hale gelirse?

"Çingenelerin dilini konuşabildiğine göre, onların âdetlerine de aşina olmalısın. O da ben de Çingene'yiz. Beni korumaya hakkı olduğunu düşünüyor."

"Çingenelerin âdetlerini pek anladığımı söyleyemem Violet. Ama sana sahip çıkmak istediğimi anlaması gerek."

Violet başka zaman olsa, öfkeden deliye dönerdi. Ancak içine bir heyecan dalgası yayıldı. Onu koruyacak kişi Patrick'ti. Ona

sahip çıkmak istediğini söylemişti. Şu anda bunu mu yapıyordu?

Birilerinin ona sahip çıktığı günler çok gerilerde kalmıştı... Ancak, Violet o zamanlar havanın ılık olduğunu anımsıyordu. Şimdiyse Londra'nın buz gibi rüzgârına karşı kendisini korumaya çalışıyordu. Sırf Patrick onu korumaya kalkıştı diye, havanın ılınması mümkün müydü? Belki de ona *öyle* gelmişti.

Aklından neler geçiyordu böyle? Bu bir oyundu. Ne birisinin ona sahip çıkmasına ihtiyacı vardı, ne de bunu istiyordu!

"Çok merak ediyorsan söyleyeyim: Ona zarar vermedim. Onu sadece uyardım." Patrick'in söyledikleri düşüncelerinden sıyrılmasına neden oldu. Patrick onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Violet tereddütle "Emin olamadım" dedi. "Ama ona zarar vermediğine sevindim."

Patrick hiçbir şey söylemedi. Violet daha sonra neler olacağını ilk kez merak etti. Karşısında oturan adamla ilgili hiçbir şey bilmiyordu... Ne yapacaktı?

Ne söylemesi gerektiğini düşünürken, arabacı dizginleri çekip arabayı durdurdu.

Patrick pencereden "Ne oldu?" diye seslendi.

Arabacı "Yolun ortasında bir adam yatıyor Lordum" diye seslendi. Violet arabacının yerinden kalktığını duyup derin bir nefes aldı.

Sokaktaki adamın kokusunu alabiliyordu; giysileri nem, alkol ve barut kokuyordu!

Telaşla "Silahı var!" diye fısıldadı. Ellerini Patrick'e uzattı, sonra da açık pencereden içeri dolan havayı kokladı. Bu işin içinde bir iş vardı. "Yakınlarda üç adam daha var" dedi.

Patrick onu yerine oturtup "Endişelenme" dedi. "Dışarı çıkıp neler olup bittiğine bakacağım. Sakın yerinden kıpırdama."

Patrick pencereyi kapatıp arabadan indi. Violet yalnız kalmıştı.

Kahretsin! Eli, bıçağı her zaman sakladığı yere, bacağına uzandı. Patrick bıçağı üstünde görmesin diye sirkten ayrılmadan önce valizine koymuştu. Valizi arabanın tepesindeydi!

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

"Merhaba beyler! Sorun çıkarmak niyetinde değiliz, hemen paraları sökülün." Violet soyguncunun uğursuz sesini duyunca sıçradı. Bu adamlar başlarına bela olacaklardı, bunu hissedebiliyordu.

"Bak dostum, başınızı daha fazla derde sokmadan arkadaşlarını al, çek git buradan."

Violet, Patrick'in söylediklerini duyunca hayretler içinde kaldı. Patrick nasıl böyle konuşabiliyordu? Derin bir nefes daha alınca

diğer üç adamın arabaya iyiden iyiye yaklaştıklarını anladı. Patrick onları görmüş olmalıydı. Ona inanmamış da olsa, adamları görmüyor muydu?

Soyguncu kulaklarına inanamıyormuş gibi pis bir kahkaha patlattı.

"Anladığımızı pek sanmıyorum efendim" dedi. "Dörde karşı ikisiniz. Bir beyefendi ile bir arabacı bizimle baş edemez. Gerekmedikçe sizi öldürmek istemem, ama bana karşı koyacak olursanız, bunu gözümü kırpmadan yaparım bilesiniz."

Aman Tanrım, Patrick vurulacaktı. Violet kapıya yanaşıp pencereyi azıcık araladı.

Patrick "Hugh, iyi misin?" diyordu. *Hugh* arabacının ismi olmalıydı. Peki, Patrick nasıl bu kadar sakin davranabiliyordu?

"Evet Lordum."

Hışırtılar duyuldu. Violet adamlardan ikisinin ter kokusunu hissedebiliyordu. Adamlar korkuyorlardı, ama silahları vardı...

Soyguncu "Yeter!" diye bağırıp ateş etti.

İki el daha ateş sesi gelince Violet olduğu yerde kalakaldı. Havayı bir anda keskin bir kan kokusu kaplamıştı.

Violet dehşet içinde kan kokusunun kime ait olduğunu anlamaya çalıştı. Mutlaka Patrick'e yardım etmeliydi.

Dikkatle arabadan indi. Sert rüzgâr suratına çarptı. Uzaklardan boğuşma sesleri geliyordu, ama etraf yine de sessiz sayılırdı. Hatta fazlasıyla sessizdi.

Burnuna kan, ter ve barut kokusu geldi... Derken, ter kaplı bir kol boğazına yapışıp onu geriye doğru çekmeye başladı.

Soyguncu arabanın yanından "Sürtüğün elimde!" diye seslendi. Violet nefes almaya çalıştı, ama adam boğazını sıktıkça sıkıyordu. Kalbi yerinden oynadı.

"Violet." Patrick'in sesini duyunca Violet debelenmeye başladı. Yanıt vermek istiyordu, ama adam onun boğazını sıkıyordu. Konuşması mümkün değildi.

Soyguncu "Arkadaşlarımı vurdun!" diye haykırdı. Violet adamın leş gibi nefesini boynunda hissediyordu. İçi ürpermişti.

Patrick "Evet, vurdum. Onu bırakmazsan, seni de vurmak zorunda kalacağım" dedi. Patrick öylesine sakindi ki sanki Angelica'nın evinde çay içiyordu. Bu adam çılgının tekiydi!

Violet havadaki pis kan kokusuna aldırış etmemeye ve korkusunu bastırmaya çalıştı. Adamın teri boynuna bulaşmıştı. Sadece korkudan tir tir titreyen bir insan bu kadar ter dökebilirdi.

Şayet adam gerçekten de korkuyorsa kaçabilirdi. Ama hisset-

ığı korku fevri davranmasına da neden olabilirdi... Adam bir anda onu vurabilirdi!

Soyguncu öfke ve panikle "Sersemin tekisin!" diye bağırdı.

"Bu sana son uyarım olacak: Ölmek mi istiyorsun, yoksa hapishaneyi mi boylamak?"

Soyguncu, Patrick'in büyük bir rahatlıkla konuştuğunu duyunca Violet'ın boynunu daha da sıktı. Sonra da onu ileri itti. Violet yere düşmemek için kollarını iki yana savurdu.

Ancak talımin ettiği gibi, yere düşmeden iki güçlü kol onu yakalayıverdi.

Patrick o güne dek onu hep korumuştu, neden şimdi başına bir şey geleceğinden endişe ediyordu ki? Daha ona teşekkür edemeden, Patrick soyguncunun kaçtığı yöne döndü.

"Kulaklarını kapat!" Bu bir emirdi. Violet hiç tereddüt etmeden elleriyle kulaklarını tıkadı.

Önce bir el ateş sesi, sonra da uzaktan bir çığlık duyuldu. Etrafa keskin bir barut kokusu yayıldı. Violet şok içinde Patrick'in kaçmakta olan soyguncuyu vurduğunu fark etti.

"Onu neresinden vurdun?" Soyguncunun canhıraş çığlıklarından adamın henüz ölmediği anlaşılıyordu.

"Sağ ayağından." Patrick sağa doğru birkaç adım atıp arabacıya, "Leydi Keman'ı derhal eve götür. Soyguncuları hastaneye götürüp polise haber vereceğim" dedi.

Arabacının hemen "Peki Lordum" diye yanıt vermesine rağmen, Violet yerinden kımıldayamamıştı. Patrick yanındayken, kan kokusu daha da ağırlaştı. Onun yaralanmış olabileceği ihtimali midesine ağrılar saplanmasına neden oluyordu.

"Nerenden yaralandın?"

Patrick yanıt vermekte tereddüt etti, sonra Violet'ın yüzüne düşen saçları geriye attı.

"Hugh seni eve götürecek. Bayan Devon da seni pembe odaya yerleştirecek. Rahat bir odadır. Bugün çok yoruldun. Biraz dinlen. Yarın konuşuruz."

Violet, Patrick'in elini sırtında hissetti. Onu arabaya doğru götürüyordu. Onunla sabaha dek konuşması gerekmeyecekti. Bu da iyi bir şeydi, öyle değil mi? Onunla yakınlaşmak istemiyorsa, neden evine yerleşmeyi kabul etmişti? Aklı fena halde karışmıştı...

Belki de az önce yaşadıkları yüzünden böyle hissediyordu. Soyguncularla karşılaştıkları için hâlâ tir tir titriyordu. Yok, neden bu değildi. Violet o güne dek birçok tehlike atlatmış, bunları

geride bırakmayı da öğrenmişti... Hayatta kalabilmek için bu şekilde yaşaması gerekmişti.

Vakit kaybetmeden arabaya bindi ve Patrick'e itiraz bile edemeden kendini onun malikânesine giden yolda buldu.

21

Yeraltı kulübünden keman sesleri yükseliyordu. Sarışın bir kadın, vampirlere özgü "Kutsanmış'a" sözcüklerini söyleyerek kadehini havaya kaldırırken, yakut renkli bir sıvıyla dolu kristal kadehler de havaya kalktı. Kadının yanındaki vampir kendini tanıttı.

Patrick çiftin birbirlerinin dudağına vahşi bir biçimde saldırmasını tiksintiyle izledi. O gece Shakespeare'in kara mizahlarından birine sahne olmak üzereydi. Hiç ama hiçbir şey beklediği gibi gitmemişti. Kolundaki yara zonkluyordu, ama kanaması durmuştu. Yarayı peleriniyle örtmüştü. Kimseye daha fazla bir şey anlatmak istemiyordu.

"İskoçyalı, bakıyorum da bir içkiye ihtiyacın var galiba." İsmail, Patrick'in yanındaki sandalyeye oturdu. Üstünde Osmanlı İmparatorluğu'nun zümrüt yeşili üniforması vardı. Yemyeşil gözleri daha da iri görünüyordu.

Patrick "Notunu aldım" diye yanıt verdi. Keyifsizdi ve bir an önce eve gitmek istiyordu. Polisin gelmesini beklerken soyguncularla geçirdiği üç saat sabrının taşmasına yetmişti. İnsanlar böylesine salak polislerle kendilerini nasıl korumayı düşünüyorlardı?

Hem o kadar çok vakit kaybetmişti ki karanlık ve sessiz bir eve döneceğini düşündükçe, canı daha da sıkılıyordu. O sabah evden dışarı adımını attığından beri, Violet'ı görmek için yanıp tutuşuyordu. O talihsiz sabahın üstünden saatler değil, sanki asırlar geçmişti. Violet o sırada uyuyor olmalıydı... "Acelen ne?"

"Sana ne olduğunu sormayacağım İskoçyalı, çünkü gözün seğiriyor. Şimdi sana ne olduğunu sorsam, kesin kafamı koparırsın."

Patrick kaşını kaldırıp arkadaşına baktı. Sonra da kanla dolu kadehinden bir yudum aldı. "İsmail, bana yapmayacağını söyledi-

ğin şeyi yaptığının farkında olmadığımı mı sanıyorsun?" dedi. 'Ama haklısın... Konuşacak durumda değilim. Hem endişelenmene gerek yok. Neymiş şu sözünü ettiğin acil durum?"

"Birkaç günlüğüne şehirden ayrılmam gerekiyor. Pazartesi günü klanımdan iki kişi daha Margaret'ın bebeğinin takdim töreni hazırlıklarına yardım etmek üzere buraya gelecekler."

Bir kadın vampir İsmail'e dokunacak oldu, ama cayır cayır yanmış gibi elini geri çekiverdi. Vampir kulüplerinde partnerlerini kadınlar seçerdi, ama bu kural liderler için geçerli değildi. Anlaşılan bu kadın vampir de bu kuralı son anda anımsamıştı. İki adamın önünde durup gözlerini yere indirdi ve özür diledi.

"Özür dilerim Liderim. Bir an için boş bulundum."

Patrick kadının çok güzel olduğunu fark etti, ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Arkadaşı huzurun peşindeydi, kadınların değil.

"Sana dokunuşumdan zevk alabilirsin. İçini ılık bir his kaplar, sonra gitgide sıcaklaşır. Sonra bu his geldiği gibi kayboluverir." İsmail parmaklarını kadının yanağında gezdirirken, gözlerinin içine baktı. "O güzel hissi sonsuza dek hissetmek istemez miydin? Teninden kanına, kanından yüreğine akmasını istemez miydin? Tek başına kalıp üşümek mi istersin, içini sıcacık bir hissin kaplamasını ve bir bütün gibi hissetmeyi mi?"

Patrick hayretle kadının gözlerinin dolduğunu izledi. Kadın vampir âdeta İsmail'in gözlerinde kurtuluşu bulabilirmiş gibi ona bakıyor, tir tir titriyordu.

Umut dolu bir fısıltıyla "Kendimi bir bütün gibi hissetmek istiyorum" dedi.

İsmail gülümsedi. "İstemek elde etmenin yarısıdır. Her birimiz yürekten dilediğimiz şeylere kavuşuruz. İnanmak yeterli."

"Evet." Kadın ona bir süre daha baktıktan sonra, gözlerini bir anlığına Patrick'e çevirdi. Sonra da yanlarından uzaklaştı.

"Hayatımda tanıdığım en tuhaf adamsın İsmail."

İsmail kadın vampirin uzaklaşmasını izledi. Omuzlarını silkip "Olabilir" dedi. "Ama bu sözleri duymaya ihtiyacı vardı. Neyse... Nerede kalmıştık? Hah, klanımdan gelecek olan ziyaretçilerden bahsediyordum."

"Onlarla ben ilgilenirim. Ne zaman geri döneceksin?"

"Önümüzdeki hafta. Neville dükünün balosuna katılacağıma söz verdim. İskoçyalı, vampirlerden birinin ismi Ayşe. Benden sonra liderlik görevini onun sürdürebileceğini düşünüyorum. Bu konuda fikrini almak isterim."

Patrick hayretle kaşını kaldırdı. İsmail neden söz ediyordu?

Henüz Güney Klanı'nın liderliğinden vazgeçmesi için hiçbir neden yoktu ki! Evet, İsmail kendisinden on yaş daha büyüktü, tam beş yüz altı yaşındaydı, ama görevini başkasına teslim etmesine daha en azından kırk sene vardı.

"İsmail, bunu düşünmek için biraz erken değil mi?"

"Sanmam. Prenses yakında doğum yapacak İskoçyalı. Bebek doğduğunda ona göz kulak olmam gerekecek. Hem bunu yapıp hem de Güney Klanı'na karşı sorumluluklarımı yerine getirmem çok zor."

Kemandan yayılan müzik sarhoş vampirleri âdeta okşuyordu. Gece daha yeni başlamasına rağmen, birkaç kadın vampir, partnerlerinin altında çırılçıplak uzanıyordu. Patrick, İsmail'in bebekle ilgili endişelerinin yersiz olmadığının farkındaydı. Aralarında Kutsanmışların vampir soyu için bir lanet olduğunu düşünenler de vardı. Kutsanmışlar olmadan ırklarının devam etmesinin de mümkün olmadığını dikkate almayan bu kişiler gerçek vampir olarak anılan bir amaca hizmet ediyorlardı. Bu da vampirlerin başka ırklarla karışması ve evrim geçirmesi söz konusunun olmadığı manasına geliyordu. Gerçek vampirler, Kutsanmışlardan kurtulmak ve insan ırkından üstün olduklarını ilan etmek istiyorlardı.

Şu an için bunları yapacak yeteri kadar güçleri ve destekçileri yoktu. Ancak, İsmail her zaman önlem almayı tercih ederdi. Bu yüzden, liderlik görevini bir başkasına bırakmayı düşünmesi aslında çok da şaşırtıcı değildi.

Patrick nihayet "Pekâlâ, Ayşe'yle konuşurum" dedi. "Ama şimdi eve dönmeliyim."

İsmail o gece ilk kez gülümsedi. "Hayrola İskoçyalı? İçeri girdiğinden beri nefes nefese seni izleyen şu altı kadını görmezden mi geleceksin yani?"

Patrick arkadaşının işaret ettiği yöne bakınca altı çift hevesli gözle karşılaştı. Nasıl olmuştu da onları daha önceden fark etmemişti? Ayağa kalktı.

"Dediğimi duydun... İyi geceler dostum."

İsmail arkadaşının ardından hem hayret hem de gurur dolu bir ifadeyle baktı.

Patrick ceketini çıkarırken, koridor kapkaranlıktı. Evin arka tarafına geçmeden önce, merdivenlere göz attı. Violet uyuyor olmalıydı. Onu görmek için can atsa da o gece olanlardan sonra onu uyandırmak istemiyordu.

Kütüphane Bayan Devon'un kapatmayı unuttuğu iki pencereden içeri sızan cılız ışık dışında karanlıktı.

"Döndün demek."

Patrick o tatlı sesin geldiği yöne döndü. Vampir bakışlarını karanlığa uyum sağlayacak hale getirince onu gördü. Ayakları çıplaktı. Üstüne incecik beyaz bir gecelik giymişti. Bu haliyle, her zamankinden çok daha savunmasız görünüyordu.

"Burada ne işin var?" Aslında Patrick'in sormak istediği soru bu değildi, ama ağzından çıkıvermişti.

Violet ayağa kalkıp birkaç adım atınca içeri sızan ışık onu aydınlattı.

"Uyuyamadım. Sonra burnuma bunların kokusu geldi" dedi eliyle raflardaki kitapları işaret ederek. "Hayatımda hiç bu kadar çok kitabın olduğu bir yere gitmemiştim."

"Daha önce hiç kütüphaneye gitmedin mi?" Patrick, Violet'ın kapkara saçlarına dokunmak için can atıyordu. Violet'ın saçları simsiyah bir çağlayan gibi omuzlarına dökülüyordu.

"Gitmemin pek bir anlamı olmazdı."

Patrick bu soruyu sorduğu için kendini aptal gibi hissetti. Tam özür dileyecekti ki Violet onu durdurdu.

"İtiraf etmeliyim ki eskiden beri tek bir kitabı okumayı çok istemişimdir..." dedi Violet içini çekerek.

Hüzünlü görünüyordu. Patrick endişeyle yanına gidip "İyi misin?" diye sordu.

Violet başını kaldırdı. Yemyeşil gözleri sabah ışığında çok daha açık bir renge bürünmüştü. Nasıl oluyor da bu denli masum ve kırılgan görünebiliyordu? Karşısında duran genç kadın aslanlara ve silahlara aldırış etmeyen birisiydi! Daha birkaç saat önce, bir soyguncu tarafından tartaklanmıştı. Patrick'in içini saran ani öfke, Violet'ın sözleriyle bir anda dindi.

"Yaralanmadığına sevindim."

Patrick sağ kolunu sıyırıp geçen mermiyi düşündü. Bir kadeh kan içtikten sonra yara kayboluvermişti.

"Neydi?" diye sordu.

Violet onun neden söz ettiğini anlayamamış, ama konuyu değiştirmesine memnun olmuştu. "Ne neydi?" diye sordu.

"Özellikle okumak istediğin kitap neydi?"

"Ha, o mu?" Violet'ın dalgın hali nedense Patrick'in hoşuna gitmişti. "Şey, hayır... Aslında herhangi bir kitap olabilir."

"Pekâlâ." Patrick en yakındaki rafa uzanıp yeşil deri kaplı bir kitabı eline aldı. Violet yüzüne dökülen saçları geriye atarken,

onun zor bir gece geçirdiğini düşünüyordu. Bu yüzden de onu rahatlatacak bir şey yapmak istiyordu.

"Otursana."

Violet hâlâ şaşkındı. Patrick bunu onun kaskatı kesilmiş omuzlarından anlamıştı. Belli ki Violet neler olduğunu anlamıyordu. Eh, haksız da sayılmazdı. Kendisi de bilmiyordu.

"Patrick... Ben..."

"Bana artık 'Lordum' diye hitap etmediğine sevindim doğrusu. Şimdi lütfen otur."

Violet bu sefer itiraz etmedi. Patrick pencere pervazına yaslanıp kitabın ilk sayfasını açtı.

"Lev Tolstoy, *Anna Karenina.*"

Violet dudaklarını hafifçe araladı, ama hiçbir şey söylemedi. Patrick romanı okumaya koyulunca da gevşedi, onun ağzından çıkan her sözcüğü pür dikkat dinlerken gözlerini yumdu.

Patrick kendisini romana kaptırmış, sayfaları birbiri ardına çeviriyordu. Güneş gittikçe yükseliyordu.

"Yürümeye devam etti. Uzunca bir süre nasıl güneşe bakmıyorsa, ona da bakmadı. Ama insan nasıl güneşe bakmadığı halde güneşi görürse, onu da görebiliyordu..." Patrick dokuzuncu bölümün sonuna gelince, kitabı kapattı. Violet o kadar uzun süredir sessizdi ki uyuduğuna emindi.

"Teşekkür ederim." Patrick, Violet'ın sesini duyunca irkildi. Sesindeki minnet ifadesini duyunca, hemen kitabı masaya koydu.

"Artık yatma vakti geldi" dedi.

"Evet." Violet evet dediği halde, yerinden kalkmamıştı. Patrick yerinden kalkıp Violet'ın yanına giderken, içini bir heyecan dalgası sardı.

Violet yüzünü ona çevirmişti. Gülümsemiyordu. Sandalyenin kolçaklarından destek alıp ayağa kalktı. Geceliğinin etekleri Patrick'in çizmelerini, nefesiyse gömleğinin yakasını yaladı.

Ellerini kaldırıp Patrick'in omuzlarına koydu. Başını hafifçe geriye atıp içini çekti.

"Bana bu kadar iyi davranmasaydın, her şey çok daha kolay olabilirdi" dedi.

Patrick duydukları karşısında gülümsemekle yetindi. Ancak Violet narin parmaklarını ceketine koyup onu öpmek için kendisine çekince, hiçbir yanıt veremedi.

Dudakları bal gibi tatlıydı. Onu öylesine büyük bir arzuyla öpüyordu ki Patrick içinde karşı koyamadığı bir alevin yükseldiğini hissetti.

"Benimle yukarı gel Violet."

"Ne?" Violet ayakta uyuyordu. Patrick tek kelime etmeden onu kucakladığı gibi kütüphaneden çıktı.

Violet başını göğsüne yaslamış, hafifçe boğazını okşuyordu.

Patrick yukarı çıkarken, basamakları saydı. Bir... iki... üç... Violet'ın parmakları hareket etmiyordu. Sekiz... dokuz... on... Patrick yatak odasına çıkana dek, kollarındaki kadın uyuyakalmıştı.

Cibinlikli yatağına gidip onu yavaşça yatırdı. Yatak örtüsünü de ta çenesinin altına kadar çekti.

Violet bir şeyler mırıldanıp yana döndü. Küçük bir çocuk gibi, dizlerini karnına çekti.

Bu kadında onu etkileyen ne vardı? Savunmasız olması mı? Güçlü olması mı? Yoksa gizemli olması mı?

22

Ömründe hiç adını duymadığı, bilmediği egzotik çiçek kokuları çalındı burnuna. Her yer buram buram çiçek kokuyordu. Patrick'in koluna giren Violet, aniden bunun hayatının en güzel günü olduğunu düşündü.

O sabah, uyanır uyanmaz Patrick'le sevişmişlerdi. Tatmin olduktan sonra onun çekip gideceğini sanmıştı, ama Patrick onu buraya getirmişti. Violet botanik bahçesine daha önce hiç gitmemişti. Böyle bir yerin varlığından bile habersizdi. Kokusunu ilk kez duyduğu düzinelerce çiçeğin arasında dururken, kendini cennetteymiş gibi hissediyordu.

Patrick ona bir palmiye ağacının yanından geçtiklerini söyleyince Violet "Neden burada bizden başka kimse yok?" diye sordu.

"Bahçe bugün halka kapalı. Ancak buranın müdürü yakın dostumdur."

"Öyle mi?" Violet gülümseyip Patrick'in ne kadar çok insanı tanıdığını düşündü.

"Daha doğrusu, buranın kurucusu Joseph Hooker arkadaşımdı. Kendisi çok zeki bir adamdı. Uzun seneler Glasgow Üniversitesi'nde ders verdi. Darwin'le yemek yediğim bir gün onunla tanışmıştım... Bazı insanları unutmak mümkün değil."

Violet onun omuzlarını silktiğini hissedince, evet dercesine başını salladı. Gerçekten de bazı insanları unutmak mümkün değildi, ama bu insanların hepsi de iyi kalpli olmuyordu.

Patrick aniden durup Violet'ın ellerini tuttu. "Söylesene..." dedi.

Sözlerine devam etmeyince, Violet şaşkınlıkla "Neyi söyleyeyim?" diye sordu.

Patrick büyük bir ciddiyetle "Az önce neden kendi kendine gülümsedin?" diye sordu.

"Ben..." Violet ne diyeceğini düşündü. Ona karşı dürüst olmalıydı. Ne de olsa söyleyeceği şeyin kimseye bir zararı yoktu. Anıları geçmişe aitti. "Haklı olduğunu düşünüyordum. Bazı kişiler daha ilk karşılaşmada insanı etkiler. Ama bu insanların hepsi iyi olmayabilir."

Patrick tatsız tatsız "Umarım beni kastetmiyorsundur" deyince Violet gülmeden edemedi.

Ellerini geri çekip patikada yürümeye devam etti. Yakınlardan bir yerden gelen bir gülün kokusunu çekti ciğerlerine. Patrick'e meyhaneden hiç bahsetmemişti. Orada yaşadığı kısa bir süre kâbus gibi geçmişti. Violet o dönemi artık evi ile Çingene kampı arasındaki bir geçiş dönemi olarak görüyordu.

"Annem ve babam ben yedi yaşındayken öldüler. Çalışmam için beni bir meyhaneye verdiler" diye söze girdi Violet. Patrick'in oraya nasıl gittiğini bilmesi gerekmiyordu. Meyhane sahibinin onu açlıktan ölmek üzereyken ormanda bulduğunu ve annesinin o sırada hayatta olduğunu da anlatmasına gerek yoktu. "O sıralar, ağır bir işte çalışamayacak kadar küçüktüm. Gözlerim de görmüyordu. Dolayısıyla, aksi mi aksi bir kadın olan meyhane sahibi beni bir köşeye çeker, elime bir bıçak ile bir çuval patates tutuştururdu. Bana 'Gözlerin görmüyor olabilir, ama ellerin tutuyor' derdi."

Patrick hiç sesini çıkarmadan yanında yürüyordu. Şayet bir şey söyleyecek olsa, Violet hayat hikâyesini anlatmayı kesebilirdi, ama Patrick sesini çıkarmadığı için anlatmaya devam etti.

"İlk başlarda durmadan elimi kesiyordum. Bu da kadının hoşuna gitmiyordu. Patatesleri kan içinde bıraktığım için bana kızıyordu. Bazı günler beni aç bırakınca elimi kesmeden patatesleri soymayı öğrendim. Mutfaktaki havlulardan birkaçını çaktırmadan alır, ellerime sarardım. Patatesleri bu şekilde soymak çok güçleşiyordu, ama en azından aç kalmıyordum."

Violet hüzünle içini çekti. Bir keresinde mutfaktan havlu aşırırken suçüstü yakalanmıştı. Kadın da bir daha havlu çalarsa, onu müşterilerine vereceğini söylemişti. Meyhanede öyle tatsız işler dönerdi ki onca zamandır bir köşede oturup patates soyan Violet bunun ne manaya geldiğini iyi biliyordu.

Patrick aniden elini tutup onu ahşap bir banka oturttu. Hâlâ hiçbir şey söylemediği için, Violet anlatmaya devam etti.

"Bir gece, yine patates soyarken, ucuz viski kokan pis bir adam yanıma yanaştı. Bana pek bir şey söylemedi ama onun, nasıl anlatsam, pek de iyi niyetli olmadığını anlamıştım."

Violet uykuya daldığı bir sırada, adamın nasıl bileklerine yapışmış olduğunu hatırlayarak ürperdi.

"Daha sonradan adamın kadınlardan değil de küçük kızlardan hoşlandığını anladım" dedi titreyerek. Bu denli savunmasız hissetmesine neden olan o günleri anımsamak bile istemiyordu. İnsanlar vahşiydi; bunu uzun zaman önce öğrenmişti. Ayrıca, savunmasız göründüğü anda kötü niyetli insanların daha da cesaretlendiğini öğrenmişti.

Kimsenin savunmasız ve güçsüz olduğunu düşünmesine müsaade edemezdi. Violet hafifçe gülümsedi.

"Ondan kaçtım ya gerisi önemli değil. Ancak, bazı insanları kolay kolay unutmanın mümkün olmadığını söylediğinde demek istediğini gayet iyi anladım."

Violet o zaman ne kadar korktuğunu ve gecenin bir yarısı o rezil ayyaştan nasıl kaçtığını hatırladı. Şayet Çingeneler onu tam vaktinde kurtarmamış olsalardı, ne yapardı bilemiyordu. Ama imdadına yetişmişlerdi, kâhin onu kurtarmıştı.

Patrick yanağını okşayıp "Çok güzelsin" dedi. Violet başını Patrick'in omzuna yasladı. Patrick'in ona dokunması çok hoşuna gidiyordu.

"Çok da güçlüsün." Patrick, Violet'ın çenesini hafifçe yukarı kaldırıp onu öptü. Dudakları Violet'ın anımsadığı onca tatsız anıyı alıp götürmüştü. İçi içine sığmıyordu. Ama nedense onun bu iltifatından utanmıştı.

Neden bu adam insanı böylesine ısıtabiliyor, bu kadar rahatlatabiliyordu? Onunla çok yakınlaştığını, ona teslim olduğunu fark edince geri çekildi.

"Hani bana orkideleri de gösterecektin?"

Patrick güldü. "Tabii ya, ne kadar da dalgınım. Haydi gidip orkideleri görelim."

23

Denizci sallana sallana meyhaneden çıkıp limanı kesen ara sokaklardan birine saptı. Ucuz birayla kafayı bulan adam Bonny Beauty isimli gemiye doğru küfürler savura savura yürümeye koyuldu.

Gemi şafak sökerken demir almadan önce, kendisine bir kadın bulmayı istemişti, ama kahrolası sürtüklerin hepsi sahipliydi. Ne şans ama!

Uzaktan gelen ayak seslerini duyunca, gözlerini kısıp dikkatle ileriye baktı. Londra limanı her daim pusluydu. O yüzden de insan etrafını pek göremezdi. Ancak, denizci kendisine doğru gelenin kadın olduğuna yemin edebilirdi. Eh, belki de şansı dönmek üzereydi. Dişleri dökük denizci ağzını gere gere güldü.

Kadın biraz daha yaklaşınca "Selam tatlım, oynaşmak ister misin? Hem cebimde param da var!" diye seslendi. Kadın çok güzeldi. Koyu renkli gür saçları ve dolgun göğüsleri vardı.

Kadın hiçbir şey söylemedi. Hem o saatte şehirde boş oda bulmak zordu, hem de şafak sökmek üzereydi. Ama kadın ıssız bir ara sokağa razı olursa, birlikte gayet iyi zaman geçirebilirlerdi.

Kadın yaklaşıp birkaç adım ötesinde durunca denizci "Ne dersin tatlım?" diye sordu.

Kadın "Umarım tadın görüntünden çok daha iyidir" diye yanıt verdi. Denizcinin zaten allak bullak olan zihni iyiden iyiye karışmıştı. Kadın ne demek istiyordu?

"Yiyecekle oynamanın kaba bir şey olduğunu bilmiyor musun?"

Denizci arkasından gelen sese döndü. *Adam nasıl sessizce yaklaşmıştı böyle?*

Arkasındaki kadın "Onu eve götürmek zorunda mıyız? Neden hemen buracıkta öldürüp tadını çıkarmıyoruz?" diye sızlandı.

Denizcinin kanı dondu. Ansızın karşılaştığı bu insanların neden bahsettiğini anlayınca panikledi.

"Bak tatlım, seni gücendirmek istemedim, gerçekten" dedi çizmesine sakladığı hançerine uzanıp.

Onu pür dikkat izleyen adam sıkılmış görünüyordu. Denizci bunun iyiye işaret olmadığını düşündü. *Peki, onu nasıl öldüreceklerdi, silahları mı vardı?*

"Dikkatli olmalısın. Bizler hazır olmadan klan liderleri hiçbir şeyden şüphelenmemeli" dedi adam.

Denizci hançeri kaptığı gibi kenara çekildi. Böylece, iki saldırganı da görebiliyordu. "Bana doğru bir adım daha atarsanız yemin ederim ki ikinizi de doğrarım!" diye bağırdı nefes nefese. Bir yandan da az önce terk ettiği meyhaneyi gözleriyle arıyordu. Kahrolası pustan göz gözü görmüyordu ki!

Kadın ona yaklaşırken "Yanlış anladın *tatlım*" dedi. Denizci, kadının gülümsemesinde bir tuhaflık olduğunu fark etti. Kadının dişleri... tuhaftı. "Seni doğrayacak olanlar bizleriz."

Denizci bir iki adım geriledi ve acı bir çığlık attı.

24

"Baban çok iyi bir adamdı. Eminim ki seni tanısa çok severdi." Leydi D. kavanozun içindeki beyaz tozdan bir kaşık alıp suyun içine attı. "Tabii ölmeseydi demek istedim" dedi.

Violet'ın nefesi kesildi. Az önce içini kaplayan o mutluluk hissi bir anda yok oluvermişti. Babasını hiç tanımamıştı, ama onu sık sık hayalinde canlandırmıştı. O, güçlü ve uzun boylu bir adamdı. Onu severdi... Ama şimdi onun öldüğünü öğreniyordu.

"Ba... babam nasıl öldü anne?"

Leydi D. bakışlarını nefret bürümeden önce, bir kaşıkla beyaz tozu suyun içinde eriterek, karışıma göz attı. "Baban, İsmail isimli bir adam tarafından öldürüldü" dedi. "Ama ne o bu işten sıyrılacak, ne de sen! Seni pis casus! BENİ gözetleyerek bir yere varabileceğini mi sandın?"

Violet dehşet içinde ayağa fırladı, ama Leydi D. onu saçlarından yakalayıp başını bulanık suyun içine soktu. Suratı yanıyordu! Su gözlerini yakıyordu! Violet çılgınlar gibi debelenmeye başladı. Çaresizlik içinde annesinin elinden kurtulmaya çalışırken Bess'i yere düşürdü.

Leydi D. küçük kızın başını suya sokup "Seni beş para etmez pislik parçası!" diye bağırdı. "Seni şeytan tohumu! Şimdi git de İsmail'e bunun için teşekkür et bakalım! Şimdi git de İsmail'e bunun için teşekkür et bakalım! Şimdi git de İsmail'e bunun için teşekkür et bakalım!"

Hayırrrrr!

Yüreği ağzına gelen Violet yatakta doğrulup elini boynundaki kolyeye götürdü. Kolyenin ucundaki soğuk metal parçası onu ra-

hatlatıyordu, ama nerede olduğunu ancak havayı birkaç kere kokladıktan sonra anlayabildi.

Patrick. Onu düşünmek bile içini rahatlatıyordu. Keşke yanında olsa, güçlü kollarıyla onu sarıp sarmalasa ve her şeyi yoluna koysaydı.

Aman Tanrım, neden böyle düşünmeye başlamıştı? Öncelikle neden orada olduğunu unutmaması gerekiyordu. Patrick, İsmail'in en iyi arkadaşıydı. İsmail yaptığının bedelini ödeyecekti...

Violet o sabah Patrick'in onu öptüğünü anımsayınca, kaşlarını kaldırdı. Patrick akşam yemeğini birlikte yemelerini istemişti. Yemekte sadece ikisi olacaktı. Daha sonra da Patrick ona yine kitap okuyacaktı.

Violet düşünürken gevşediğini hissetti. Patrick'in sevecen tavrı onu daha da inançlı kılıyordu. Tek sorun, tam olarak neye inanacağını bilememesiydi.

Patrick harika bir adamdı, ama onun yanında bir gelecek düşünmesi imkânsızdı. Onun *metresi* olmuştu. Daha fazla ne bekleyebilirdi ki?

"*Hanımefendi?*"

Violet kapının önünde ona sert bir biçimde seslenen kadını duyunca cesaretini toplamaya çalıştı. Kâhya şimdi ne istiyordu ondan?

Hafifçe öksürüp boğazını temizledikten sonra "Evet?" diye seslendi.

"Prenses Belanov ve erkek kardeşi aşağıda sizi bekliyorlar *hanımefendi*."

Aman Tanrım! Angelica ve Mikhail'i nasıl unutmuştu? Burada olmasına ne diyeceklerdi? Burada olduğunu nereden öğrenmişlerdi? Patrick neredeydi?

Violet yataktan fırladığı gibi, derin bir nefes alıp giysilerini aramaya koyuldu.

"Pekâlâ, Bayan Devon, teşekkür ederim. Patrick'in nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Kâhya "*Lordum* birkaç saat önce evden ayrıldı" dedi. Lord sözcüğünü özellikle vurgulamıştı.

Violet kâhyanın ayak seslerinin uzaklaştığını duymasaydı ona yanıt verirdi. Belli ki kâhya ona ancak o kadar vakit ayırmayı uygun görmüştü.

İçini çekip bluzunun düğmelerini ilikledi. Sonra da elleriyle saçını düzeltti. Neyse ki saçları kolay şekil alıyordu.

Birkaç dakika sonra, merdivenlerden aşağı inip misafir odası-

na geçti. Angelica'nın giysilerinden yayılan gülsuyu kokusunu hissedebiliyordu. Mikhail'den ise kulüpte geçirdiği geceden sonra buram buram tütün ve şarap kokusu yayılıyordu.

Neden utanıyordu ki? Arkadaşları böyle bir fırsatı değerlendirmesinin son derece doğal olduğunu düşünmeyecekler miydi? Belki de onu asıl endişelendiren, arkadaşlarının bu durumu doğal karşılayacak olmasıydı. Söz konusu İsmail olmasaydı, Patrick'in teklifine asla olumlu yanıt vermezdi.

Arkadaşlarıyla görüşmekten başka çaresi yoktu. Kapıyı itip içeri girdi.

"Violet!" Angelica ismini haykırıp eteklerini hışırdata hışırdata yanına geldi. "Bayan Devon burada olduğunu söylediğinde, yanıldığını sanmıştım! Burada ne işin var?"

Violet arkadaşına neden orada olduğunu uygun bir dille nasıl açıklayabileceğini düşünürken, odayı tuhaf bir sessizlik kapladı. Violet içinden, *Başını dik tut*, diye geçirdi. *Utanacak hiçbir şey yok. Üst sınıfın görgü kuralları Çingenelere sökmez.*

"Dün gece burada kaldım" dedi. Bu dürüst yanıttan sonra, kimse ne diyeceğini bilemedi. Ta ki Mikhail konuşana dek.

"Şayet seni incitecek olursa, onu öldürürüm."

"Tabii önce ben öldürmezsem sevgili kardeşim... Patrick bunu asla yapmaz... Daha doğrusu, onunla konuştuktan sonra, buna asla cesaret edemez!" Angelica fena halde öfkelenmiş, Violet ise afallamıştı. Arkadaşlarından hiç böyle bir tepki beklemiyordu.

Arkadaşlarının ona nasıl sahip çıktıklarını duyunca mutlu olmuştu.

Violet rahatlayıp "Kendi başımın çaresine bakabilirim" diye yanıt verdi.

Angelica, Violet'ın elini tutup "Canım bunu biz de biliyoruz" dedi. "Bizim tek derdimiz, başının çaresine bakamaman."

Mikhail "Angelica bazen mantıklı şeyler de söylüyor" diye araya girdi.

Violet gülmeden edemedi.

Angelica "Aman ne komik Mikhail" dedi ters ters. "Her neyse, sadece alışverişe gitmeden önce Patrick'in kocamdan haber alıp almadığını sormaya gelmiştik. Bugün şanslı günün Leydi Keman!"

"Şanslı günüm mü?" Violet arkadaşının ne demek istediğini anlayamamıştı.

"Evet! Seni de alışverişe götürüyoruz!"

Violet, Angelica'nın ellerini çırptığını, Mikhail'in ise homurdandığını duydu.

"Angelica, ben..."

"Tabii ki gelebilirsin, geleceksin de. Arkadaşıma elbise hediye etmek istiyorum. Herhalde hamile bir kadını kırmazsın!"

Gülmemek için kendisini zor tutan Violet, "İyi de hamile olmanın elbiseyle ne alakası var?" dedi. O güne dek giysilere asla önem vermediği halde, bir yandan da alışverişe gitmek istiyordu. Patrick'le yiyeceği akşam yemeğinde yeni bir elbise giyse fena olmazdı. Of, neler geçiyordu aklından? Yapacak daha önemli işleri vardı! Ama İsmail, Neville dükünün balosuna dek Londra'da olmayacağına göre, bir süreliğine yapacak hiçbir işi de yoktu. Neden hayatın ona sunduğu mutluluğun azıcık da olsa tadını çıkarmıyordu?

Mikhail abartılı bir tavırla fısıldayarak "Violet, yerinde olsaydım bu teklifi hemen kabul ederdim" dedi. "Bugün öyle ya da böyle alışverişe gideceksin."

Angelica, Violet'ın elini çekiştirdi. "Kardeşim pek zeki değildir, ama bu sefer haklı" dedi. "Haydi gidelim!"

25

Patrick tüm gününü Margaret'ın bebeğinin doğum töreni için hazırlık yaparak geçirdikten sonra mutlu mesut çalışma odasına girdi. Doğuma daha birkaç hafta olmasına rağmen, önceden hazırlık yapmayı tercih etmişti. Bayan Devon ona Prenses Belanov'un Violet'ı alışverişe götürdüğünü söylediğinde bile canı sıkılmamıştı. Evet, eve geldiğinde Violet'ı görmek istediği doğruydu, ama Violet nasıl olsa çok geçmeden geri dönecekti.

Masasının üstündeki iki mektuptan tekini alıp hızlıca okudu. İlk mektup Alexander'dandı. Doğu Klanı bölgesinde birkaç işi daha olduğunu yazmıştı. Sonra diğer mektubu eline aldı. Avukatından gelen mektubu yarılamıştı ki kapı çaldı.

"Evet?"

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim Lordum, ama bir ulak geldi. Size acil haberleri olduğunu söyledi" dedi Bayan Devon kapı aralığından.

"Teşekkürler Bayan Devon. İçeri gelsin."

Violet yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Patrick'in malikânesine girdi. Kolunun altına sıkıştırdığı paketteki mavi ipek elbiseyi giymek için sabırsızlanıyordu. Angelica ona elbisenin çok yakışacağını söylemişti.

Acaba Patrick elbiseyi beğenecek miydi?

Bunu görmek için sabırsızlanıyordu. Aslında, bir elbise için bu denli heyecanlanmazdı. Aklına Sarah geldi. Onu her zamankinden daha iyi anladığını hissetti.

"Violet?"

Birkaç adım arkasında duran birisi ismini söylediğinde, Violet boş bulunup sıçradı. Havayı şöyle bir koklayınca, bunun Yaşlı

Graham olduğunu anladı. Derin düşüncelere daldığı için kendisine kızıp adama döndü. Kâhin ona koku alma becerisini ustalıkla kullanmayı öğrettiğinden beri, kimsenin yanına usulca sokulmasına müsaade etmemişti.

"Graham nasılsın?"

"İyiyim Violet, hepimiz iyiyiz." Graham'ın elinden bir hışırtı sesi yükselince Violet dikkat kesildi. Başını hafifçe sola çevirdi. Burnuna duman, briyantin, ter, saman ve sirk hayvanlarının kokusu geldi. Tüm bu kokular ancak giysilere sinebilirdi. Hissettiği kokular Graham'ın şapkasından geliyor olmalıydı.

Violet gülümseyip "Bunu duyduğuma sevindim" dedi. Sonra da Graham'ın geliş nedenini açıklamasını bekledi.

"Buraya gelmemem gerektiğini biliyorum, ama bu gecelik gösteriye çıkar mısın diye soracaktım."

Violet endişeye kapılıp "Nicu'ya ya da diğerlerine bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Nicu bir yere gitmesi gerektiğini söyledi. Yarına dek de dönmeyecekmiş. Ben de müşterileri hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Ne de olsa müzikal bir gösteri izleyeceklerini düşünüyorlar..."

Herkesin iyi olduğunu öğrenen Violet rahatlamıştı. Başını sallayıp "Kusura bakma Graham, ama bu gece için önceden verilmiş bir sözüm var. Yoksa sana mutlaka yardımcı olmaya çalışırdım" dedi.

Graham hafifçe öksürüp ona yaklaştı. Violet'ın eldivenli elini tutup dudaklarına götürdü. "Elinden gelseydi yardım ederdin, bunu biliyorum Leydi Keman" dedi. "Sen iyi yürekli bir kızsın. İyi günler dilerim."

Violet "İyi günler" diye yanıt verdi. Kendisine aylarca çok iyi davranan yaşlı adamı hayal kırıklığına uğrattığı için üzülmüştü. Belki de Patrick'le akşam yemeğini ertelemeliydi... Ancak, kolunun altındaki paket ona bunu yapmamasını söylüyordu. Patrick ona özel biriymiş gibi davranıyordu. Violet hayatında ilk kez kendisini bu denli özel hissediyordu.

Violet kapının önündeki son bir iki basamağı çıkarken, kapı açılıverdi.

"Violet geldin demek!" İçine Patrick'in kokusu dolunca, Violet gülümsedi.

"Merhaba, Pat..."

Patrick lafını kesip "Dinle" dedi. Violet o anda Patrick'in her zamankinden farklı koktuğunu fark etti. Üstüne birkaç kat giysi

giymişti. Suratından sabun, başından da keçe kokusu geliyordu. Bir yere gidiyordu. "Bir yere gitmek zorundayım. Sabah görüşürüz."

"Pekâlâ, ben..." Patrick paldır küldür merdivenlerden aşağıya koşturunca, Violet başka bir şey söylemedi. Çok geçmeden malikânenin demir kapısının kapandığını duydu.

Patrick ona birlikte geçirecekleri gecenin iptal edildiğini açıklama zahmetine bile girmemişti. Demek bu kadar özel biriydi.

Kendisini aptal gibi hissetti. Kahrolası bir aptal gibi...

26

"Ahhh!"

Margaret'ın çığlığı ta aşağı kata kadar gelince Patrick, James'in suratının asıldığını gördü. Bu durum karşısında onun da keyfi kaçtı.

O sabah, Margaret'ın su kesesinin patladığı haberini almıştı. Aradan saatler geçmiş, düşesin çığlıkları sinir bozucu bir hal almıştı.

James "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye homurdandı. Her zaman soğukkanlılığıyla tanınan Atholl dükü ceketini çıkarmış, her an birisiyle düello yapacakmış gibi gömleğinin kollarını kıvırmıştı. Koyu renk saçlarıysa darmadağınıktı.

Patrick sakin bir tavırla "Kadınlar doğumun bir gün sürebileceğini söyledi" dedi.

"Ne?" James'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Koridorun diğer ucunda çay içen kadınlara baktı. "Şaka yaptıklarını sanmıştım!"

"James, neden biraz dışarı çıkıp hava almıyorsun?"

James ona yanıt veremeden, kapı ardına kadar açıldı. Mikhail paldır küldür içeri girdi.

"Dışarıda feci bir soğuk var!" Şapkasını ve eldivenlerini çıkarıp onlara alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Kız mı erkek mi?"

"Bana bak evlat, derhal sırıtmayı kesmezsen, yemin ederim suratını dağıtırım. Kutsanmış'ın kardeşi olman umurumda değil."

Mikhail hiç istifini bozmadan gülümseyerek Patrick'e baktı. "Bebek henüz doğmadı mı yani?" diye sordu.

Patrick gülümseyerek başını hayır dercesine salladı. James'e dönüp "Eh, madem dışarısı soğukmuş, neden gidip hanımlara katılmıyoruz?"

Dük ona öyle dehşet dolu bir bakış fırlattı ki Patrick gülmeden edemedi.

Mikhail "Güzel kadınlarla birlikte oturmanın ne zararı var?" dedi. Ceketini çıkardı. "Bana kalırsa benim değil, Patrick'in suratını dağıtsan iyi olacak. Baksana, adam *gülümsemiyor*, resmen gülüyor."

James ona ne yanıt vereceğini bilemiyor gibiydi ki bu pek de alışılmadık bir durum sayılmazdı. Dük, Patrick'le her karşılaşmasında ne diyeceğini bilemediği bir an gelirdi.

"O halde, neden çalışma odana geçmiyoruz James? Nasılsa yapmamız gereken başka şeyler var."

James hiç oralı olmadı. Ancak yukarı kattan bir çığlık daha gelince beti benzi attı. Onu bu halde gören Mikhail daha ciddi bir tavır takındı.

Patrick "Mikhail, sen önden git" diyerek James'i çalışma odasına götürmek üzere yanına gitti.

Dükün çalışma odası devasa malikânedeki diğer odalara kıyasla ufak sayılırdı. Margaret buna özellikle dikkat etmişti. Çalışma odası ne kadar büyük olursa, James'in orada daha fazla vakit geçireceğine inanıyordu. Patrick bunu pek mantıklı bulmamıştı. Meşe panellerle kaplı odanın samimi havası hoşuna gitmişti. James odada volta atarken, Patrick de her zamanki gibi pencerenin karşısındaki koltuğa oturdu.

Mikhail rahat bir tavırla "Beyler, ilk kez bir vampir doğumuna katılıyorum. Biriniz lütfen bana neler olacağını anlatır mısınız?" dedi.

James'in ağzını açmayacağını fark edince Patrick omuzlarını silkip "Bebek doğacak" dedi.

James'ten alaycı bir ses yükseldi. Mikhail gözlerini devirdi ve Patrick anlatmaya devam etti.

"Daha sonra, bebeğin bağlı olduğu klanın lideri ona ismini söyleyecek."

Mikhail kaşlarını hayretle kaldırdı. "Bebeğe ismini klan lideri mi verir?" diye sordu.

"Hayır, bebeğin ismini annesi ve babası verir. Klan lideriyse, ki bu durumda o benim, bebeğin kulağına ismini fısıldar ve ona kim olduğunu söyler."

Aldığı yanıttan tatmin olan Mikhail gülümsedi. "Bir an için Angelica bebeğin ismini benim seçebileceğimi söylediğinde beni kandırdığını sandım" dedi.

"Kutsanmış, bebeğinin ismini senin mi seçmeni istedi?" James nihayet sohbete katılmaya karar vermişti. "Tanrı o çocuğun yardımcısı olsun."

Mikhail sırıtarak "Tabii" dedi. "Sizler, yani vampirler onun hayatına daha geçen sene girdiniz. Oysa ben hep yanındaydım. Dayılık vazifemi son derece ciddiye alıyorum, bilesiniz."

Patrick yanıtını pek de duymak istemediği soruyu sordu: "Sanırım henüz bir isim bulamadın?"

"Tabii ki buldum. Oğlan olursa Mikhail, kız olursa Mik."

James dehşet içinde "Mik mi?" dedi.

Prens masum bir tavırla "Evet, nesi var?" dedi. "Eee, peki sonra ne olacak?"

James tiksintiyle suratını buruşturup volta atmaya devam etti.

"İsim verme töreninden sonra, bebek kanla yıkanacak. Sonra da James ve Margaret'a bebeğin kitabını vereceğim."

Mikhail merakla baktı. "Angelica bana şu kitaplardan söz etmişti" dedi. "Doğduğunuzda size bir kitap veriliyormuş. Hayatınız boyunca karşılaştığınız insanların isimlerini bu kitaba yazıyormuşsunuz... O kitaptan bahsediyorsun değil mi?"

"Evet." Patrick başını eğip ceketinin iç cebinden bir kitap çıkardı. "İşte, bu doğacak olan bebeğe ait" dedi.

James, Patrick'in yanına gidip elindeki siyah deri kaplı kitaba tuhaf tuhaf baktı. Göz göze geldiklerinde, Patrick arkadaşının korktuğunu hissetti.

"Kadın vampirler güçlüdür" dedi kendinden emin bir ses tonuyla. Elini arkadaşının omzuna koydu, sonra da gözlerinin içine baktı. "Baba olmak üzeresin James. Bu hayatının en mutlu günü olmalı."

Dük başını hafifçe sallayınca, Patrick derin bir oh çekti. James'in bunları duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordu, ama kendisinin de bu tür meselelerde hiç deneyimi yoktu.

Şayet yukarı katta avaz avaz bağıran kadın Violet olsaydı... Bu düşünce onu huzursuz etmişti. Mikhail'e döndü.

"Sonra tüm klan bir araya gelir ve bebeği resmen onlarla tanıştırırız. Ancak, klan üyelerinin kıtanın dört bir yanından gelmesi uzun süreceğinden ve ablanın doğumuna tüm klan katılacağından, Margaret ve James'in bebeğini Angelica'nın bebeğiyle ancak iki ay sonra tanıştıracağız."

Mikhail bir başka soru sormak üzereydi ki James'in kâhyası çalışma odasına girdi.

"Efendim! Efendim! Bebek doğdu!"

James ok gibi odadan dışarı fırladı. Patrick, Mikhail'e yerinden kımıldamamasını işaret etti. Arkadaşı karısıyla ve bebeğiyle bir süre yalnız kalmak isteyebilirdi.

"Bebeğin erken doğması ne talihsizlik. Alexander doğumu göremediği için üzülecek" dedi Mikhail içini çekerek.

Patrick onun haklı olduğunu biliyordu. Alexander, James ve Margaret'ın en yakın arkadaşıydı. Doğumu kaçırdığı için gerçekten de çok üzülecekti.

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra, Patrick kapıya yöneldi. "Haydi gidelim" dedi. "Ne de olsa bebeğin kulağına ismini fısıldayacağız."

27

Violet dökük soyunma odasına girerken, her yanı ter içindeydi. Dans etmek onu fazlasıyla yormuş, ama öfkesini dindirememişti. Ait olmadığı bir hayata kendisini kaptırdığı için öfkeliydi.

Şık tuvaletlerin, sıcacık rahat yatakların ve iyi yürekli erkeklerin onun dünyasında yeri yoktu. Violet açlığı ve soğuğu tatmıştı. Şimdiyse, intikam ateşiyle yanıyordu. Güzel bir elbise ve bir kitaptan kendisine okunan birkaç cümle uğruna kim olduğunu unutamazdı.

Yumruk yaptığı ellerini gevşetti ve soyunma odasına girdi.

"Burada ne işin var Violet?" Öfkeyle sorulan bu soru Violet'ın olduğu yerde kalakalmasına neden oldu. Burnuna önce funda çiçekleri ile dağ kokusu çalındı, sonra da kadın parfümü. Hem de dört farklı parfüm kokusu. Tekrar yumruklarını sıktı.

"Gösteriye çıkmam gerekiyordu."

"Sana buraya gelmeyeceksin dememiş miydim?"

Violet öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Patrick nasıl oluyor da bir değil, tam dört kadın uğruna onu bir kenara atabiliyordu? İsmail'e yakınlaşmak için Patrick'e ihtiyacı olmasaydı, derhal kovardı onu.

Ama ona ihtiyacı vardı. Bu yüzden de sakin olmalıydı. İçinden üçe kadar saydıktan sonra yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Hatırladığım kadarıyla, buraya gelip gelmemek konusunda kararı benim vereceğimi söylemiştin."

"Benimle oyun oynama Violet." Patrick yanına gelmişti. O kadar yakınında duruyordu ki ceketinden yükselen çiçek ve kan kokusunu hissedebiliyordu. Demek sürtükleriyle birlikte kan içmişti. Bir kan içiciden başka ne beklenirdi ki zaten? Neden ona güvenmişti sanki?

"Ne oyunu Lordum?"

"Neden bu gece buraya geldin? O Çingene'yle mi görüştün? Sana dokundu mu?"

Violet, Patrick'in kıskançlıkla arka arkaya sorduğu soruları duyunca şaşırdı. Demek Patrick şimdi de kıskançlık numarası çekiyordu! Hem de geceyi kim bilir kaç kadınla birlikte geçirdikten sonra! Violet ona öylesine öfkelenmişti ki sakin davranması gerektiğini unutuverdi.

"Beni hangi cüretle böyle bir şeyle suçlayabilirsin? Beni koruyup kollayacağın için dil döktükten sonra, üstünde dört farklı kadının kokusuyla içeri girip bir de ahkâm kesiyorsun! Bana hiçbir şey sormaya hakkın yok!"

Violet hışımla kapıya yöneldi, ama henüz adımını atamadan Patrick onu yakaladı. Violet ahşap kapı ile Patrick'in bedeni arasına sıkışmıştı.

"Sana gitmem gerektiğini söyledim ve gittim. Orada dört kadın vardı, bunda haklısın. Ama onlara dokunmadım Violet." Patrick kulağına fısıldıyarak konuşuyordu. Violet bedeninin kendisine ihanet edip onu arzuladığına inanamıyordu. O aşağılık, kaba herifin tekiydi. Böyle bir durumda nasıl onu arzulayabilirdi?

"Bırak beni" dedi ama dediğini kendisi bile inandırıcı bulmadı.

Patrick diğer eliyle Violet'ın karnına dokundu. Sertleşmiş penisini eteğine bastırdı.

"Bu gece senden başkasını düşünmedim. Lütfen bana beni düşündüğünü söyle. Beni istediğini söyle."

Patrick sakinleşmişti. Boğuk bir sesle tane tane konuşuyordu. Ama Violet'ın kalbi hâlâ hızlı hızlı atıyor, dizleri titriyordu. Uzanıp kapıya tutundu.

"Hayır." Ona bunları asla söylemeyecekti. Gittiğinden beri onu düşündüğünü, onu arzuladığını söylemeye niyeti yoktu.

"Bana sakın yalan söyleme Violet." Patrick kalçasını ona dayamış, baştan çıkarıcı bir biçimde ileri geri gidip geliyordu. "Havadaki şehvet kokusunu sen de hissetmiyor musun? O hergelelerin hepsi seni hayal ediyorlar, sana dokunmak istiyorlar." Patrick, Violet'ın eteğini beline kadar sıyırdı. Bacakları açıkta kalan Violet ürperdiğini hissetti. Patrick elini en hassas bölgesine götürene dek de tir tir titredi. "Bunu yapmak istediklerini biliyorum. Biliyorum, çünkü seni ilk kez dans ederken gördüğümde, ben de aynı şeyi istedim."

Patrick'in parmakları iç çamaşırını sıyırıp tenine değince, Violet hafifçe inledi.

"Beni istediğini söyle."

Patrick iki parmağını Violet'ın vajinasının içine soktu. Violet'ın nefesi kesilmişti.

"Beni istediğini söyle."

Violet pes etmek istemiyordu. Patrick parmaklarını geri çekip tekrar ıslak vajinasına sokunca bir kez daha soluksuz kaldığını hissetti.

"Patrick..." dedi. Ama bu bir itiraz değil bir davetti.

"Bana beni istediğini söyle, Violet. Yoksa derhal buradan çekip gideceğim. Sonra da o hergelelerin hepsini geberteceğim."

Patrick'in hiddetle konuşması Violet'ın bedenini sarstı. Doruk noktasına öylesine yaklaşmıştı ki...

"Diğer kadınlar..."

Patrick, Violet'ın nefes nefese söylediği bu iki sözcüğü duyunca kaskatı kesildi. Bir an geri çekilir gibi oldu, ama sonra yine üstüne abandı. Bir eliyle Violet'ın eteğini kaldırırken, diğer elini önce karnında, sonra iç çamaşırının kenarında gezdirdi.

"Kanıt mı istiyorsun?"

"Kanıt mı?" Violet afallamıştı. Patrick parmaklarını geri çekince sersemlemişti.

Patrick elini bacaklarının arasına sokup iç çamaşırını yırtarcasına çıkardı. Taş gibi penisini Violet'ın bacaklarının arasına itti.

Patrick'in içine girdiğini hisseden Violet inledi. Ancak, Patrick hemen geri çekildi. Bir anlığına hissettiği o muhteşem his kaybolunca, Violet arzuyla tekrar inledi.

"Seni istiyorum Violet, bir tek seni. Şimdi bana inanıyor musun?"

Patrick sert bir biçimde içine girerken, Violet başını kapıya çarpmamak için elleriyle kapıya abandı.

"Evet."

Violet'ın saçlarını kavrayan Patrick onun yüzünü kendine çevirdi.

"Bana beni istediğini söyle."

İçine daha da sert bir biçimde girdi.

"Evet."

"Söyle."

Violet ona hazırdı, nefes nefese "Seni istiyorum" dedi.

Patrick bu itirafı bekliyormuş gibi Violet'ı şehvetle öptü. Bedeni artık daha seri hareket ediyordu.

"Leydi Keman?" Violet kapının diğer tarafından gelen sesi duyunca paniğe kapıldı, ama Patrick'in durmaya niyeti yoktu. Dudaklarını geri çeken Patrick, Violet'ın kulağına fısıldadı: "Ona yanıt ver."

"Şey... Evet?" Patrick göğüslerini kavrayıp onu kendine doğru çekerken, güçlükle konuşabilmişti.

Dışarıdaki çocuk şaşkın şaşkın "Birisi sana çiçek yollamış" diye seslendi.

Patrick homurdanıp içine girip çıkmaya devam etti.

"Çi... çiçekleri oraya bırak." Violet daha fazla dayanamayacaktı. Doruk noktasına ulaşmak üzereydi.

"Tamam." Çocuk omuzlarını silkip içeri girmekten vazgeçmiş olmalıydı. Çok geçmeden ayak seslerinin uzaklaştığını duydular.

"Patrick..." Violet ona bir şey söylemek istiyordu, ama ne diyeceğini bilmiyordu.

"Benimle gel Violet." Patrick ona sıkıca sarılıp son bir kez daha kendisine doğru çekti. Violet başının döndüğünü hissetti ve Patrick'in iniltileri arasında doyuma ulaştı.

Violet ancak birkaç saniye sonra yerinden kımıldayabilecek gücü buldu. Patrick geri çekilince eteğini indirip yüzünü ona çevirdi.

"İyi misin?"

Violet onun sesindeki endişenin içini ısıtmaması için direndiği halde bunu beceremedi.

"İyiyim" dedi.

"Bana ne olduğunu bilmiyorum Violet. Söyleyebileceğim tek şey, bunun senin suçun olduğu."

"Benim suçum mu?" Violet yürüyecek gücü dizlerinde bulduğunda birkaç adım atıp ondan uzaklaştı.

"Evet. Yanındayken kendimi kaybediyorum. Haydi eve gidelim."

Violet önce itiraz etmeyi düşündü, ama bundan vazgeçti. Artık ne yaptığını kendisi de bilmiyordu. Tek bildiği, Patrick'in yanında olmak istediğiydi.

"Tamam."

"Bir şey daha var..."

Violet saçlarını düzeltirken duraksadı. "Evet?"

"Kimmiş sana çiçek yollayan sersem?"

Violet üstünü başını düzeltmeye çalışırken omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Çiçeklerin üstündeki notları okuyamıyorum" dedi.

28

Havaya kaldırıp narin kollarını,
Raks etti Çingene Kraliçesi.
Altın, yeşil ve kırmızı ışıltılar saçarak
Ayı bile baştan çıkardı.

Patrick tüy kalemini masaya koydu. Yazdıklarına bakarken, yerinden hiç kımıldamadı. Sanki hafifçe kımıldasa, damarlarındaki o muhteşem his bir anda kaybolacaktı.

Sanki içinde bir yerlerde azgın bir nehir taşmış gibi sözcükler sayfalara akmıştı.

Yazmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki... Oysa ilham perilerinin onu sonsuza dek terk ettiğini sanıyordu. Yüzü aydınlandı. Burada hareketsiz oturmanın ne anlamı vardı? Heyecanını zapt etmenin hiçbir yolu yoktu.

Sanki... Sanki eve geri dönmüştü.

"Vio..." İsmini söyleyemedi. Violet. Tam yüzyıl sonra ilk kez tüy kalemini eline almış, zihninin onca zamandır sessiz kalan bölümünden arzuyla ve tutkuyla sözcükler dökülmüştü.

Violet onun ilham perisiydi. Bunu düşünmek onu tedirgin ediyordu. Nasıl olmuştu da Violet onun için bu kadar vazgeçilmez hale gelmişti? Bunun mutlaka bir açıklaması olmalıydı. Violet'ın harikulade güzellikte, güçlü, yetenekli ve zeki bir kadın olduğu gerçekti... Ama onu etkileyen başka bir şey vardı. Bu, Violet'ın kör oluşu muydu? Onu sürekli olarak kollayıp korumak istemesi miydi?

Hayır, Violet'ın kendisini koruyabileceğini biliyordu. *Ona* ihtiyacı yoktu. Onu korumasına, parasına ya da statüsüne de ihtiyacı yoktu... Violet ondan hiçbir şey istememişti. Ona verdiği hediyeleri bile zorla kabul etmişti!

Patrick suratını buruşturdu. Violet'ın ona ihtiyaç duymasını istiyordu.

Belki de onu böylesine şiddetle arzulamasının nedeni Violet'ın ona ihtiyaç duymaması, birlikte zaman geçirmek dışında ondan hiçbir şey istememesiydi. Belki de asıl neden buydu.

Evet, *onu çılgınlar gibi arzuluyordu.* O kadar. Bu meseleyi artık kurcalamamaya karar verdi.

"Patrick?"

Çalışma odasının kapısından Violet'ın sesini duydu. Kapıyı gülümseyerek açtı.

"İşte, beklediğim kadın."

Violet'ın suratında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Elinde bir kitap tutuyordu. Patrick çalışma odasında onun ismini sayıklarken, Violet duymuş olmalıydı. Ne de olsa kütüphane ve çalışma odası aynı koridordaydı.

"Yine kütüphanede miydin?" Patrick onu birkaç kez orada yakalamıştı. Violet ya kütüphanede oturuyor ya da kitaplara dokunuyor oluyordu.

Violet bir süre utangaç bir halde orada dikildikten sonra omuzlarını dikleştirip ona elindeki kitabı gösterdi. "Bunların kokusunu sevdim" dedi. "Kitapları diyorum. Her birinin kendine has bir kokusu var. Şu elimdeki İskoçya gibi kokuyor... Acaba orada mı basılmış?"

Patrick, Violet'ın elinden *Klanlar Savaşı* isimli kitabı aldı ve parmaklarını lime lime olmuş sayfalarda gezdirdi. Kitap İskoçya'da basılmıştı, ama zaten Patrick kitabı orada yazmıştı. Ancak, Violet'a bir şey söylemeden kitabı ona geri verdi.

Violet "Sanırım işin var..." dedi. Odadan çıkacakmış gibi bir hali vardı. Patrick aniden onun odadan çıkmasının dünyanın en feci şeyi olabileceğini düşündü.

"Yürüyüş yapmak ister misin?"

Violet şaşkınlıkla "Tabii" dedi. "İşin yoksa..."

Aslında, Patrick sabahtan beri işlerini erteleyip duruyordu. Ama bunlar biraz daha bekleyebilirdi.

"Sonra da yapabilirim. On dakika sonra aşağıda buluşalım mı?"

Patrick daha sorusunu bitirmeden, Violet merdivenlerden aşağı koşmaya başlamıştı. Patrick ceketini askıdan alırken gülümsedi. Violet eve geldiğinden beri sık sık gülümser olmuştu.

Hyde Park'a varmaları uzun sürmedi.

"Burası çok güzelmiş."

Violet'ın keyfine diyecek yoktu. Patrick'in birkaç gün önce ona hediye ettiği beyaz kürklü mantoyla harikulade görünüyordu. Simsiyah saçları dört bir yana uçuşuyor, yanık teni ve zümrüt yeşili gözleri Patrick'e Osmanlı sultanının başlığını süsleyen değerli taşları anımsatıyordu.

Onca zamandan sonra bile Patrick bu güzelim gözlerin görmediğine inanamıyordu.

"Sence de öyle değil mi?"

Patrick düşüncelerinden sıyrıldı. Violet'ın patikanın iki yanında uzanan ağaçlara dokunmasını izleyip onun neden bahsettiğini düşündü. Aslında bu mühim de değildi. Tek bildiği Violet'ın muhteşem bir kadın olduğuydu.

"Evet, öyle" dedi.

Violet gülerek ona döndü. "Beni dinlemiyordun, değil mi?"

Patrick masumane bir tavır takınarak "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

Violet parmağını muzipçe sallayarak "Çok kötüsünüz Lordum" dedi. "Ama önemli değil, sırf beni buraya getirdiğiniz için sizi bağışlıyorum."

"Öyle mi?" Patrick, Violet'ın elini tutup onu kollarına aldı. "Nerede teşekkürüm?"

Violet durup onu öpmek için ayaklarının üzerinde uzandı.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadı. Sesinde öylesine büyük bir minnet vardı ki Patrick bir anda kendine geldi. Violet o kadar küçük şeylerle mutlu olabiliyordu ki... Patrick, Violet'ın insanlar ona iyi davrandığında şaşırmasından hoşlanmıyordu.

Patrick, Violet'ın yanağını okşayarak "Asıl teşekkür etmesi gereken benim" dedi.

Violet şaşkınlıkla "Neden teşekkür ediyorsun?" diye sordu.

"Bana bir şans verdiğin için Violet. Sana ilgi gösterdiğimde suratında beliren o şaşkınlık ifadesi için, ne kadar güzel olduğunu fark ettiğimde hayretler içinde kaldığın için, cesaretin..."

Violet aniden geri çekilerek "Sus!" dedi. Patrick ağzından alması gerektiğini anlamıştı. Zaten kendisi de bunu istiyordu, hiçbir şey aceleye gelmemeliydi.

Ne? Hiçbir şey aceleye gelmemeli miydi?

Patrick bir adım geriledi. Violet'ın arkasını dönüp patikada yürümesine memnun olmuştu.

Neler geçiyordu aklından? Violet onun metresiydi... Yani bu ilişki her ikisi de istediği sürece, birbirlerinden keyif aldıkları sürece devam edebilirdi... Sonra her ikisi de kendi yollarına gide-

cekti. Ancak Patrick onun bir daha asla çalışmaması için gereken her şeyi yapacaktı. Violet'ın ondan bir şey istememesi hiç mühim değildi!

"Patrick, hemen buraya gel!"

Patrick, Violet'ın çömeldiği yere doğru koşar adımlarla gitti. Elbet yolları bir gün ayrılacaktı. Ancak, Violet'ın bir başka erkekle birlikte olacağı ihtimali neden onu saldırganlaştırıyor, dünyasını karartıyordu?

Violet'ın yanına gidince Patrick yere baktı. "Nedir bu?"

Violet'ın ellerinde minnacık kahverengi bir şey duruyordu. "Patrick baksana, minnacık, üstelik üşümüş de."

Patrick, Violet'ın tuttuğu küçücük kedinin gözlerine baktı. İçini bir kasvet kapladı.

Violet yüzünü minik hayvanın tüylerine sürterek "Onu burada bırakamayız" dedi ısrarla. Patrick kediciğin mırladığını duyunca, itiraz edemedi. İkisine de hayır demesi imkânsızdı. Ona *asla* hayır diyemezdi!

"Adı ne olacak?"

Violet bir an için olduğu yerde kalakaldı. Sonra suratında bir gülümseme belirdi. Patrick onu gülümserken görünce nefesinin kesildiğini hissetti.

"Bess nasıl?"

Patrick eğilip Violet'ın sımsıcak dudaklarına bir öpücük kondurdu. Gülümseyip "Bess olsun bakalım" dedi...

29

"Bess, söylesene, ne yapacağım ben şimdi?" Violet bacak bacak üstüne atmış, Patrick'in çalışma odasındaki rahat koltuğun üstüne oturmuştu. O hafta hayatının en güzel günlerini geçirmişti. Bunun nedeni de Patrick'ti. Patrick her günü onun için özel kılıyordu. Onu partilere, akşam yemeklerine götürüyor ona kitap okuyordu... Birlikte yürüyüşe çıkıyor, saatlerce Bess'le oynuyorlardı.

Patrick onu özel hissettirmek için elinden geleni yapıyordu... Hayatının hiçbir döneminde böyle mutlu olmamıştı. Asla. Bu denli mutlu olmamıştı. Daha önce hiç âşık olmamıştı.

Violet nafile yere "Bess söylesene, ne yapacağım ben şimdi?" diye sordu yeniden. Bess yalpalayan bacaklarının üstünde doğrulup Violet'ın suratına baktı. Violet kediciği çenesi ile omzunun arasına yaslayıp mutlu mutlu mırlamasını dinledi. Önceki gece Patrick onu yıkadıktan sonra Bess sabun gibi kokuyordu.

"Onu seviyorum Bess."

Violet onu okşarken, Bess mırlamaya devam etti.

"Seni de seviyorum."

Kedicik kımıldanıp biraz daha mırladı.

"Kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim." Violet mutluluğunun aniden sona ereceğinden endişeleniyordu, çünkü intikamını almalıydı. İsmail yaptığının cezasını çekmeliydi. Ama bu kadar mutluyken nasıl olacaktı da hayatı boyunca planladığı intikamı alacaktı?

İsmail cezasını mutlaka çekmeliydi, bunun başka yolu yoktu. Ama belki de bir çözüm bulunabilirdi. Patrick ne yapılması gerektiğini bilirdi. Hissettiklerini anlayabilirdi değil mi?

Peki, ya ona İsmail'in yaptığından söz etse, neler olurdu?

Violet onların yakın arkadaş olduğunu biliyordu. Kardeş gibiydiler. Patrick ona mutlaka hak verirdi. En azından neler olup bittiğini araştırıp gerçeği ortaya çıkarabilirdi. Kan içiciler zihin okuyabiliyorlardı. Violet bunu biliyordu. Şayet Patrick, İsmail'in zihnini okuyacak olsa, Violet'ın doğru söylediğini anlayabilirdi. Sonra da İsmail cezasını çekerdi. Kâhin ona vampir kanunlarını öğretmişti... Vampirlerin insanlara zarar vermesi yasaktı. İsmail'in cezalandırılması gerekecekti.

Violet yerinden kalkıp mışıl mışıl uyuyan Bess'i yavaşça koltuğa koydu. Heyecandan midesi kasıldı. Patrick'e her şeyi anlatmalıydı. Ancak bu sayede birlikte mutlu olabilirlerdi. Ona mutlaka olanları anlatmalıydı... Vampirleri aralarında bir cani olduğuna inandırmak bir hayli güç olacaktı, ama artık her şey daha farklıydı. Patrick onu önemsiyordu, ona yardım edecekti...

Violet kütüphaneden çıkıp Patrick'in kokusunu almaya çalıştı. Koridor tıpkı kar gibi kokuyordu... Birisi az önce sokak kapısını açmış olmalıydı.

İçine birkaç nefes çektikten sonra Patrick'in kokusunu hissetti. Patrick birkaç oda ötede, çalışma odasındaydı. Ancak, yanında biri daha vardı.

Violet yavaş yavaş koridorda ilerlemeye başladı. Terliklerini yere mümkün olduğunca az sürtmeye ve derin derin nefes almaya çalıştı... Çalışma odasında gürül gürül yanan şömineden yayılan kokunun ötesinde bir şey vardı. İçine derin bir nefes daha çekti; duman, yasemin, kan, ruj, pudra... İçerde bir kadın vardı. Kimdi o?

Violet merakla çalışma odasının kapısının önünde durup içerden gelen sesleri dinlemeye koyuldu.

Patrick sıkıntıyla sandalyesinde geriye yaslandı. Elisabeth birkaç dakika önce çalışma odasına girip özür dilemek istediğini söylemişti, ama hiç de özür dileyecekmiş gibi görünmüyordu.

"Yoksa sorun o insan bozuntusu mu? Seni hâlâ eğlendirebiliyor mu bari?" Elisabeth saçlarını savurup masanın üstüne eğildi. Üstündeki minnacık elbise, hatlarını olduğu gibi ortaya çıkarıyordu. "Onun seni meşgul edecek deneyimi bile yok!"

"Hayır, sözünü ettiğin türden bir deneyimi yok." Elisabeth'in söyledikleri karşısında Patrick şaşkınlığa düştü. Violet'ın en sevdiği özelliklerinden biriniden sanki bir eksiklik ya da kusurmuş gibi söz edilmesi onu rahatsız etmişti. Violet masumdu, ama tutkuluydu da... Her şeyi denemeye hazırdı. Onu mutlu ediyordu. Hem

de tanıdığı bütün kadınlardan daha fazla mutlu ediyordu.

Elisabeth'e gelince... Onun tek masum tarafı tarçınlı kurabiyelere bayılmasıydı.

Elisabeth daha yumuşak bir ses tonuyla "Birlikte çok iyiydik" dedi. Sonra tatlı tatlı gülümsedi. Patrick onu o anda kapı dışarı etmek istese de meseleyi konuşarak halletmenin daha doğru olacağını düşündü. Elisabeth'e onu istemediğini ve asla da istemeyeceğini açıklamalıydı.

"Evet, *öyleydik* Elisabeth" dedi.

"Ellerimin bedeninde gezinmesinden hoşlanıyordun, değil mi?"

"Evet." Patrick artık bu konuşmanın sona ermesini istiyordu. "Hoşlanıyordum, ama..." Patrick kapıdan bir ses duydu. Şayet Violet onları dinliyorsa, kesin olan biteni yanlış anlayacaktı. *Kahretsin!*

Elisabeth dudaklarını sarkıtıp ellerini beline koydu. "Ama ne?" dedi. Patrick onu duymazdan geldi. Yerinden kalkıp kapıyı açtı.

Koridorda kimsecikler yoktu. Patrick aniden Bess'in orada olduğunu fark etti!

Yere eğilip murlamaya başlayan kediciği kucağına aldı. Şapşal hayvan murlamaktan başka bir şey yapmıyordu. Minnacık pembe burnuyla ve yumuşacık tüyleriyle çok sevimli görünüyordu.

Patrick kapıyı kapatıp içini çekti. "Bak Elisabeth" dedi, "geçmişte iyi vakit geçirmiş olabiliriz, ama artık her şey bitti. Bir daha da başlamayacak."

Elisabeth'in gözleri öfkeyle parıldadı. "Bunlar hep o sürtüğün yüzünden" dedi.

Patrick'in gözleri daha büyük bir öfkeyle parıldadı. Kadın vampire doğru bir adım atarken tehditkâr bir sesle "Hepsi senin suçun" dedi. "Violet'ın kılına dokunacak olursan, seni doğduğuna pişman ederim."

Elisabeth'in korkuyla sindiğini gören Patrick rahatladı. "Şimdi, defolup git evimden."

"Peki Liderim." Elisabeth başını önüne eğip odadan çıktı. Birkaç saniye sonra, Patrick dış kapının kapandığını duyup derin bir oh çekti.

30

"Herkesin Violet'ı bu kadar çabuk kabullenmesi gerçekten çok şaşırtıcı. Genellikle burunlarından kıl aldırmaz bu insanlar."

Patrick, Violet'ın balo salonunda birkaç seçkinle konuştuğunu görünce, onunla gururlanmadan edemedi. Prenses haklıydı. Londralılar züppelikleriyle ünlüydü, ama Violet'ı şaşırtıcı bir biçimde hemen aralarına almışlardı.

"O senin himayende Angelica; bu insanlar sevdikleri bir prensesin arkadaşına asla sırt çevirmezler."

Angelica, Patrick'e bakıp sevecen bir tavırla gülümsedi. Sonra başını hayır dercesine salladı. "Beni sevsinler sevmesinler, Violet'ın ağzından çıkacak her sözü heyecanla bekliyorlar. Bu işte benim hiç payım yok." Angelica ellerini karnında gezdirip bir kez daha balo salonuna göz attı.

"Tüm Londra onun bir müzik dehası olduğunu düşünüyor. Haksız da sayılmazlar" dedi. "Gazeteler ondan övgüyle söz ediyor. Bütün erkekler ona hayran."

Patrick, genç bir adamın Violet'ın elini öptüğünü görünce suratını astı.

"O halde ya hayranlıklarını kendilerine saklasınlar ya da Londralı erkeklerin yarısı çok geçmeden mor gözlerle gezecek."

Genç adam nihayet Violet'ın elini bırakmıştı. Ancak Violet'a o kadar yakın duruyordu ki muhtemelen elbisesinden içine bakıyordu.

Kahretsin. Bundan sonra Violet'a derin dekolteli elbiseler de giymemesini söyleyecekti.

"Affedersin Prenses, halletmem gereken bir şey var."

Angelica, Patrick'in koluna yapışıp "Patrick Bruce, sakın bir yere gideyim deme!" diye fısıldadı.

Patrick duraksayıp öfkesini bastırmaya çalıştı.

"Şu bahsettiğin mor göz işine hemen girişeceksin galiba!"

Patrick omuzlarını dikleştirip derin bir nefes aldı. "O hergele neredeyse Violet'ın içine düşecek" dedi.

Angelica Patrick'in kolunu bırakıp "Violet kendini koruyabilir" dedi. "O güçlü bir kadın."

Patrick de sık sık kendine bunu hatırlatmaya çalışıyordu, ama onun için endişelenmeden de edemiyordu.

"O narin ve hassas biri" dedi. "Gözlerinin görmemesi ne talihsizlik..."

Angelica kederle gülümsedi. "Acı çekmenin tek nedeni bir şeyi kendine itiraf edememen."

Patrick, Violet'ın sülük gibi yapışan genç adamdan uzaklaştığını görünce, Angelica'ya döndü. "Neyi itiraf etmem gerekiyor?" diye sordu.

Prenses omuzlarını silkti. Gözleri parıldayarak "Ona sırılsıklam âşıksın" dedi.

Violet'a âşık olmak mı? Hayır, ona âşık olamazdı. Ona derin hisler beslediğini ve kimsenin dokunmasına tahammül edemediğini biliyordu... Violet'ın bir başka erkekle birlikte olabileceği fikrine asla katlanamazdı, ama ona âşık olmak mı?

Peki, neden sürekli onunla birlikte olmak istiyordu? Violet yanında olmadığı zamanlarda neden zihni hep onunla meşguldü?

Yavaşça "O, insan" dedi.

Angelica içini çekerek "Evet, öyle" dedi. "Ama bu bir şeyi değiştirmez, öyle değil mi?"

Patrick gözlerini yumdu. Bir insana âşık olmuştu; yürekli, kemanını bir melek gibi çalan ve tek bir öpücükle aklını başından alan bir Çingene kızına âşıktı.

"Ben sorumlulukları olan bir vampirim" dedi. "Çocuk sahibi olmalıyım, ama bunu Violet'la yapamam."

"Bu konuda haklısın." Angelica kocasını düşünüp bir kez daha içini çekti. "Alexander'la tanıştığımda, klanına karşı sorumluluk hissettiği için benimle birlikte olmak istememişti" dedi. "Onun başka bir kadınla birlikte olmasına, çocuk sahibi olmasına tahammül edemeyeceğimi düşünmüştü." Angelica ellerini karnının üstüne koydu. Masmavi gözlerine keder çökmüştü. "Vampirler insanlardan çocuk sahibi olamazlar, ama bu konuda Violet adına karar verme. Ona çocuk sahibi olamayacağını söyle. Seni gerçekten seviyorsa epeyce fedakârlık yapması gerekecek."

Patrick duydukları karşısında büyük bir pişmanlık hissetti. Violet onu bu şartlar altında kabul etse bile asla onun kim olduğunu ve

kendi ırkı için ne anlam ifade ettiğini bilemeyecekti. Ona asla çocuk sahibi olamayacaklarını söyleyemeyecekti. Bu son derece güçtü, ama başka seçenek var mıydı? Onsuz bir hayat geçirebilir miydi?

"Onsuz yapabilir miyim bilmiyorum."

Elini Patrick'in yanağına koyan Angelica'ın gözleri yaşlarla doldu. "Sevilmeyi ondan daha fazla hak eden bir kadın bulamazsın" dedi.

Patrick eğilip gülümsedi. "Affedersiniz Majesteleri, gidip sevdiğim kadına evlenme teklif etmeliyim."

"İyi vakit geçiriyor musunuz Leydi Keman?"

Violet büyük balo salonunun etrafında yürürken yanından ayrılmayan Neville düküne ayak uydurmaya çalışıyordu. "Evet efendim, teşekkür ederim."

"Asıl benim size teşekkür etmem gerekir Leydi Keman. Kızım Elisabeth müzikal yeteneğinizi öve öve bitiremedi. Kendisi de gayretli bir keman öğrencisidir. Ayrıca sizin de hayranınız."

Yanaklarının kızaracağını hisseden Violet bunu engellemek için elinden geleni yaptı. "İltifat ediyorsunuz efendim, lütfen bana Violet deyin."

Dük sesini iyice alçaltıp "Müziğiniz, güzelliğiniz ve yeteneğiniz hakkında çok şey duydum Violet. Ancak kör olduğunuzu bilmiyordum. Bunu insanlardan gizlemeyi nasıl başarıyorsunuz?"

Violet hemen elini dükün kolundan çekti. Şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyordu.

"Sanırım diğerlerine göre bu konuda daha bilgiliyim. Kız kardeşim Mary'nin de gözleri görmüyor. Kendisi şehir dışında yaşıyor. Lordlar Kamarası'nda görevli olmasaydım ve Elisabeth de okulunu bitirseydi, ben de orada yaşardım."

Violet nedense dükün genellikle herkese bu tür özel meselelerden bahsetmediği hissine kapıldı. Violet'ın sırrını tesadüfen öğrenen dük kendi sırrını ona anlatmıştı. Violet böylesine nazik biriyle tanıştığı için mutluydu.

Nihayet Patrick'i düşünerek "İnsanlar genellikle neye inanmak isterlerse ona inanırlar" dedi. Patrick'in onu önemsediğine ve bir gün sevebileceğine inanmak istiyordu.

Dük "Çok haklısınız" dedi. "Biliyor musunuz Violet, Elisabeth'in annesi birkaç sene önce vefat etti. İtiraf etmeliyim ki o günden beri ona karşı aşırı korumacı davranıyorum." Dük gülerek Violet'ın elini tuttu. "Bana sizinle tanışıp tanışamayacağını sordu. Bana kalırsa sizinle tanışmasının ona çok faydası olacak."

Violet gülümseyip "Teşekkür ederim efendim" dedi. "Kızınızla tanışmayı ben de çok isterim."

"Güzel. O halde Prenses Kourakin'den yakın bir tarihte sizi evime çaya getirmesini rica edeceğim. Hah, Patrick buralardaydın demek."

"Bugüne dek hiçbir davetinizi geri çevirdiğim oldu mu efendim?"

Violet, Patrick'in nüfuzlu biri olduğunu öğrenmişti. Bunu insanların ona karşı davranışlarından anlıyordu. Ancak Neville dükü gibi İngiltere kraliçesinin kabul ettiği biriyle böylesine samimi olması hayret vericiydi.

"Biraz vaktiniz varsa, bir konu hakkında fikrinizi alacaktım. James'in sayfiye evine ne dersiniz? Onu ve bebeğini yakında ziyaret etmek istiyorum."

Patrick "Tabii" diye yanıt verdi. Patrick, Violet'ın yanında duruyordu. Violet onun bedeninden yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Patrick'in kokusu her şeyi bastırıyordu. Son dakikalarını böyle mi geçireceklerdi? Baş başa kalmak yerine, Neville düküyle sohbet mi edeceklerdi?

Violet yüreğinin daraldığını hissetti. Orada bir saniye daha duracak hali yoktu. Artık buna bir son vermeli, İsmail'i bulup intikamını almalıydı.

Violet "Bana biraz müsaade eder misiniz Lordum?" diye sordu. Düke dönüp "Yanılmıyorsam, bir sonraki dansı size söz vermiştim" dedi. Bu yalan sayılmazdı. Bir sonraki dansı bir markizle ya da başka biriyle yapacağına söz vermişti, ama aslında niyeti dans etmek değildi.

Patrick istifini bozmadan "Sizi kavalyenize götüreyim" dedi. Violet itiraz edemeden onun elini tuttu. Sonra düke "Dilediğiniz görüşmeyi ayarlayacağım" dedi.

"Güzel. Leydi Keman, sizinle tanışmak büyük bir zevkti. İyi eğlenceler dilerim."

"Teşekkür ederim efendim." Violet aniden baloda cinayet işleyeceğini düşündü. Balodaki herkesin keyfi fena halde kaçacak, dük ise kızıyla tanışmasını istemeyecekti. Katil olmak üzereydi. Ama aslında bu cinayet sayılmazdı. Sadece intikam alacaktı.

Violet kararından vazgeçmemek için kendisiyle mücadele ediyordu. İsmail'in cezasını çekmesi gerekiyordu. Bunu başkaları yapmayacaksa, kendisi yapacaktı. Babasının ölümü cezasız kalmayacaktı. Hem bu adam başkalarını da öldürebilirdi.

İçinden, *Babacığım, bana yardım et, lütfen yardım et*, diye geçirdi.

"Violet, neyin var?" Dükün yanından uzaklaşmaya başladıklarında Patrick'in sesiyle kendine geldi.

"Hiçbir şey. Sadece... Ben..." Sanki zihni durmuştu. Patrick'in üstünde ilk kez İsmail'in kokusunu hissetmişti. Acaba o alçak baloya gelmiş miydi?

"Biraz hava almak ister misin?"

Violet hayır dercesine başını salladı. Artık intikam vaktiydi. Bu fanteziyi sona erdirmenin zamanı gelmişti. Yapacağı şeyi düşününce kendini kötü hissetti. Ellerinin terlediğini Patrick fark etmesin diye kolunu geri çekti.

Violet yavaşça "Sana söylemek istediğim bir şey var" dedi. Acaba insanlar darağacına götürülürken böyle mi hissediyorlardı? Yüreğinin paramparça olduğunu hissediyor, Patrick'in kollarına atılıp öylece kalmak istiyordu. Ama bu hiç de mantıklı olmazdı. Patrick bunca zamandır onunla oynamıştı. Canı sıkıldığı anda, onu yüzüstü bırakacaktı... Aslında Patrick ilişkilerinin ta başında ona karşı dürüst davranmıştı. Dolayısıyla, onunla pek oyun oynadığı da söylenemezdi. Ancak, bunların hiçbir önemi yoktu. Violet onu çılgınlar gibi seviyordu.

"Neyin var Violet?" Patrick sessizce yanında duruyordu. Sanki balo salonu büyük bir sessizliğe gömülmüştü. Gerçekleri itiraf etmenin manası neydi? Karşısında duran adama ona âşık olduğunu söylese, bunun kime ne faydası dokunacaktı?

Yüreğini büyük bir hüzün kapladı. *Seni seviyorum*, dedi içinden. *Yapacağım şey için özür dilerim.*

"Bana içecek bir şey getirebilir misin?"

"Tabii." Violet Patrick'in gülümsediğini hissetti. Bunu sesinden anlayabiliyordu. "Hemen getiririm."

Violet birkaç saniye öylece durdu. Sonra havayı koklayarak Daniel'ın nerede olduğunu bulmaya çalıştı. İsmail'i istediği yere götürebilmek için onun yardımına ihtiyacı olacaktı.

Sağa döndü, kalabalığın arasından geçti, ama Daniel'ın kokusunu kaybetti. Öylesine heyecanlıydı ki yapacağı işe yoğunlaşamıyordu. *Kahretsin.* Böyle olacağını hiç düşünmemişti. Koku alma yeteneğini her zamanki gibi ustaca kullanmalıydı.

"Violet? Birisini mi arıyordun?"

Violet, Daniel'ın sesini tanımıştı. Kendisini daha da kötü hissettiği halde, gülümsemeye çalıştı. Başına fena bir ağrı girmişti. Ellerini şakaklarına götürdü. Şimdi baş ağrısıyla uğraşamazdı; yapacağı şeye yoğunlaşmalıydı. İsmail'i öldürmek, düşündüğünden de güç olacaktı.

"İsmail'i arıyordum" dedi.

"Öyle mi?"

"Evet, az önce bir ulak ona acil bir mesaj getirdi. İsmail'in sağdaki koridorun sonundaki bilardo odasına gitmesi gerekiyormuş." Violet bu sözleri defalarca tekrarlamış, kekelemeden söylemeyi başarmıştı. "Lütfen onu bulup haber verir misin?"

Heyecanlı olduğu halde, bu yalanı hiç bozuntuya vermeden söylemeye gayret etmişti. Daniel ona neden bir başkasını değil de İsmail'i aradığını sorabilirdi. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atmaya, başı da fena halde zonklamaya başlamıştı.

"Tabii ki. Ona hemen bilardo odasına gitmesini söylerim" dedi Daniel.

Violet onun daha fazla soru sormamasına inanamıyordu. Ama o anda bunu da düşünecek vakti yoktu. Daniel, İsmail'i bulmadan odaya gitmeliydi.

"Teşekkür ederim." Violet hiç düşünmeden, hızla harekete geçti. Baş ağrısı aniden dinmişti. Artık dilediği gibi işine yoğunlaşabilirdi. Kalabalıktan yayılan çeşitli kokular rahatlıkla hareket etmesini engelliyordu. Her an birisine çarpabilirdi.

Birkaç kişi arkasından seslendiği halde dönüp bakmadan yoluna devam etti. Sadece bir kez durup birisine makyajını tazeleyeceğini söyledi.

Derken, kendini koridorda buldu. Yüreği ağzındaydı, ancak elleri titremiyordu. Öne eğilip eteğini sıyırdı. Sonra bacağına iliştirdiği bıçağı aldı.

Ne yapacağını düşünme, diyordu içinden. *Sakın ne yapacağını düşünme.*

Daha önceden kendisini bilardo odasına götürmesi için tatlı bir dille ikna ettiği garsonun kokusunu takip etti. Kapıyı açıp içeri girdi. Kapıyı kapattı. Odada kimse yoktu. İsmail'in gelmesi an meselesiydi.

Kapı kolunun gıcırdadığını duydu.

Midesine kramplar giriyordu.

Kan kokusu, İsmail'in, Patrick'in ve diğer konukların kokuları birbirine karışmıştı. Heyecandan hiçbir şeyi ayırt edemiyordu.

Düşünme! Birisinin odaya girdiğini duyduğunda, zihninde bu sözcük dönüp duruyordu. Bıçağı sıkıca kavrayarak beklemeye başladı. Kısa bir sessizlikten sonra, odanın sol tarafında bir ses duydu.

Bu senin için baba.

Derin bir nefes aldı. İsmail'in kokusunu aldığına emindi. Adam

birkaç adım solunda duruyordu.

Senin için.

Göz açıp kapayıncaya dek, Violet bıçağı adama savurmuştu.

"Ahhh!" Adamın inlediğini ve yere yığıldığını duydu. Beyni âdeta uyuşmuştu. Hızla ileri atılıp dizlerinin üstüne çökmüş adamın sırtına bıçağını bir hamlede çekti.

Sonra bıçağı olanca gücüyle caninin başına sapladı. Adam cansız halde yere yığıldı.

"Bu işten paçayı kurtaracağını mı sanmıştım?" Sesindeki acı ve öfke tüm bedenine yayıldı. Var gücüyle adamı sırtüstü çevirdi. Kan içicinin kalbini ıskalamışsa boğazını kesmek zorunda kalacaktı.

Violet adamın üstüne çıktı ve o anda elleri saçlarına değdi. *Caninin saçları da tıpkı Patrick'inki gibi yumuşacıktı.* Ellerini daha aşağıya kaydırıp adamın boğazını bulmaya çalıştı.

Sonra olduğu yerde kalakaldı.

Sol elini adamın yüzüne götürürken, kesik kesik nefes alıyordu.

Parmaklarının uzunca bir süre önce ezberlediği yüz hatlarını hissetmek için diğer elini de adamın yüzüne götürdü. Bıçak yere düştü.

Hiçbir şey düşünemiyordu. Adamın yüzünü hissettikten sonra elleri titremeye başladı. Hayır. Hayır. Bu, o olamazdı. Olamazdı. O değildi. Kesinlikle o değildi. Değildi.

"İskoçyalı, ne yapıyorsun orada?" Violet, İsmail'in kapıda olduğunu fark etti. İçini tarifsiz bir keder kapladı. Bıçağı eline alıp önce İsmail'i sonra da kendisini öldürmeliydi.

İsmail küfrü basıp Patrick'in yanına koştu. Violet ise yerinden kımıldayamıyordu. Patrick'in kanının kokusu onu âdeta paralize etmişti. Kan ellerine, elbisesine, her yanına bulaşmıştı.

"Ne yaptın?" Osmanlı'nın panik içindeki sesi de Violet'ı olduğu yerden kımıldatamadı. Dünya yavaş yavaş dönmeye başlamış gibiydi. Uzaklardan bir yerden Angelica'nın sesini duydu.

Sonra başında büyük bir acı hissedip kendinden geçti.

31

Patrick arabanın durduğunu anladı. İsmail "Geldik" dedi, ama Patrick yerinden kımıldayamadı. Başı, bedeni, her yeri ağrıyordu. Ama en çok da yüreği sızlıyordu. Hissettiği acının nedeni ihanete uğraması değildi. Yüreğinde hissettiği o kahrolası boşluktu. Sanki Violet böğrüne değil de kalbine hançer saplamıştı. Elini ceketine, yara izinin olduğu yere götürdü. Yarası hızla iyileşmeye başlamıştı.

"Burada senin sözün geçer İskoçyalı. Ama istersen onu ben sorgulayabilirim."

Patrick yüzünü buruşturdu. İsmail endişelenmekte haklıydı. Violet sorulara yanıt vermezse, zihnine girip onu zorlaması gerekecekti. Ancak Violet ona direnecek olursa, zihnine kalıcı bir hasar verebilir, onu bitkisel hayata sokabilirdi.

Patrick onu sorgulayıp sorgulamayacağını, bu görevi arkadaşına devredip devredemeyeceğini bilemiyordu... Ama bunu yapması gerekiyordu.

İsmail bir kez daha "İskoçyalı?" dedi.

Patrick tek kelime etmeden arabadan indi. Karlarla kaplı patikada kulübeye doğru yürümeye başladı. Violet'ı görmek için kendini hazırlamaya çalışıyordu. Violet onu *öldürmeye* çalışmıştı. Onun bir klan lideri olması son derece önemliydi. Klanının güvenliği her şeyden önce geliyordu. Violet ise muhtemelen bir vampir avcısıydı.

Patrick kulübeden içeri girerken, muhafızlar başlarını önlerine eğdiler. İsmail kapıyı ardından kapattı.

"Patrick?" Violet bomboş odanın bir köşesinde duruyordu. Elleri bağlıydı. Üstünde hâlâ baloda giydiği elbise vardı, ama elbisenin her yanı kan içindeydi.

Patrick'in kanı...

Patrick sakin bir tavırla konuşmaya gayret ederek "Başaramadığın için hayal kırıklığına mı uğradın?" diye sordu. Ancak, sesindeki alaycı ifade anlaşılıyordu.

"Hayır, ben..." Violet öne doğru atıldı.

Patrick "Sakın bana yaklaşma" dedi.

Violet şaşkınlıkla olduğu yerde kalakaldı. Onun bu halini gören Patrick'in kan beynine sıçradı. Violet ne cüretle incinmiş gibi görünmeye çalışıyordu? Nasıl oluyor da sanki onu önemsiyormuş gibi davranabiliyordu? Patrick göğsünden ölümcül bir yara almıştı. Violet onun sevgisini kazanmayı nasıl başarmıştı?

"Yaptığın şeyin cezası ölüm" dedi. Bu sözler Patrick'in ağzından bir anda çıkmıştı. Ancak Violet bundan pek de etkilenmişe benzemiyordu. Omuzlarını dikleştirdiğinde, bir cani değil de, tıpkı bir azize gibi görünüyordu. "*Liderim*, belki de önce onu sorguya çekmelisiniz. Ne dersiniz?"

İsmail'in unvanını vurgulayarak konuşması Patrick'e duygusal davrandığını hatırlattı. O klanının lideriydi! Başka bir şey düşünmemeliydi. Olduğu yerde dikilmekte zorlanıyor, odada bir aşağı bir yukarı yürümek istiyordu. Kendisine hâkim olmaya çalışarak "O halde, en baştan başlayalım. Bizi nasıl buldun?" diye sordu.

Violet iki vampir geldiğinde köşeye çekildi. Patrick onun yanıt vermesini bekliyordu, ama Violet ağzını açıp tek kelime etmiyordu.

Patrick'in sabrı taşmaya başlamıştı. Buna kendisi de bir anlam veremiyordu.

"Bizden kim bahsetti? Başka vampir avcıları da var mı? Bana yanıt ver kahrolası!" Patrick sesini yükseltmiş, avaz avaz bağırıyordu. Violet ise sessiz kalmaya kararlıydı. Ne suçunu kabulleniyor ne de kendini savunuyordu. Patrick tüm bunların koca bir yanlış anlaşılma olduğunu mu duymak istiyordu?

Patrick, beti benzi atmış, soğuktan tir tir titreyen ve üstü başı dağılan Violet'a baktı. Ona olan hislerinin zerre kadar değişmediğini anladı. Onu hâlâ seviyordu. Violet kendisini savunmaya kalkışsa, onu affedecekti. Onu kesinlikle affedecek ve ona inanmaya çalışacaktı.

Ama Violet'ın gıkı çıkmıyordu.

Duvara sırtını yaslamış, gözlerini yummuştu. Olanlar büyük bir şakaymış gibi davranıyordu.

Onun için ne anlam ifade ediyordu? Onunla dalga mı geçmişti bunca zaman? Onu kandırmanın tereyağından kıl çekmek kadar kolay olduğunu düşünüp arkasından gülmüş müydü?

"Asıl anlamadığım ne biliyor musun vampir avcısı? Patrick'i

elinde fırsat varken öldürmeyip balo gecesine kadar beklemiş olman..." dedi İsmail. Patrick bunun ne denli önemli bir soru olduğunu idrak edemeden Violet yanıt verdi.

"Ona asla zarar vermek istemedim! Ölmesi gereken kişi sendin İsmail!"

Violet içindeki duygu seline karşı koymaya çalışırken, odadaki sessizlik çığ gibi büyüyordu.

Babasının intikamını alamadığı gibi, bir de neredeyse sevdiği adamı öldürecekti. O gün defalarca olduğu gibi yüreği bir kez daha ağzına geldi.

O ana dek, hiçbir şeyin ormanda aç biilaç, soğuktan tir tir titreyerek ve korku içinde geçirdiği geceyle mukayese edilemeyeceğini düşünmüştü. Ama daha da kötüsüyle karşılaşmıştı. Ellerinin zangırdamasına neden olan şey korku değil, pişmanlıktı. Oradan kaçıp gitmek istiyordu.

Ondan nefret eden Patrick'ten, asla intikam alamayacağı İsmail'den ve kendinden kaçmak istiyordu.

"Neden?" İsmail ona yaklaştı. Violet vampirin kokusunu gitgide daha iyi almaya başladı. Tüm bedeni gerildi, parmaklarını öfkeyle sıktı. Keşke elinde silahı olsaydı!

İsmail önüne dikilip "Neden ben?" diye sordu. Sesi sakindi. Korkmuyordu. Tabii ki ondan korkacak hali yoktu. O bir kan içiciydi. Bir insanı gözünü kırpmadan öldürebilecek güce sahipti. Violet ona yanıt vermemek için dişlerini öylesine sıktı ki çenesi acımaya başladı. Özgürlüğünü elinden almışlardı. Şimdi sıra hayatına gelmişti. Yapabileceği tek şey, sorulara yanıt vermemekti. Belki bu durum onları biraz daha öfkelendirebilirdi.

Bundan daha acınası bir intikam türü var mıydı?

Patrick kapının oradan "Soruya yanıt ver Violet" dedi. Sesinde bir gariplik vardı. Ona hiddetlenmekten vazgeçmişti sanki.

Violet içinden, *Bana ne kadar hiddetlense haklı*, diye geçirdi. İsmail'e ulaşmak için onu, sevdiği adamı *kullanmıştı*.

Violet sessizliğini koruyunca zihninin gerisinde hafif bir uyuşukluk hissetti. Çok şiddetli olmasa da başı ağrımaya başlamıştı. Acaba hangisi zihnini okumaya çalışıyordu? Gerçi bunun bir önemi yoktu. Violet soluk alıp verişini yavaşlattı, sonra da daha önce defalarca yaptığı gibi zihnini boşalttı.

Karanlığa yoğunlaştı. Ne de olsa gözleri karanlıktan başka bir şey görmüyordu. Boşluk. Hiçlik. Renksiz, şekilsiz sonsuz bir boşluk hayal etti.

Baş ağrısı hafiflemeye başladı.

İsmail yanından uzaklaştı. "Zihnini kapatmayı biliyor" dedi.

Patrick "Birkaç gün aç kalsın da konuşup konuşmadığını anlarız" diye yanıt verdi. Birkaç dakika sonra, iki vampir çıkıp gitti. Violet hem öldürmek istediği, hem de sevdiği adamın kokusuyla baş başa kalmıştı.

32

Violet kapının kapandığını duyunca irkilerek uyandı. Daniel'ın kokusunu hissedince, dirseklerinin üstünde doğrulup taş zeminden kalktı.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim Daniel?" Kupkuru dudaklarından bu iğneleyici sözcükler dökülürken, Daniel'a baktı. Şayet iki gündür kulübeye girip çıkan olsa, Daniel'la konuşmaya tenezzül bile etmezdi. İki gün boyunca içeriye sadece tuvalet ihtiyacını karşılaması için gelen, ancak onunla tek kelime konuşmayan muhafız girmişti.

Violet açlıktan karnının guruldamasını duymazdan gelebilirdi, ama onu asıl deli eden şey bu bitmek bilmez bekleyişti.

"Beni öldürmeye mi geldin?"

Daniel etrafında dolanıp dururken güldü. "Seni ilk gördüğümde tanımıştım, ama sirkte olduğun için yanıldığımı sanmıştım... Seni tekrar göreceğim kimin aklına gelirdi ki? Onun seni öldüreceğine emindim. Hakkında o kadar kötü konuşuyordu ki..."

Violet dikkatle Daniel'ın ne dediğini anlamaya çalıştı.

"Neden bahsediyorsun? Daha önce seninle karşılaşmadık ki!"

Daniel gülerek "Tabii ki karşılaştık" dedi. "Yanlış hatırlamıyorsam, ilk karşılaştığımızda bir masanın altında saklanıyordun. Ama annene hiç benzemiyorsun. O yüzden seni hemen tanıyamadım."

Violet dehşet içinde mutfak masasını ve oyuncak bebeği hatırladı. O manzarayı iyi hatırlıyordu, kâbuslarının bir karesiydi bu. Mutfaktaki adamsa... Violet onu asla unutamamıştı. O bahar günü adamın suratını görmeye çalışırken annesi onun masanın altında saklandığını fark etmişti. Aynı gün de kör olmuştu.

"Leydi Dewberry seni iyi yetiştirmiş vampir avcısı. Ama Patrick'i öldürmeyi başaramadığına göre, bu işte pek de iyi olduğun

söylenemez" dedi Daniel bu duruma üzülmüş gibi.

Violet derin derin nefes almaya, hislerini belli etmemeye çalışıyordu. Daniel annesini nereden tanıyordu? Annesi olacak o kadın, kan içicilerden nefret ederdi! Hem Daniel neden Patrick'in hayatta olması yüzünden hayal kırıklığına uğramış gibi konuşuyordu. Bu işten hiçbir şey anlamamıştı!

"Annemi nereden tanıyorsun?" Acaba Daniel, İsmail'i ve babasını da tanıyor muydu? Babasının kim olduğunu biliyor muydu?

Daniel kıkırdayarak "Küçük kızlar bu kadar çok soru sorar mı?" dedi.

Violet sesini yükselterek sabırsızlıkla "İsmail hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. Daniel olan bitenin ne kadarını biliyordu?

"Sakin ol Leydi Keman. O tuzağı İsmail'i öldürmek için kurduğunu biliyorum. O gece bilardo odasına saklanmadan önce zihnini okudum. Sorun şu ki sen Kuzey Klanı topraklarındansın. Patrick ise bizim için büyük bir engel. Bu yüzden, İsmail'i değil, onu yolladım ayağına. Bana minnet duymalısın!"

Vampire okkalı bir küfür savurmamak için Violet kendini zor tuttu. Her şeyin allak bullak olmasının tek sorumlusu Daniel'dı.

"Ne o, kızdın mı yoksa? Eh, buna pek şaşmamak gerek. Annen de ondan hiç hoşlanmazdı. Sanırım ona karşı için için kin besliyordu. Kim bilir, belki de aralarında bir şeyler geçmişti, ama işler annenin istediği gibi gitmemişti. Ne dersin? Yoksa Patrick anneni terk mi etti?"

Violet öfkesini dizginlemeye çalışarak onu dinlemeye devam etti. Daniel aynı fütursuzlukla "Ama bunların hiçbir önemi yok artık değil mi?" dedi. "Bak sana ne diyeceğim küçük vampir avcısı..."

Violet'ın içinden Daniel'a saldırmak geçiyordu, ama babası hakkında bir şeyler öğrenebileceğini düşünerek onun saçma sapan konuşmasını dinlemeye karar verdi.

"Seni dinliyorum."

"Bıçağı ustalıkla kullanıyorsun." Daniel elini dirseğine koydu, sonra parmaklarını Violet'ın eline değene dek kolunda gezdirdi. Violet tiksintiyle ürperdi. "İyi bıçak kullanan birisine ihtiyacımız var."

Violet gerçek hislerini belli etmemeye çalışarak "Kimden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Ha tabii, liderimiz Sergey öldükten sonra Gerçek Vampirlerin sonunun geldiğini düşünüyor olmalısın." Daniel öne doğru eğildi. Dudakları neredeyse Violet'ın yüzüne değecekti. Violet vampirin ılık nefesini teninde hissedebiliyordu. "Bizler hâlâ buradayız. Annenle yaptığımız anlaşma da hâlâ geçerli. Bizim için öldürürsen,

biz de vampirler dünyaya hükmettiği zaman hayatını bağışlarız."

Vampirler dünyayı hükmettiği zaman.

Violet tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Daniel'ın bedeninden yayılan kötülüğü, sesindeki belli belirsiz çılgınlığı hissetmemek mümkün değildi.

"Kimi öldürmemi istiyorsun?" Bu soruyu sormak bile içinin kalkmasına neden oluyordu. Kim ne düşünürse düşünsün, o katil değildi. Tüm hayatını intikam alabilmek için bir katili arayarak geçirmişti. Ne intikam ne de başka bir şey birini öldürmenin yerini tutabilirdi.

"Kimi olacak, daha önce öldürmeyi beceremediğin kişiyi, yani Patrick'i tatlım. İstediğimizi elde edebilmemiz için tüm klan liderlerinin ölmesi gerek."

Patrick, bir vampir klanının lideri miydi? Kan içicilerin klanları mı vardı? Daniel'ın o ana dek söyledikleri tek bir şeye işaret ediyordu. Violet ellerini ona uzattı.

"O halde bıçağı bana ver Daniel."

Violet, Patrick'i asla öldüremezdi. Onu Daniel ve şu Gerçek Vampirler hakkında uyarmak istiyordu. Ama bıçağı ele geçirecek olursa, babasını öldüren o caniyi öldürmek için elinden geleni ardına koymayacaktı.

"Yok, bu iş böyle olmayacak sevgili vampir avcısı. Önce Patrick'i masum olduğuna ikna edip buradan kurtulmalısın. Bunu başardığın takdirde, işe yarayacağına kanaat getirip seni aramıza alacağız. Daha sonra da Patrick'i ve diğerlerini kimsenin ruhu duymadan öldürebilmen için sana yardım edeceğiz. Kendini kurtaramazsan, ölümünü bizzat izleyeceğim."

Daniel'ın acımasız sözleri ufacık kulübede yankılandı. Violet çaresizlik içinde ne yapması gerektiğini düşünmeye koyuldu. Bir plan yapmalı, Daniel'ı bir süre oyalamanın ve daha fazla bilgi toplamanın bir yolunu bulmalıydı.

"Ne zaman?" dedi.

"Ne ne zaman?" Daniel'ın kokusu gitgide uzaklaşıyordu!

Violet aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Beni ne zaman aranıza kabul edeceksiniz?"

"Vakti gelince seni haberdar edeceğiz."

Violet evet dercesine başını sallayıp Daniel'a doğru bir adım attı. Ona sadece bir soru sormak istiyordu.

"İsmail'in babamdan neden nefret ettiğini biliyor musun?"

Nefesini tutup on dört senedir kendisine sorduğu sorunun yanıtını bekledi.

"Baban mı? Baban bahçıvandı. Leydi Dewberry bizi tanıştırmıştı. Adamın bir kızı olduğunu bilmiyor olması ona son derece komik geliyordu. Beni de onunla bu yüzden tanıştırmıştı." Daniel duraksayıp kıkırdadı. "Bakıyorum da bunları bilmiyormuş gibi dinliyorsun beni. Neyse, böylesi senin için de daha iyiydi. İki yıl önce, oraya son gittiğimde hizmetkârlar yas tutuyorlardı. Baban ateşli bir hastalık geçirip ölmüş. İsmail'in ondan nefret ettiğini de nereden çıkardın? İsmail'in kimseden nefret ettiğini sanmam. O kendi halinde, esrarengiz bir adam; kesinlikle midemi bulandırıyor."

Konuşmasını bitiren Daniel kapıyı açtı. Serin hava ufacık kulübenin içine doluverdi. Kapıyı öyle bir hiddetle kapattı ki sağır biri bile duyabilirdi bu sesi.

Violet yere yığıldı. Küçükken yaptığı gibi, bir ileri bir geri sallanmaya başladı. Duydukları zihninde dönüp dururken kusmaya başladı.

Babası iki sene önce ateşli bir hastalığa yenik düşmüştü... Onu İsmail öldürmemişti.

33

"İskoçyalı!"

Patrick arkadaşının çalışma odasına girdiğini duymasına rağmen bakışlarını elindeki mektuptan kaldırmadı. İsmail'in niye geldiğini biliyordu. Bu konuşmayı iki gündür geçiştirmeye çalışıyordu. *Onun* hakkında konuşmak istemiyordu.

İsmail boş bir koltuğa yerleşirken istifini bozmadan "Daha önce hiç korktuğunu görmemiştim" dedi. Patrick, Osmanlı'nın onu kışkırtmaya çalıştığını biliyordu, ama konuşmaya hiç niyeti yoktu.

"Korkmuyorum" dedi. "Sadece o konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Arkadaşı tatsız tatsız "Anlıyorum" dedi. Sesi belki de fazlasıyla tatsızdı. Ne istiyordu ondan? Patrick'in ne söylemesini bekliyordu? Patrick, Violet'a âşık olduğunu anlamış, ona evlenme teklif etmeye karar vermişken, sevdiği kadın neredeyse onu öldürecekti.

Violet'ın vampir avcısı olduğuna hâlâ inanamıyordu! Vampir klanlarının avcılar konusunda oldukça katı kuralları vardı. Alexander Londra'ya gelir gelmez, üç lider bir araya gelecek, Violet'ı ölüm cezasına çarptırmak da Patrick'e düşecekti.

Patrick "çat" diye bir ses duyunca elindeki kırık kaleme baktı.

"Ne o, kalem seni kızdırdı mı İskoçyalı?"

Sabrı taşan Patrick arkasına yaslandı.

"Ne istiyorsun?"

"Konuşmak istiyorum." İsmail ona öylesine şefkatle bakıyordu ki Patrick'in onu başından savması iyice güçleşiyordu. Patrick'in ne şefkate ne de acınmaya ihtiyacı vardı. Soğukkanlı davranmaya gayret ediyordu. Kalbini söküp çıkarmak, ihanet, keder ve hasret duygusunu içinden atmak istiyordu...

"Onu hâlâ istiyorum İsmail. Beni öldürmeye çalıştığı halde, tek

yapmak istediğim onu kollarıma almak."

"Anlıyorum."

Patrick hızla ayağa fırladı. Sandalyesi gürültüyle yere devrildi.

"Anlıyor musun gerçekten? Ne hissettiğimi nasıl anlayabilirsin ki? Birkaç saat sonra sevdiğim kadını ölüme terk edeceğim, bunun nasıl bir his olduğunu anlayabiliyor musun?"

Çalışma odasını derin bir sessizlik kapladı. Bir süre sonra, İsmail kararlı bir tavırla ayağa kalktı.

"Sana boş yere ümit vermeyeceğim İskoçyalı" dedi. "Ama iki gece önce kulübeye girdiğimde, o kadının suratındaki ifadeyi ben de gördüm. Bunu neden yaptığını açıklamak çok güç, ama mutlaka bir açıklaması olmalı. Gerçekten onun seni öldürmek istediğini hiç sanmıyorum."

Patrick başını sallarken, boğazının düğümlendiğini hissetti. Hayır, boş yere umutlanmamalıydı. Violet ne diye İsmail'i öldürmek isteyecekti ki? O bir vampir avcısıydı.

Bir vampir avcısı. Bunun başka bir açıklaması yoktu. Yapılacak tek şey, Violet'a kimin vampir ırkı hakkında bilgi verdiğini, onun gibi başkalarının da olup olmadığını öğrenmekti... Alexander geldiğinde ne yapılması gerektiğini söylerdi.

"Patrick, İsmail, içeride misiniz?" Angelica arkasında kardeşiyle birlikte içeri girmeden önce kapıyı bir kez tıklattı. Prensesin suratındaki kararlı ifade endişe vericiydi. "Demek buradasın... Onu görmeye gitmedin mi?"

Patrick ve İsmail'in kulübeye gittiklerinde yaşananlardan Angelica haberdardı. Patrick'in anlattıklarını sesini çıkarmadan dinlemişti. Ama şimdi sanki söyleyeceği şeyler vardı.

"Hayır, ama az sonra gideceğiz" dedi İsmail yerine otururken. Patrick de tekrar yerine geçip iki kardeşe oturmalarını işaret etti. Söyleyeceklerini dinlerken, Angelica'nın oturması gerektiğini düşünmüştü.

Angelica "Mikhail ve ben bu işte bir yanlışlık olduğunu düşünüyoruz" dedi. Patrick derin bir nefes aldı.

Neden herkes aynı şeyi söyleyip duruyordu?

"O beni bıçakladı Angelica. Dahası İsmail'i öldürmek istediğini de itiraf etti. Bunların yanlışlık olduğunu nasıl söyleyebilirsin?"

Angelica yüzünü buruşturdu. "Bunlara yanlışlık diyemeyiz. Violet'ın bize uzunca bir açıklama yapması gerekecek. Ancak, onu iyi tanıdığımı düşünüyorum. Onu hepimiz tanıyoruz. Bunca şeyden sonra onun iyi biri olduğunu düşünmeden edemiyoruz."

Patrick gözlerini yumdu. Angelica'nın ne demek istediğini ga-

yet iyi biliyordu. Prenses, Violet tarafından oyuna geldiğini, kullanıldığını kabullenmekte zorlanıyordu. Kendisi de neredeyse aynı şeyleri hissediyordu.

Mikhail "Ablam haklı" dedi. "Violet hakkında bildiklerimizi düşününce, yaptığı şeye akıl sır erdiremedik. Bir kere, hiç kör bir vampir avcısıyla karşılaştınız mı?"

Patrick de aynı şeyi düşünmüştü. "Violet sıradan bir kör değil. Göremese de kendisini gayet iyi idare edebiliyor" dedi. Ancak konuşmasını bitirir bitirmez, kendisi de tuhaf bir hisse kapıldı.

"Pekâlâ, diyelim ki kör oluşu vampir avcısı olmasına engel değil" dedi Mikhail. "Onun sirkte çalışmasına ne diyeceksiniz? Hani vampir avcıları gözlerden ırak yaşardı?"

Patrick, vampir avcılarının toplumun herhangi bir katmanında yer alabileceklerinden bile şüpheliydi, ama Mikhail'in dedikleri onun da içine bir kurt düşürmüştü.

İsmail "Aklımı asıl karıştıran onun seni balo gecesinde öldürmeye çalışması" dedi. "Yakalanacağını bile bile ne diye böyle bir şey yapsın? Daha uygun bir yer ve zaman bulabilirdi elbet, öyle değil mi?"

Angelica kendinden emin bir tavırla "Bu işte bir terslik var" dedi. "Patrick, müsaade et de onu görmeye ben de gideyim. Belki bana açılır. Açılmazsa da zihnini okumaya çalışırım. Ne de olsa ona senin kadar kalıcı bir zarar veremem."

Patrick'in içinden ona itiraz etmek geçti. Aslında "Evet, bu işte bir terslik var, sevdiğim kadın beni öldürmeye teşebbüs etti!" demek istiyordu. Violet'ın masum olduğuna herkesten çok inandığını söylemek istiyordu. Hissettiği acıyı haykırmak istiyordu. Ama bunları bir kenara bırakıp bir lider olarak sorumluluklarına öncelik vermesi gerekiyordu.

Kutsanmış'ı böylesine tehlikeli bir yere götürmek aptallıktan başka bir şey değildi. Buna izin vermemesi gerekirdi. Ama Angelica haklı çıktığı takdirde, onlara yardımcı olabilirdi. Nasıl olsa Violet o anda kimseye zarar veremezdi.

"Haydi, gidip bitirelim şu işi."

Muhafızlar kulübeyi günde iki kez temizledikleri halde, Violet kusmuğunun ekşi kokusunu hâlâ hissedebiliyordu. En azından artık midesi bulanmıyordu. Taş zeminde saatlerce bir ileri bir geri sallandıktan, başını duvarlara vurduktan sonra nihayet biraz rahatlamıştı. Sanki bir yabancı gibi hayatını dışardan izliyordu.

Dünyaya gelmişti. Her şeyden habersizdi. Küçükken oyuncak

bebeğiyle konuşur, ev olarak bildiği malikânenin duvarlarında asılı olan tablolara bakar, öyküler uydururdu. Hayatının ilk yedi senesini hayali bir dünyada geçirmişti. Babası olmadığı, annesi onu nadiren gördüğü ve her seferinde canına okuduğu halde, mutsuz değildi. Başka türlü bir hayat bilmiyordu.

Kör olmuştu. Bundan sonraki bir hafta boyunca yatağının altına saklanmış, ardından malikâneden kaçmaya zorlanmıştı.

Ormanda ağaç köklerinin üstünde uyuyarak iki gün geçirdikten sonra neredeyse her şeyden ümidini kesmişti. Ölene kadar ormanda kalabilirdi, ama içini kasıp kavuran o nefret yok muydu? İsmail'e karşı beslediği nefret dizlerine kuvvet vermiş, meyhaneye kadar yürümesini sağlamıştı. Yine aynı nefret, iki sene sonra oradan kaçmasına da neden olmuştu.

Çingeneler onu meyhaneden kaçtıktan birkaç saat sonra bulmuşlardı. Karavanlar durmuş, birileri onu yanlarına alıp o zamanlar küçücük bir çocuk olan Boris'in yanına oturtmuşlardı. Ne Violet ne de Çingeneler soru sormuştu. Ancak Violet meyhanenin mutfağından çaldığı bıçağı asla yanından ayırmamıştı.

Ta ki dört gece önce, İsmail'e karşı duyduğu nefret, sevdiği adamı neredeyse öldürmesine sebep olana dek...

Violet her şeyin koca bir yalan olduğunu şimdi anlıyordu.

Yirmi sene gözyaşı döktükten sonra nihayet rahatlamıştı. Çünkü hayatında ilk kez nasıl bir insan haline geldiğini görebilmeyi başarmıştı. Yüreği kin dolu, intikam ateşiyle yanıp kavrulan, karanlığa mahkûm biri olup çıkmıştı.

Artık *yaşama* vakti gelmişti.

Tir tir titreyen Violet, buz kesilmiş kollarını ısıtmaya çalışırken içini çekti. Kulübede geçirdiği üç günün sonunda yorgunluktan bitap düşmüştü. Üşüyor, her yanı zangırdıyordu. Açlık hissi onu çok da rahatsız etmiyordu. Ara ara hissediyor, sonra geçiyordu. *İnsanın zihni dinçse, bedeni asla pes etmez* derdi kâhin ona sık sık.

Serbest bırakıldığı takdirde, İskoçya'ya geri dönüp Çingene ailesini bulacaktı. Ama ondan önce, yapması gereken bir şey daha vardı.

Bir arabanın tekerlek seslerini duyunca, ziyaretçilerinin olacağını anladı. Derin derin nefes aldı. Hissettiği kokular arasında en keskin olanı *onun* kokusuydu.

Kalbi deli gibi atmaya başladı. Kısacık bir an, kan içiciye karşı hissettiği aşka yoğunlaştı. Patrick'in güçlü, sıcacık ellerini düşündü. Onunla el ele botanik bahçesinde yürüyüş yaptıkları günü anımsadı... Yumuşacık dudaklarını dudaklarında hissettiğini, ku-

lağına fısıldadığını hatırladı. Patrick ona bir seferinde "Seni gülümsetmeyi takıntı haline getirmem o kadar da kötü bir şey mi?" diye sormuştu. Violet ise ona yanıt verememişti.

Patrick aynı soruyu bir kez daha soracak olsa, ona "hayır" diye yanıt verirdi. Binlerce kez hayır derdi. Ama Patrick ondan nefret ettiğine göre, ona bu soruyu sormayacaktı. Violet'ın yüreği paramparça olduğu halde, Patrick'i bunun için suçlayamazdı.

Kulübenin kapısı açıldı. Bir anda içeri buz gibi bir hava akın etti. Sırayla Patrick, İsmail ve Angelica içeri girdi.

Angelica kapıyı kapatarak "Seninle konuşmaya geldik" dedi.

Violet çatlamış dudaklarını ıslattı. Angelica'ya karşı da hatalı davranmıştı. Prenses de tıpkı kardeşi gibi ona arkadaşlığını sunmuş, yardım etmişti. Ama kendisi hepsine ihanet etmişti.

Violet "Geldiğinize sevindim" diye yanıt verdi. "Size anlatmak istediğim çok şey var."

Angelica şaşkınlıkla "Sahi mi?" dedi. Angelica'yla birlikte gelenlerin ayak seslerin onların da en az prenses kadar bu işe şaşırdığını gösteriyordu.

"Evet, beni dinlerseniz size minnettar kalırım."

Patrick "Bakıyorum da açlıktan dilin çözülmüş" dedi.

Patrick'in ona bu şekilde davranması gayet anlaşılır bir durumdu, ama Violet yine de içinin acıdığını hissetti. "Hayatımda o kadar çok aç kaldım ki size bir şeyler anlatmam için aç kalmama gerek yok" dedi. Violet başını Patrick'e doğru çevirerek, ondan yayılan tüm kokuları içine çekti. Atlar, ahşap kamp ateşinin dumanı... İçine daha derin bir nefes çekince, onun günlerdir hiç kan içmediğini fark etti. Patrick resmen açtı. Neden hiçbir şey yememişti?

"Dün bir şey öğrendim ve çok ama çok büyük bir hata işlediğimi anladım..."

Patrick küçümser bir tavırla "Hata mı?" dedi.

Angelica yavaşça "Patrick, bırak da konuşsun" diye araya girdi.

Violet dudağını ısırdı. Patrick'i öylesine incitmişti ki onu dinlemek bile istemiyordu. İçine tarifsiz bir keder çöktü.

Pek bir manası olmayacağını bildiği halde "Çok üzgünüm" dedi. Ama bunu söylemek içini rahatlatmıştı, gerçekten de çok üzgündü. "Hepinizin gerçekleri duymaya hakkı var, ama nereden başlayacağımı bilemiyorum..." Kimsenin lafını kesmemesi ona cesaret veriyordu. Karşısındakiler ondan bir açıklama bekliyordu, ama nedense sözcükler boğazına dizilmişti. Gerçeği bilmeye hakları vardı. Violet yavaşça yere oturdu.

"Bunu kendiniz yapsanız daha iyi olacak" dedi.

İsmail şaşkınlıkla "Zihnini mi okumamızı istiyorsun?" diye sordu.

Violet evet dercesine başını salladı. "Lütfen. Bana inanmalısınız. Hepiniz tehlikedesiniz."

Angelica "Hepimiz mi?" diye sorduğunda Violet şaşırdı. Prenses bir kan içici değildi, ama soru sormanın da vakti değildi. Onları bir an önce uyarmalıydı.

"Evet."

Çok geçmeden, Violet zihninde hafif bir baskı ve geçici bir ağrı hissetti. O güne dek, vampirlerin zihnini okumaması için pratik yapmıştı. Zihninde hissettiği bu baskıya karşı koyamamak bir hayli güçtü. Yavaş yavaş bedenini rahat bıraktı. Başındaki ağrı kısa süre sonra belli belirsiz bir zonklamaya dönüştü.

İkisinin de Angelica'nın yanında olduğunu hissetti. Zihnini açıp geçmişini onlara sundu.

Violet İskoçya'daki evinin bahçesinde koşuyordu. Henüz çocuktu. Aşçıyla birlikteydi. Kadın yüksek tavanlı bir odada, şöminenin karşısında babasıyla ilgili öyküler anlatıyordu. Bembeyaz sıvıyla dolu bir kâseye bakıyor, zihninde annesinin sözleri yankılanıyordu: "Babanı İsmail öldürdü." Violet ormanda koşuyordu. Birden bir meyhanede belirdi. Tekrar kaçmaya başladı. Derken, Çingene kampında dans ediyordu. Keman çalarken parmakları kanıyordu. Dizleri düşüp kalkmaktan yara bere içindeydi. Sürekli düşüyordu. Bıçakla talim yapıyordu. Burnunu ustaca kullanmayı öğreniyordu. Kâhin, Boris ve diğer kadınlarla birlikte bir karavanda kalıyordu. Sirkte gösteriye çıkıyordu. Sarah'yla arkadaşlık ediyordu. Bundan sonrasında, Violet'ın zihnindeki hatıraların tümü Patrick'le ilgiliydi. Hem de hepsi... Patrick elini tutuyor, ona ceketini veriyor, ona kitap okuyor, Angelica'nın evinde birlikte çay içerlerken gülüyordu. Bess'le birlikte parkta gezinirken, Violet mutlu görünüyordu. Hem de hiç olmadığı kadar.

Violet başını sallayıp diğerlerinin okuyabildiği düşünceleri âdeta bir kenara itti. Önceki güne yoğunlaştı. Daniel'ı düşünmeye başladı. *Aralarında geçen konuşmayı anımsadı. Daniel'ın neler dediğini, koluna dokunduğunda nasıl tüylerinin ürperdiğini hatırladı. Sonrasında, midesinin nasıl altüst olduğunu ve muhafızların...*

Violet'ın başında hissettiği ağrı giderek arttı. Kesik kesik nefes aldığını hissedince şaşırdı.

Ellerini başına götürüp "Bu kadar yeter lütfen" dedi. Hepsinin teker teker zihninden çıktığını ve baş ağrısının dindiğini hissetti. Patrick konuşana dek kulübede çıt çıkmadı.

"Daniel'ın icabına ben bakarım."

Violet "Hayır" dedi ayağa fırlayarak. "İlk önce, Gerçek Vampirlerin kimler olduğunu öğrenmenliyim. Daniel sana, diğer liderlere ve henüz kim olduğunu bilmediğim Kutsanmış'a zarar veremese de bir başkası zarar verebilir."

Angelica endişeli bir ses tonuyla "Kutsanmış benim" dedi. "Violet, konuşmandan bir planın olduğu hissine kapıldım."

Violet, Kutsanmış sözcüğünün tam olarak ne manaya geldiğini bilmiyordu, ama artık Daniel'ın ve Gerçek Vampirlerin sadece Patrick'in, İsmail'in ve diğer kan içicilerin değil, Angelica'nın da peşinde olduklarını anlamış, daha da endişelenmişti. "Evet, bir planım var. Beni affetmenizi ya da serbest bırakmanızı istemiyorum. Ama şimdilik Gerçek Vampirlerle tanışmam için beni bu kulübeden çıkarın. Onlar size zarar vermeden kim olduklarını öğrenmeliyim."

34

"Hissettiklerin için suçluluk duymamalısın İskoçyalı."

Patrick önce arkadaşına, sonra da Violet ile Angelica'ya baktı. İkisi Angelica'nın bir grup arkadaşına konser veriyordu. Violet önceki gün kulübeden ayrıldıktan sonra, prensesin yanına yerleşmişti. Patrick ve İsmail ise ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı.

Violet'ın planını uygulamasına izin vereceklerdi. Prensesin evinde düzenlenen parti Gerçek Vampirlere Violet'ın bir kez daha vampir dostları tarafından kabul gördüğünün işareti olacaktı.

Patrick bundan hiç mi hiç hoşlanmamıştı.

İsmail'in daha önce söylediklerini duymazdan gelerek "Baloda neler olduğunu başka kimsenin görmediğine emin misin?" diye sordu.

İsmail arkadaşının konuyu aniden değiştirmesine şaşırmıştı. Ama "Evet" diye yanıt verdi. "O geceki olayı sadece kulübede nöbet tutan dört muhafız, Daniel, Mikhail, prenses ve ikimiz biliyoruz."

Dört muhafızın zihnini okuduktan sonra, onların Daniel'la hiçbir alakasının olmadığına kanaat getiren Patrick, adamlara gizlilik yemini ettirmiş, klanın vefakâr birer üyeleri olarak bu olaydan kimseye bahsetmemelerini istemişti.

İsmail "Daniel'ın dün gece kulüpte onunla konuşmanızdan sonra Violet'ı tekrar aramıza kabul ettiğimize inandığına eminim" dedi. Patrick arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Daniel artık Violet'ın tehlikede olduğunu sanarak onu ve İsmail'i kazara bıçakladığı konusunda ikna ettiğini düşünüyordu. Patrick'i nefsi müdafaa nedeniyle yanlışlıkla bıçakladığını söylediğini sanıyordu.

Patrick, Daniel'a olanları anlatırken, vampirin suratında gizliden gizliye beliren o keyifli ifadeyi anımsayıp yüzünü buruşturdu.

Daniel'a bu olaydan kimseye bahsetmemesi için yemin ettirmişti. Daniel'ın onun bir budala olduğunu düşündüğü apaçık ortadaydı.

Angelica ve Violet çaldıkları parçayı bitirdiklerinde, salon alkışlarla inledi. Salonda beyaz eldivenli garsonlar geziniyor, konuklara şampanya ikram ediyorlardı. Müzisyenler kendi aralarında fısıldaştıktan sonra yeni bir parça çalmaya başladılar. İki kadının birbirine gülümsediklerini görenler kesinlikle neler olup bittiğini tahmin edemezdi. Ne baloda, ne kulübede yaşanan kâbustan kimsenin haberi yoktu. Violet'a gelince... Violet ona aitti, tam karşısında durmuş, muhteşem güzelliğini gözler önüne sererek keman çalıyordu.

İsmail iki kadını izlerken "Onu sana kader getirdi dostum" dedi. "Kendini nasıl bu durumda bulduğun çok da mühim değil. İyi bir kadını sevmenin utanılacak tarafı yok."

Patrick "Şimdi bunun sırası değil İsmail" diye kükredi. Violet'ı, ona olan hislerini, ne şimdi ne de başka bir zaman düşünmek istemiyordu. Neden Osmanlı onu rahat bırakmıyordu?

"O seni seviyor İskoçyalı. Bunu kabul etmediğiniz takdirde, ikiniz de huzura kavuşamayacaksınız."

İsmail *huzur* sözcüğünü kendi dilinde söylemiş, her zaman olduğu gibi yine esrarlı konuşmuştu. Patrick gözlerini ve yüreğini kadim arkadaşının sözlerine yummaya çalıştı. Eflatun renkli bir elbise giymiş, kemanını çalan Violet'a baktı. Violet kendisini müziğe kaptırmıştı, Patrick onu izlerken sanki başka bir dünyada gibiydi. Onu hâlâ seviyordu, ama kendisini bu yüzden aptal gibi hissediyordu.

Önceki gün Violet'ın zihnini okurken, onun hatıralarını gördüğünde, tıpkı İsmail ve Angelica gibi onun masum olduğuna inanmıştı. Zaten hepsi bu sonuca varmışlardı. Onun neler yaşadığını anlamışlardı. Patrick'e bir şey söylemedikleri halde, ona ceza vermeyecekleri belliydi. Violet bir vampir avcısı değildi. O sadece kötü bir hayat yaşamış, kendi çabalarıyla ayakta kalmayı başarmıştı.

Tüm bunlardan sonra, Patrick onu eskisinden de fazla sevdiğini hissediyordu. Ama Violet onu kullanmıştı. İhanetinin geçerli bir mazereti olabilirdi, ama bu durum onu kullandığı gerçeğini değiştirmiyordu.

Violet onu sevmiyordu.

"O beni sevmiyor. Beni kandırdı."

"Kalın kafalı bir ahmak gibi davranıyorsun." İsmail söylediklerini kimsenin duymaması için fısıldarken öfkeliydi. "İçini kemiren şey bu mu? Onun hakkında her şeyi bilmediğin için gururun

mu incindi? Yüreğinin derinliklerinde hissettiğin şeye yüz mü çevireceksin?"

İsmail'in sözleri Patrick'in içini acıttı. Evet, gururu incinmişti. Ancak bunun tek nedeni Violet'ın onu büyülemiş olmasıydı. O güzelim yüzün ve narin ruhun ötesini ve geceleri uykuya dalarken ellerini öpen o hassas kadını tanıyamamıştı.

Acaba o öpücükler de Violet'ın planının bir parçası mıydı? Patrick hiçbir şeyden emin değildi. Nasıl emin olabilirdi ki?

"Her ikimiz de onun zihnini okuduk Türk. Orada benim göremediğim bir şey mi gördün?"

İsmail elini Patrick'in omzuna koydu. Müzik sona ermek üzereyken, bakışlarında şefkatli bir ifade belirdi.

"Gördüğüm neydi biliyor musun? Istırap çeken bir kalp... Acılar içinde, kâbuslardan kâbus beğenmiş bir ruh... İyi yürekli bir kadın görünce anlarım dostum."

Patrick arkadaşının ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştı, ama ona bir şey sormadı. Konukların aniden hareketlendiğini görünce, konserin sona erdiğini fark etti. Vakit geç olmuştu, yorgundu ama hâlâ yapması gereken bir şey vardı.

Angelica ile Violet etraflarını saran kalabalığın arasından geçerek ona doğru yürüyorlardı. Patrick öne çıktı.

Gülümseyerek "Muhteşem bir konserdi" dedi. Angelica'nın rahatlamış olduğunu görünce içine su serpildi. Gerçek vampirlerin ona zarar vermeye niyetli olduklarını öğrendiklerinden beri evin içine de dışına da muhafızlar yerleştirmişlerdi. Bu iş için görevlendirilenler ya hizmetkâr ya da komşu kılığına girmişlerdi. Böylece, Daniel ve yandaşları alınan önlemleri fark edemeyeceklerdi. Gerçi Patrick alınan önlemlere rağmen Angelica'nın endişeli olduğunu biliyor, ona hak vermeden edemiyordu. Ne de olsa, hamile bir kadının içgüdüleri herkesinkinden çok daha güçlüydü.

Angelica "Teşekkürler Patrick, çok naziksin" dedi gülümseyerek. Violet ona bakıyordu, ama yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamak güçtü. Aklından kim bilir neler geçiyordu...

Patrick, Violet'a dönüp "Az sonra gitmeliyim" dedi. "Ama gitmeden önce sizi evinize bırakmak isterim Leydi Keman."

Violet başını sallayıp "Çok sevinirim" dedi. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Mantomu alayım."

Konuklara veda edip evden ayrılmaları tam yarım saat sürdü. Neville dükü, Violet'ı sirke bırakmak için ısrar edince, Patrick'in tepesi iyiden iyiye attı. Patrick arkadaşına onun sirke değil, kendi evine gideceğini söylemek için can atıyordu, ama bunu yapamazdı.

Patrick'in malikânesine gidene dek ikisinin de ağzını bıçak açmadı.

Birbirlerine ne diyebilirlerdi ki?

Violet, Patrick'in arkasından çalışma odasına giderken içini çekti. Zaten arabada konuşmamaları yeterince rahatsızlık vericiydi. Şimdi de Patrick onu çalışma odasına çağırmıştı.

Patrick son derece ciddiydi. Her zamanki nazik ve sevecen adamdan eser yoktu.

Patrick kapıyı kapattı. Violet ise her zamanki gibi pencerenin önündeki koltuğa geçip bir kez daha derin derin nefes aldı. Her şey onun hatasıydı. Sıkıntıyla elbisesinin eteğini düzeltti.

Patrick çalışma masasına yönelip "Sana anlatacaklarım var" dedi. "Ancak önce bizler hakkında bildiğin her şeyi anlatmanı istiyorum."

Bizler derken kan içicilerden bahsediyordu tabii. Aslında onlara vampir demek daha doğru olacaktı. Angelica ona konserden önce vampirlerden ve Kutsanmış olmanın nasıl bir şey olduğundan biraz söz etmişti. Kahvaltıda da Alexander'la nasıl tanıştıklarını anlatmıştı. Prenses ve erkek kardeşi, Violet'a onu anladıklarını ve önemsediklerini de söylemişlerdi.

Hatta olanların Violet'ın hatası olmadığını da söylemişlerdi, ama Violet her şeyin farkındaydı. Yine de Angelica'ya ve kardeşine minnettardı.

Violet "Sizler hakkında pek bir şey bilmiyorum" dedi. "Bildiklerimi de kâhinden ve prensesten öğrendim."

Patrick "Şu kâhin dediğin Çingene, duru görme yeteneğine mi sahip?" diye sordu.

Violet Patrick'in "duru görme yeteneği"nden neyi kastettiğini bilmiyordu, ama kâhinin böyle bir üstün güce sahip olduğuna emindi. "Kâhinin Çingene olduğu doğru" dedi. "Onlarla birlikte yaşarken bana annelik yaptı. Her şeyi bilirdi, ama ona bunu nasıl yaptığını sormadım. Beni nerde bulacağını, nasıl yardım edeceğini bilirdi. Bana sirke katılacağımı ve İsmail'le karşılaşacağımı da o söylemişti. Ben de onlardan ayrılıp kendimi burada buldum."

Patrick "Anlıyorum" dedi. Violet onun bir şeyler söylemesini bekledi. Patrick ona mı bakıyordu? Ondan hâlâ ölesiye nefret mi ediyordu?

"Bizim hayvan kanı içtiğimizi ve zihin okuyabildiğimizi zaten biliyorsun" dedi Patrick nihayet. Violet onun nereye gittiğini anlayabilmek için sesini takip etti. "Sizlerden çok daha hızlı ve güç-

lüyüz. Ayrıca, birkaç yüz sene daha uzun yaşarız." Patrick'in kokusu yanından uzaklaşmıştı. Violet kadehe bir şeyin doldurulduğunu duydu. *Birkaç yüz sene.* Bu gerçek öylesine şaşırtıcıydı ki Violet aniden vampirler hakkında pek de bir şey bilmediğini fark etti.

Tereddütle "Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Yakında beş yüz yaşında olacağım."

Beş yüzyıl! Kim bilir bunca zaman kaç yer görmüş, kaç kadın sevmişti? Violet yavaşça "Anlıyorum" dedi.

Patrick çalışma masasının başına geri dönünce, kan kokusu daha da keskinleşti. Nedense bu koku Violet'ı hiç rahatsız etmemişti.

"Bu kadar uzun süre yaşamanın bir lütuf olduğunu düşünebilirsin, ama pek de öyle olmadığını söyleyebilirim. Hepsi olmasa da birçok vampir tutkularını yitirir. Bizler de tıpkı insanlar gibi hayatımızın odak noktası yaptığımız şeylerle uğraşırız. Politikadan tut da sanata ya da tarıma kadar her şeyle ilgilenebiliriz... Ancak, bir süre sonra yaptığımız işe olan heyecanımızı kaybeder, hayattan keyif almamaya başlayabiliriz. Sadece iradesi sağlam olanlar beş yüzüncü senelerini devirebilirler ki sonrasında daha büyük bir sorunla karşılaşırlar."

Violet yüzyıllarca keman çalmanın nasıl bir şey olabileceğini düşündü. Acaba keman çalmaktan ne zaman usanacaktı? Patrick tutkusunu kaybetmiş miydi? Bir an için hüzünlendiğini hissetti.

"Daha büyük bir sorun mu?" diye sordu.

"Evet. Vampirler ve insanlar üreme açısından pek de uyumlu değillerdir."

Violet yüreğinde muazzam bir acı hissetti. Patrick'ten hiç çocuğu olamayacak mıydı? İçinden kahkahalarla gülmek geldi. Sevdiği adam ondan nefret ederken, ondan çocuk sahibi olamayacağına üzülmesi ne kadar saçmaydı.

"Bu neden sorun?" diye sordu.

"Çünkü beşinci yüzyılımıza erişene dek çocuk sahibi olamayız. Çoğu vampir bu yaşa gelmeden intihar eder."

Violet ne diyeceğini bilemiyordu. Kelimelerin yetmediği anlardan birini yaşıyordu. Vampirlerin hep kan içen güçlü bir ırk olduğunu düşünmüştü. Ancak, Patrick'in anlattıklarından sonra vampirlerin de en az insanlar kadar hassas yaratıklar olduğunu anlamıştı.

Patrick "Irkımız yok olma tehlikesiyle karşı karşıya" dedi. "Yüzyıllar boyunca Kutsanmış'ı yani ırkımızla uyum içinde olacak eşsiz bir ırkı başlatacak kişiyi bekledik. Bu kişi tüm yeteneklerimize sahip olacak, ancak kan içmeye gereksinim duymaya-

cak. Öyle bir ırk ortaya çıkacak ki hem vampirlerle hem de insanlarla çiftleşebilecek. Böylece, iki ırk birleşebilecek."

Patrick'in anlattıklarını dinledikçe, Violet neler olup bittiğini daha iyi anlamaya başladı. "Prenses Belanov, Kutsanmış."

"Evet. Zaten şu Gerçek Vampirler onun ölmesini istiyorlar ya! Angelica geleceğimiz, her iki ırkı birleştirecek olan kişi. Ancak Daniel ve yandaşları dünyaya hükmetmek gibi saçma sapan bir hedefin peşindeler." Patrick'in sesindeki öfke hissedilmeyecek gibi değildi. "Yüzyıllar boyu sürecek bir savaş başlatıp kendi fikirlerini yaymayı ve insanlara dehşet saçmayı planlıyorlar. Onları durdurmaktan başka çaremiz yok."

Violet onun bunu yapacağına emindi. "Elimden geleni yaparım" dedi.

Patrick uzun süre konuşmadı. Tekrar konuşmaya başladığında ses tonu oldukça şefkatliydi.

"Seni tehlikeye atmak istemiyorum."

Violet bunu duyduğuna ne kadar şaşırdığını belli etmemeye çalıştı. "Size yardım etmek zorundayım."

Patrick'in kokusu daha yakından geliyordu. Ona mı yaklaşıyordu? Violet'ın kalbi öylesine hızlı atıyordu ki hiçbir şey duyamıyordu.

"Her şey yalan mıydı Violet?"

Patrick'in sakinlikle sorduğu bu soru Violet'ın gözlerinin dolmasına neden oldu. Patrick ona doğru yaklaşırken, bedeninden yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Başını hayır dercesine salladı.

"Hissettiklerini bildiğimi sanıyordum. Artık hiçbir şey bilmiyorum."

Violet oturduğu yerden kalktı. Dizlerinin bağı çözülmüştü. Ellerini öne uzatıp Patrick'in yüzüne dokundu. Yüzüne son dokunduğu anı hatırlayınca, gözleri yaşlarla doldu. Onu bıçaklamış, neredeyse öldürmüştü.

Patrick'in onu istememesi önemli değildi. Ondan nefret etmesi de. Nasıl hissettiğini bilmeye hakkı vardı. Bu, Violet'a daha fazla acı çektirecek olsa da bilmeye hakkı vardı.

Yanağından süzülen bir damla yaş, çenesine akıp yere düştü. Violet öne eğilip Patrick'in yanağını öptü. Patrick'in omuzları gerilmişti, ama bu onu durdurmadı. Elini saçlarına götürdüğünde dudakları birleşti.

Patrick bir süre tepki veremedi. Sonra dudaklarından bir inleme döküldü. Elleriyle onu kavrayıp kendine doğru çekti. Dilini Violet'ın ağzına sokarken, Violet keskin bir kan kokusu hissetti.

Patrick'e dilediğini verebilmek için ona sokuldu.

Patrick'in öpücükleri arasında "Görmeni istiyorum" diye fısıldadı. "Zihnime gir."

Patrick'in zihnine girdiğini hissedince, kendini rahat bıraktı. Onunla birlikteyken ne kadar heyecanlandığını, keyif aldığını ve yoğun bir sevgi hissettiğini anlamasını istiyordu.

Seni seviyorum, diye düşündü. *Sana zarar verdiğim için ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin.*

Patrick geri çekilip onu kucakladı. Merdivenlerden yukarı çıkarıp yatak odasına götürdü. Karanlık odada Violet'a olan sevgisini göstermeye koyuldu...

35

Bayan Devon, "Prenses Belanov ve kardeşi geldiler Lordum" diye seslendi çalışma odasının kapısından. Sonra ayak sesleri uzaklaştı. Patrick tüy kalemini masaya koydu. Önündeki kâğıda bakarken, Bess de kucağında mırlıyordu.

Kız ona geldiğinde, saftı bir melek misali
Artık seninim, sırf sana ait olacağım demişti
O da aynı saflıkla söz vermişti
Kimse sana zarar vermeyecek demişti.

Kimse sana zarar vermeyecek. Patrick'in zihninde Violet'a verdiği söz dönüp duruyordu. O gece birçok vampirin davetli olduğu bir baloya katılacaklardı. Daniel denen sersem de orada olacaktı.

Parmaklarını öfke ve sıkıntıyla sıktı. Violet'ı tehlikeye atmayı hiç istemiyordu. Ancak, prensesin ve klanın diğer üyelerinin güvenliğini onu tehlikeye atarak sağlayabileceklerdi.

Patrick, Bess'i yere koyup ayağa kalktı. Konuk odasına doğru yürürken, gözlerinin önünden önceki geceki o muhteşem anlar geçti arka arkaya. Violet için endişelendiği halde, gülümsemeden edemedi.

Violet onu seviyordu. Tıpkı Patrick'in onu sevdiği gibi seviyordu. Patrick bunu düşündükçe havalara uçuyordu.

Angelica kardeşi Mikhail'le birlikte odaya girince "Bakıyorum da gülümsüyorsun" dedi.

Patrick'in üzerine viski dolu bir sürahi ile kristal kadehleri koyduğu masanın yanından Mikhail "Bu bir gülümseme değil" dedi. "Rus kocana baktığında, senin de suratında o şapşal ifade beliriyor."

Angelica ellerini şişkin karnına götürüp "Şapşal ha?" dedi. "Bana bak Mikhail Belanov, söz konusu aşksa, hiçbir şeye şapşal diyemezsin."

Başka zaman olsa, Patrick iki kardeşin hislerini böylesine samimi bir biçimde ortaya koymalarına, kendisinin de lafa hiç karışmamasına sinirlenebilirdi. Ancak şu anda hiç de öyle hissetmiyordu. Dikkatini onlara verip Angelica'nın yanına oturdu. Mikhail ona da bir kadeh viski koydu.

"Sence o hazır mı?"

Angelica'nın yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Patrick'i yatıştırmak için hiçbir şey söylemedi. "İsmail bana onun zihnini boşaltmakta çok başarılı olduğunu söyledi" dedi. "Violet gerçekten de bu işte başarılı olmalı Patrick, yoksa bugüne dek birileri balo sona ermeden mutlaka İsmail'den öç almak istediğini anlardı."

Angelica'nın söyledikleri mantıklı olsa da Patrick'in içi rahat değildi. "Peki, neden hâlâ endişelisin?"

Mikhail kasvetli bir tavırla araya girip "Çünkü Violet'ı kurda kuşa yem etmek istemiyor. Doğrusunu isterseniz, bunu ben de hiç istemiyorum" dedi.

Patrick yüzünü buruşturdu. O da aynı şeyleri düşünüyordu, ama başka seçenekleri yoktu. "Daniel onun kılına bile dokunursa, onu öldürürüm" dedi.

"Gidelim mi?"

Üçü birden kapıya baktılar. Konuşan Violet'tı. Üstünde açık yeşil renkli ipek bir elbise vardı. Bu haliyle gerçek bir hanımefendiyi andırıyordu. Tek istisna, kucağında mırlayıp duran kediydi.

Patrick hemen onun yanına giderken, Mikhail de ablasına kolunu uzattı.

Patrick "Harikulade görünüyorsun" diye fısıldadı.

Yanakları kıpkırmızı olan Violet, Bess'i yere bıraktı.

"Bayan Devon saçımı yapmama yardım etti" dedi.

Patrick koluna girerken, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bayan Devon'la birbirinizden hoşlanmadığınızı sanıyordum" dedi.

Violet gülümseyip "Ben de" dedi. "Ama artık her şey daha farklı. Kâhyan yokluğumda beni özlediğini bile itiraf etti."

Kapıya varınca, Patrick ciddi bir ifadeyle "Bunu yapmak zorunda değilsin" dedi.

Angelica ve Mikhail'e bakan Violet'ın yüzündeki gülümseme kayboluverdi.

"Tam aksine, bunu yapmak zorundayım" dedi. "İlk başlarda, bunu size borçlu olduğumu düşünüyordum, ama tek neden bu

değil. Daniel'ın ya da yandaşlarından birinin sevdiklerime zarar vermemesi için elimden geleni ardıma koymayacağım."

Patrick duyduklarından hoşlanmamıştı, ama yapacak bir şey yoktu. Birlikte evden çıkıp malikânenin önünde beklemekte olan arabaya yöneldiler. "Hazır olduğuna emin misin?"

Violet gülümsedi. "Merak etme, ben iyiyim."

İyi olduğunu söylediği halde, Violet kendisini hiç de iyi hissetmiyordu. Sakin gibi görünse de güçlükle nefes alıyordu. Dehşet içinde beklediği an gelip çatmıştı. Daniel'ın kokusu o kadar yakından geliyordu ki Violet bu kokuda adeta boğulduğunu hissediyordu. Hemen yanında duran Angelica onu uyarmak istercesine kıpırdandı.

Prenses ansızın "Daniel, demek buradasın" dedi neşeli bir sesle. Violet derin derin nefes almaya çalıştı. Kontrolü bir an olsun elden bırakmamalıydı.

Daniel "Prenses, Leydi Keman sizleri görmek büyük zevk" diye yanıt verdi.

Violet korkuyordu. Dehşetin usul usul göğsüne yayıldığını hissediyor, parmaklarını avuçlarına geçiriyordu. Yapabileceği tek bir şey vardı.

Daniel'a "Burada olduğuna çok sevindim" dedi. "Ben de prensese bu gece ne kadar çok dans etmek istediğimden söz ediyordum. Mesele şu ki henüz beni kimse dansa kaldırmadı."

Violet doğruyu söylüyordu. O gece hiç dans etmemişti. Ancak bunun nedeni sadece çok endişeli olmasıydı.

Daniel, Violet'ın eldivenli elini tutup "Sizi dansa kaldıran olmadığına inanmak çok güç Leydi Keman" dedi. "Ancak size eşlik etmek benim için büyük bir zevk olacak. Çok şanslı bir erkeğim doğrusu."

Violet, Daniel'ın koluna girerken keyifle gülümsedi.

Daniel "Müsaadenizle Prenses" dedi. Violet, Angelica'nın başını hafifçe sallamasıyla Daniel'ın onu balo salonunun ortasına doğru götürmesine onay verdiğini anladı.

Daniel elini beline koyunca Violet elinde olmadan ürperdiğini hissetti. Dans etmeye başladılar.

Daniel kayıtsız bir tavırla "Çok etkilendiğimi söylemeliyim" dedi.

Violet da onun gibi kayıtsız bir ses tonuyla konuşmaya gayret ederek "Sahi mi?" dedi. Ne denli endişeli olduğunu Daniel'ın hissetmemesi için dua ediyordu.

"Esaretten kurtulup bir kez daha aralarına kabul edileceğin-

den hiç şüphem yoktu, ama bunu düşündüğümden de kısa sürede başardın."

Daniel şüphelenmiş miydi? Violet içini kasıp kavuran panik hissinden kurtulmaya çalışarak, düzenli bir biçimde nefes almaya çalıştı. Daniel'dan yayılan misk kokusuna kan, ter, çiçek esansları ve kadınların tenlerinin rengini açmak için kullandıkları limon suyu kokusu karışmıştı.

Violet, Daniel'ın daha fazla soru sormasına fırsat vermemek için hemen "Umduğumdan da kolay oldu" dedi. "Daha ne kadar bekleyeceğim?"

Dans eden diğer çiftlerin arasında dönerken, Daniel yanıt vermedi. Violet bir hata yapıp yapmadığını düşündü.

Derken, başında ani bir ağrı hissetti. Daniel zihnini okumaya çalışıyordu! Violet karanlığı ve boşluğu düşünmeye çalıştı. Zihni zifiri karanlıktı, balo salonuysa uzaklarda kalmıştı sanki. Daniel tüm dikkatini onun zihnini okumaya vermişti. Violet çocukluğundan beri onu yalnız bırakmayan nefret hissine yoğunlaştı. *İsmail'i öldüreceğim*, diye düşündü büyük bir rahatlıkla. Bıçağını düşündü, ellerine bulaşan kanı hissetmeye çalıştı.

Başındaki ağrı diniverdi.

Daniel "Altı gün sonra, Lord Bruce'un malikânesine senin adına bir mesaj gönderilecek. Ne yapman gerektiği o mesajda söylenecek. Mesajı o evde yokken yollayacağız, bu konuda endişelenme" dedi.

Violet onaylarcasına başını salladı.

"Orada, onunla birlikte kalmak senin için bir hayli güç olmalı."

Daniel'ın sözlerinde hiçbir ima yoktu. Violet tiksinmiş gibi "Oradan bir an önce gitmek için sabırsızlanıyorum" dedi.

Daniel belini daha sıkı kavrayıp onu kendine doğru çekti. "Biliyor musun Leydi Keman" dedi, "çok geçmeden vampirlerin insanlardan çok daha iyi birer âşık olduğunu öğreneceksin. Patrick öldükten sonra sana yatağımda yer açmayı düşünmüyor değilim."

Violet yanlış bir adım attı. Son anda toparlanmasaydı, eteğine takılıp yere kapaklanacaktı.

Boş bulunduğu anlaşılmasın diye "Çok düşüncelisin" diye yanıt verdi.

"Evet" dedi Daniel. "Öyleyimdir."

"Müsaade eder misiniz?" Violet, Patrick'in sesini duyduğunda derin bir oh çekti.

Daniel'ın geri çekilmeden önce gerildiğini hissetti.

"Tabii Lord Bruce."

Patrick onu hızla Daniel'dan uzaklaştırdı. Violet kalp atışlarının normale döndüğünü hissetti.

"İyi misin?" diye fısıldayan Patrick'in sesinden endişeli olduğu anlaşılıyordu.

Violet evet dercesine başını salladı. "Görüşme altı gün sonra olacak" dedi. O anda salondan çıkıp gitmek için neler vermezdi.

"Beni eve götürebilir misin?"

Dans ederlerken, Patrick'in kolunu sıkıca kavradığını hissetti. "Tabii. Eve dönünce hemen banyo yaparsın, sonra yatak odasındaki şöminenin karşısına geçeriz. Sana biraz kitap okurum."

Tüm bunları gözünde canlandırınca Violet'ın keyfi yerine geldi. "Bess'i de yanımıza alırız" dedi gülümseyerek.

Patrick, Violet'ın başparmağını okşayarak "Evet" dedi. "Onu da yanımıza alırız."

36

"Sabahın bu saatinde nasıl bir şeyler yiyebiliyorsun?" diye sordu Mikhail kahvaltı salonuna girdiğinde. Patrick'in tatsız ses tonu âdeta Patrick'in ruh halini yansıtıyordu: "Çok basit. Masadaki kızarmış ekmek dilimlerinden al, ısır ve çiğnemeye başla."

Mikhail şaşkın bir ifadeyle sessizce masada oturan İsmail'in yanına geçip uşaklardan birine çay koymasını işaret etti.

Masum bir tavırla "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Patrick, kahkahalarla gülmemek için kendisini zor tutan Osmanlı'ya baktı. Gerçek Vampirlerin ne denli büyük bir tehdit olduğunun farkında olan tek kişi o muydu acaba?

İsmail tabağındaki ciğer yahnisine şüpheyle bakıp "İskoçyalı'nın bugün pek keyifli olduğunu söyleyemeyeceğim" dedi. "Siz İskoçlar ne tuhaf şeyler yiyorsunuz kardeşim!"

Herkes cıvıtacak günü bulmuştu!

Mikhail *The Times*'ı açıp okumaya başladığında, Patrick "Kutsanmış nerede?" diye sordu.

"Lütfen ona Angelica de. Prenses desen de olur, ama kendisine Kutsanmış diye hitap edilince, kasım kasım kasılıyor" diye sızlandı Mikhail.

Patrick "Ben onun önceden de kasıntı olduğunu sanıyordum" dedi.

Mikhail derin bir iç çekerek "Eh, haksız sayılmazsın. Ama artık onunla başa çıkamıyorum" dedi. "Bayan Devon, Violet'ın yukarıda olduğunu söyledi. Angelica paldır küldür yukarıya çıktı. Şimdi Violet'ın yanında."

O sırada oflaya puflaya kahvaltı odasına giren Angelica "Paldır küldür bir yere gittiğim yok!" dedi. Violet da hemen arkasındaydı.

Üç adam ayağa kalkarken, uşaklar da iki kadına birer sandalye çektiler.

Mikhail "Bugünlerde o koca karınla her yere paldır küldür dalıyorsun" dedi. "Günaydın Violet, her zamanki gibi çok güzelsin."

Violet, Mikhail'e dönmeden önce hafifçe gülümseyerek yüzünü Patrick'e çevirdi. Patrick, Violet'ın suratında beliren en ufak gülümsemenin dahi içini nasıl titrettiğine hayret etti.

"Teşekkür ederim Mikhail. Kendimi çok iyi hissediyorum."

Angelica iştahla bir dilim kızarmış ekmeğe reçel sürmeye girişip "O hiç de iyi değil Mikhail" dedi. "Bunu fark edemeyecek kadar ahmaksın!"

"Angelica!" Patrick, Violet'ın suratının asıldığını fark etti. Violet yanına otursaydı, ona usulca nasıl olduğunu sorabilirdi, ama karşısında oturuyordu.

Endişeyle "Neyin var Violet?" dedi.

"Hiçbir şey. Kalktığımda kendimi pek iyi hissetmiyordum, ama şimdi iyiyim."

Patrick ikna olmamıştı. Violet gayet sağlıklı görünüyordu, ama kaşları çatıktı. Patrick üstelememeye karar verdi. Konuşmaları gereken daha acil meseleler vardı.

"İsmail, James'e bir mesaj yollayıp Whites'ta buluşmak istediğimi söyledim."

Osmanlı başını salladı. "Prenses ve Mikhail'i eve bırakırım" dedi. "Ayşe zaten orada bekleyecek. Civarda oturan klan üyeleri de onun yanında olacak. Hepsi de güvenilir kişiler. Daniel, Violet'ı çağırdığında onu takip etmemize yardımcı olacaklar."

Mikhail bakışlarını İsmail'e çevirerek "Ayşe denen kadınla tanıştım" dedi. "Senden görevi devralmasını istediğin vampir o, değil mi?"

"Evet, ta kendisi. Bizi yarı yolda bırakmayacağına eminim."

Angelica gülümseyerek "Güzel" dedi. "Artık beni eve götür Mikhail. Valizimi hazırlamam gerek."

Dördü bir ağızdan "Ne valizi?" diye sordu.

"Şey, buraya gelip Violet'la kalmayı düşünüyordum" dedi Angelica kararlı bir tavırla.

Patrick "Hayır" diye yanıt verdi. Angelica'nın orada kalmaması için o kadar çok neden vardı ki. Bir kere Violet'la baş başa kalmak istiyordu, ama bunu Angelica'ya nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

Prenses tam "Ama..." diye söze girmişti ki lafını kesen Violet oldu.

"Patrick haklı Angelica. Burada kalamazsın. Hem dedikodular alır başını gider, hem de Daniel ansızın burada kalmak istemenden şüphelenebilir. Ayrıca, daha önce de dediğin gibi biraz üşüt-

müş gibiyim. Bana fazla yaklaşmasan iyi olur. Bebeğini düşün."

Angelica bir şeyler söylemek ister gibi baktı, ama nihayet Violet'ın dediklerini kabullendi.

"Pekâlâ, dediğiniz gibi olsun. Ama istesen de istemesen de öğleden sonra seni tekrar ziyaret edeceğim!"

Mikhail gülümseyerek "Tamam, bu mesele halloldu" dedi. "Artık gitsek iyi olacak. Violet'ın dinlenmesi gerek. İsmail'in arkadaşını da bekletmeyelim."

"İsmail." Diğerleri odadan çıkarken, Violet vampirin koluna dokundu.

"Sizin için ne yapabilirim Leydi Keman?" Violet İsmail'i ilk kez önyargılarına esir düşmeden dinlediği için, onun sesi yumuşak ve sevecen gelmişti.

İçindeki suçluluk hissini bir türlü atamıyordu.

"Patrick bana kızgın olmadığını söyledi. Bu doğru mu?"

İsmail "Tabii ki doğru" dedi.

İsmail'in bu tavrı Violet'ın kendisini daha da suçlu hissetmesine neden oldu.

Kısa bir sessizlikten sonra "Beni nasıl bu kadar çabuk affettin?" diye sordu.

İsmail, Violet'ın ellerini tuttu. Elleri öylesine sıcaktı ki Violet içinin ısındığını hissetti.

"Seni suçlamaya hakkım yok Violet."

Violet yüzünü buruşturdu. "Doğruyu söylemek gerekirse, kendimi suçlamadan edemiyorum. Affedilmeyi hak etmiyorum. Annemin bana yalan söylemiş olması mühim değil. Seni öldürebilirdim."

İsmail bir süre sustu. Sonra içini çekip "Uzun süre önce yaşamış Rumi isimli bir şair vardır" dedi. " 'Doğru ve yanlış fikirlerinin ötesinde bir yer var. Seninle orada buluşacağız' demiş.

Yapman gereken bir şey vardı, bunu yaptın. Seni bizlere kader getirdi Leydi Keman. İşte, Rumi'nin dediği yerdeyiz. Sana bakınca içimden minnet hissinden başka bir şey geçmiyor."

Minnet mi? Osmanlı'nın sözleri Violet'ın aklını karıştırmıştı. Ama Patrick'in onu neden çok sevdiğini de anlanıştı. İsmail iyi yürekliydi, sözleri ruhunun derinliklerine işlemiş, huzur vermişti. Kendisini affetmesi güçtü, ama İsmail bunun mümkün olabileceğini ima etmişti.

"Dediklerini tam manasıyla anladığımı söyleyemem, ama teşekkür ederim İsmail."

İsmail, Violet'ın elini yavaşça göğsüne götürüp "Özel birisin Violet" dedi. "İyi insanlara zarar verdiğini düşünüyor olabilirsin,

ama Patrick'in yüreğini açtın. Bizleri büyük bir tehlikeye karşı uyardın. Kendine sakın haksızlık etme."

İsmail elini çekerken, Violet başını sallamakla yetindi. Diğerlerine yetişmek için odadan çıktı.

Kendine haksızlık etme. Evet, bunu deneyecekti.

Patrick Whites'a, diğerleri de prensesin evine doğru yola çıktıktan sonra vakit geçmek bilmedi. Violet, Angelica'nın dediği gibi biraz uzanıp dinlenmeye çalıştı, ama yatakta bir o yana bir bu yana döndükten sonra uyuyamayacağını anladı. O sabah iki kez midesi bulanmıştı, ama kendisini gayet iyi hissediyordu.

Patrick'in kütüphanesine girerken, Bess ayaklarına sürtündü. Etrafını bir anda kitap kokusu sarıverdi. Bundan büyük bir keyif alıyordu. Belki Patrick eve döndükten sonra İsmail'in sözünü ettiği Rumi isimli şairin eserlerini okuyabilirdi.

Violet, Bayan Devon'un sesiyle irkilip kapıya döndü.

"Evet, Bayan Devon?"

Kâhya şaşkınlıkla "Birisi size bir mesaj getirdi" dedi. "İnsanlar kör olduğunuzu bilmiyor mu hanımefendi?"

"Hayır, pek çoğu bilmiyor. Sadece yakından tanıdığım birkaç kişi... Violet sözlerini bitiremedi. Notun kimden geldiğini biliyordu. "Bayan Devon, rica etsem notu bana okuyabilir misiniz?"

"Tabii, kendiniz okuyamayacağınıza göre..." Violet kâhyanın katlanmış kâğıdı açtığını duydu. "Evden çıkıp sola dön. Sokağın sonunda birisi seni bekliyor olacak."

Demek vakit gelmişti. Daniel ona beklediği mesajı tam beş gün erken yollamıştı! Onu izlemesi için Patrick'in çağırdığı kişiler henüz hazır değillerdi. Oraya tek başına gitmek zorundaydı. Patrick'in eve dönmesini bekleyip her şeyi tehlikeye atamazdı.

Gitmeliydi. Patrick'i bir kez daha hayal kırıklığına uğratamazdı.

"Bayan Devon, bana yardım etmelisiniz. Az sonra evden çıkacağım. Bu notu Lord Bruce'a yollamadan önce on beş dakika kadar beklemenizi rica ediyorum. Kendisi Whites'ta olacak."

Bayan Devon daha da büyük bir şaşkınlıkla "Nasıl isterseniz" dedi.

Violet'ın açıklama yapmaya vakti yoktu. Hızla hazırlanmaya koyuldu. Birkaç dakika sonra pelerinini üstüne almış, malikâneden sokağa adım atmıştı.

Hava soğuk olmasına rağmen, sokak oldukça kalabalıktı. Violet sola dönüp derin bir nefes aldı. Sonra sokağın sonuna doğru yürümeye başladı. Her yerde atlar ve insanlar vardı. Yanından ge-

çen kadının sepetinden çürük sebze kokusu yayılıyordu. Burnuna papatya, kirli çamaşır ve bir baca temizleyicisinin keskin kokusu çalındı.

Burnuna kurum kaçan Violet hapşırdı. Ansızın birisi kolunu kavradı.

Adam alçak bir sesle "Bu taraftan avcı" dedi. Nefesi insan nefesi gibi kokuyordu, ama Violet ürperdiğini hissetti.

Sesinin titremesine hâkim olmaya çalışarak "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Adam "Göreceksin" dedi. Adamın ondan zerre kadar hoşlanmadığını hissedebiliyordu. En ufak bir hata yapacak olsa, vampir onu gözünü kırpmadan öldürebilirdi.

37

Arabayla on beş dakika yol aldıktan sonra getirildiği ev rutubet kokuyordu. Girişteki halıdan, perdelerden ve bitişikteki odalardaki sandalyelerden keskin bir nem kokusu yayılıyordu... Merdivenlerden mahzen olduğunu tahmin ettiği bir yere indiklerinde, koku daha da keskinleşti.

Violet burada ahşap kokusu almıyordu. Burnuna sadece ıslak taş, yosun, mum ve kan kokusu geliyordu. Odanın tam orta yerindeki büyükçe bir şeyin üstündeyse kurumuş kan kokusu vardı. Violet yaklaşıp mermerden yapılmış bu nesnenin ne olduğunu parmaklarıyla anlamaya çalıştı. Bu, bir çeşit sunağı andırıyordu. Burnuna yapış yapış tatlı kan kokusu gelince, midesi bulandı. Elini hemen geri çekti.

Yukarıdan bir kadın "Zamanlaman harika David" diye seslendi. Kadın aynı basamaklardan aşağı indi. Peşinden iki kadın daha geldi.

Violet hiç kımıldamadan olduğu yerde duruyor, nemli odada kandan başka ne tür kokular olduğunu anlamaya çalışıyordu. Karşısında duran son kadından tanıdık bir koku yayılıyordu.

"Leydi Elisabeth?"

Elisabeth "Tam üstüne bastınız Leydi Keman" diye tısladı. "Bana bakın, bence onu hemen mideye indirelim de bu iş burada bitsin. Bir insanın yardımına ihtiyacımız yok."

Violet vampirin tehditkâr sözleri karşısında gerildiğini hissetti.

Kolunu bırakan David gülerek "Yapma Elisabeth, biraz sabırlı ol" dedi. "Hem bir lideri öldürecek fırsatı elinden kaçıran sensin."

Elisabeth, Violet'a dönerek "O da fırsatı kaçırdı!" diye bağırdı.

Violet sakin bir tavırla "Evet, ama bir daha başarısız olmayacağım" dedi. Sinirleri gerildiği halde, kontrolü elden bırakmamıştı. Elisabeth'in ve David'in isimlerini daha önce de duymuştu. Oda-

daki diğer iki kadının da isimlerini öğrenirse, Patrick'i ve diğerlerini uyarabilirdi.

"Daniel bana Patrick'i öldürmeme yardım edeceğinizi söylemişti, ama bana ne gibi bir faydanız olacağını hâlâ anlamadım." Violet sanki orada olması son derece doğalmış gibi konuşmuştu. Derken, yukarıdan başka sesler geldi. *Kaç kişiydiler?*

Sekiz kişi daha geniş serin yere inince, Violet içgüdüsel bir hareketle geriye çekildi. Nefesleri kan kokuyordu. Violet, vampirlerin oraya gelmeden önce neler yapuklarını düşünmek bile istemedi.

Elisabeth "Daniel nerede?" diye sordu.

Yeni gelen vampirlerden biri "Konuğumuzu aşağıya getiriyor" deyince diğerleri gülüştüler.

Konuk mu? Violet başını basamaklara çevirip Daniel'ın kokusunu hissetmeye çalışırken içini kötü bir his kapladı. Daniel'ın misk kokusuna bir de tanıdık başka bir koku karışmıştı.

İsmail.

Ayak sesleri kesildikten sonra, Daniel sevinçle "Hah, Leydi Keman, bize katılabildiğinize çok sevindim" dedi. "Bakın size kimi getirdim!"

Violet, İsmail'in bedeninin yere yığıldığını duydu. Elisabeth heyecanla kıkırdadı.

"Artık planımızı uygulamaya hazır mıyız?"

Violet içini saran dehşet hissini vampirlere belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. İsmail yaşıyor muydu? İçinden İsmail'in yattığı yere koşup iyi olup olmadığını kontrol etmek geçti.

İstifini bozmadan "Öldü mü?" diye sordu.

Daniel yanına yaklaşırken, kokusu tenini sardı. Daniel elini Violet'ın ensesine koyup kulağına eğildi.

"Hiç onu öldürür müyüm güzel Çingenem?" dedi. Sonra odadaki diğer vampirlere döndü. "Leydi Keman'ı aramıza almanın vakti geldi. Kendisi ailemize katılacak son kişi, oldukça da değerli bir üye" dedi. "Bugün hem İsmail'i hem de Patrick'i öldürecek. Böylece liderlerden ikisi yok olacak! Bu gece, Kutsanmış'ı da öldürdükten sonra hükmetme sırası bize gelecek."

Violet'ın etrafındaki vampirler sevinçle bağırıştılar. Birisi eline bir bıçak tutuşturdu. Bu, Violet'ın daha önceden üstünde taşıdığından çok daha büyüktü. Violet başparmağıyla bıçağın keskin ucunu yoklarken, Daniel vampirlere İsmail'in bedenini sunağa yatırmalarını emretti.

Elisabeth arkasından "Haydi yapsana" dedi alayla. Vampirler yavaş yavaş sunağın etrafını çevirdiler.

Violet öne doğru birkaç adım attı. Bu bir kâbus olmalıydı. Yıllarca bu anı beklemişti. Hayatı bambaşka bir yön çizmiş, istediğini ona vermişti.

Violet bacaklarının sunağa değdiğini hissedince yavaşça "İsmail?" dedi. İsmail'in dudaklarından boğuk bir ses yükseldi. Violet elini uzatıp İsmail'in ağzına tıkılan bez parçasına dokundu. Elleri titriyordu.

Daniel "Haydi Leydi Keman, bize layık olduğunu ispatla!" diye seslendi.

Violet vakit kazanmak için "Ama bu işi hiç bu şekilde yapacağım aklıma gelmemişti" dedi. "Kim olduğumu görmesi, bilmesi gerek. Oysa o baygın halde. Ona ne yaptınız?"

Daniel "Merak etme, seni duyabiliyor" dedi. "Onu öldürecek kadar zehir vermedik."

İsmail'i *zehirlemişlerdi*. Violet gözlerini yumup gücünü toplamak için dua etmeye başladı. Onu öldüremezdi. Ancak, İsmail'i o öldürmezse zaten bu işi diğerleri yapacaktı. Sonra sıra kendisine gelecekti.

Eğilip İsmail'in ağzındaki bez parçasını çıkardı. Onu pür dikkat izleyen vampirler buna seslerini çıkarmadılar.

İsmail'in zihnini okuması için dua ederek, *Bana ne yapmam gerektiğini söyle*, dedi içinden. *Ne yapmam gerektiğini söyle!*

"Öldür beni."

İsmail'in güçlükle söylediği bu söz Violet'ın gözlerini yaşlarla dolmasına neden oldu. Doğrulup iki eliyle bıçağı sıkı sıkı tuttu. Bunu yapmazsa, ikisi de ölecekti.

Bıçağı havaya kaldırdı.

Bıçak yere düşüp tok bir ses çıkardı.

Elisabeth ciyak ciyak "Hain! Onu öldürmeyecek!" diye bağırdı. Violet ölüm fermanını imzaladığını biliyordu.

Daniel'ın kokusunu yanı başında hissedince, büyük bir korkuya kapıldı.

"Sürtük! Bize yardım etmeye niyetin yok senin, bize ihanet ettin!" Daniel suratına öylesine şiddetle vurdu ki Violet dengesini kaybedip taş zemine yığıldı. Güçlükle ayağa kalkarken, yanağı alev alev yanıyordu. Daniel bir kez daha zihnine girdiğinde, başında dayanılmaz bir acı hissetti. Çaresizlik içinde ona vurmaya çalıştı. Ancak, Daniel bu sefer de başına sert bir yumruk indirdi. Violet bir kez daha yere yığıldı.

Daniel kıkırdayıp "Oysa birlikte ne kadar da keyifli vakit geçirebilirdik" dedi.

Violet'ın başı öylesine dönüyordu ki ona yanıt bile veremedi.

Daniel sakin bir ses tonuyla "Onu buradan götürün" dedi. "Önce insan kurban etmek daha zevkli olacak."

Vampirler üstündeki elbiseyi parçalarken, Violet tüm kokuların ve seslerin birbirine karıştığını hissetti. Ellerinden kurtulmaya çalışmadı. Bunun kime ne faydası olacaktı? Çırılçıplak kalmış, tir tir titriyordu. Vampirler onu kaldırıp soğuk mermer sunağa yerleştirdiklerinde her yanının ürperdiğini hissetti.

Violet derin derin nefes almaya çalıştı. Sonu gelmişti. Ölüme hazırdı. Çocukluğundan beri babasının katilinden intikam almak pahasına ölmeye hazır değil miydi zaten? Ancak, ölmek istemediğini biliyordu. Artık yaşamak ve sevmek için bir nedeni vardı.

Daniel suratına vurduğunda, dişleri dudaklarına batmıştı. Ağzının kenarından kan damlıyordu. Korktuğunu onlara asla belli etmeyecekti. İsmail'in de orada olmasından cesaret alıyordu. En azından, o oradaydı. En azından, son nefesini verdiğinde yanında iyi yürekli biri olacaktı.

Daniel kolunu havaya kaldırdı. Ancak gördüğü bir şey duraksamasına neden oldu.

"Olamaz!" diye haykırdı.

38

Beti benzi atmış bir halde erkek kardeşinin ellerine yapışan Angelica "Ne yapacağız?" diye sordu.

Patrick, prensesin malikânesinin penceresinden cıvıl cıvıl sokağa bakıyordu. Violet ve İsmail, Gerçek Vampirler tarafından tutsak alınmıştı. *Ya onları öldürdülerse?* Patrick bunu aklına getirmek bile istemiyordu. Hayır, iyi olduklarını ve onları bir an önce bulacağını düşünmeliydi. Ne yapıp edecek, onları bulacaktı.

Güpegündüz kaçırılmışlardı. Mutlaka birileri bir şeyler görmüş olmalıydı.

Patrick "Onları bulacağız" diye yanıt verdi.

Prenses endişeyle "Sence İsmail ve Violet aynı yerdeler mi?" diye sordu.

Patrick, Gerçek Vampirlerin her nasılsa Güney Klanı'nın liderini kaçırdıklarına emindi. Angelica, İsmail'in arabasının onu izlemeye başladığını, ancak yarı yolda ansızın gözden kaybolduğunu anlatmıştı. Arabanın sürücüsü de işin içinde olmalıydı.

Daha dikkatli olmaları gerekirdi. *Keşke daha tedbirli olsaydım* diye düşündü. Tüm bunlar kendi hatasıydı.

James'in yanında duran Osmanlı'ya döndü. "Klandan kaç kişi toparlayabildin Ayşe?" dedi. James ve Ayşe'nin ne kadar endişeli oldukları yüzlerinden anlaşılıyordu.

Ayşe "Dört kadın ve üç erkeğe gözüm kapalı güvenirim" diye yanıt verdi. "Çok güvenilir on iki kişi daha var."

"Güzel. James muhafızların seninle geldiler mi?"

"Yirmi kadın ve erkek hizmetinizde Liderim" dedi dük başını sallayarak.

"Harika. Senin ve adamlarının burada kalıp Kutsanmış'ı korumanızı istiyorum. Ayşe, sen ve klan üyeleri benimle gelin. Gerçek

Vampirler neye uğradıklarını şaşıracaklar."

"Onları nerede arayacağız?"

"Önce Daniel'ın evine bakalım. Sonra ne yapacağımızı düşünürüz." Patrick, prensesi daha da fazla endişelendirmemek için sakin bir tavırla konuşmaya gayret ediyordu, ama bir yandan da Daniel'ın evinden eli boş döneceklerini biliyordu. Kulüpteyken Bayan Devon'un mesajını aldığında hissettiği çaresizlik bütün bedenine yayılmıştı.

Kendisini ne kadar çaresiz hissettiğini belli etmemeliydi. Bir süre yalnız kalmak için odadan çıktı.

Mikhail peşinden geldi.

Prens "Yardım etmek istiyorum" dedi.

"Anlıyorum, ama şu an yapabileceğin en büyük yardım Angelica'yı sakinleştirmek. Endişenin hamileliğe hiçbir faydası yok. Şu anda ihtiyacımız olan son şey Angelica'ya ve bebeğine bir zarar gelmesi. Ona yardım etmelisin Mikhail. Ablanın yanında kal, ben az sonra geri döneceğim."

Mikhail evet dercesine başını sallayıp konuk odasına geri dönünce Patrick rahatladı.

Koridorda ilerleyip sağa döndü ve kütüphaneye girdi. Bir süre yalnız kalabileceğini bilmek güzeldi. Yumruklarını sıkıp hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı.

Neredeydiler? Onları nasıl bulacaktı? Nasıl?

Yüreğini amansız bir panik hissi sardı. Derin derin nefes almaya çalışarak, midesine saplanan ağrıyı duymazdan gelmeye gayret etti.

Patrick.

Patrick zihninde kendi isminin yankılandığını duyunca, dizlerinin üstüne çöktü. Violet'ın sesini duymuş olamazdı. Bu mümkün değildi.

VIOLET diye seslendi içinden. Gaipten sesler duyuyor olmalıydı. Violet ona düşünce yoluyla ulaşmış olamazdı.

Patrick. Lütfen, sana ihtiyacım var.

Bu, kesinlikle Violet'tı. Ona ulaşmıştı. Violet onun diğer yarısıydı.

Violet her şey yolunda. Seni kurtarmaya geleceğim.

Patrick bu gerçekten de sen misin?

Patrick, Violet'ın sesine yoğunlaşmaya çalışırken, kesik kesik nefes almaya başladı. *Benim. Bana nerede olduğunu söyle Violet. İsmail yanında mı?*

Beni nasıl duyabiliyorsun?

Bunun şu anda hiçbir önemi yok, dedi Patrick. *Bana nerede olduğunu söyle ki yardıma gelebileyim.*

Patrick bir an zihninin boşaldığını hissetti. Violet'ı kaybettiğini sanıp büyük bir dehşete kapıldı.

VIOLET!

Nerede olduğumu bilmiyorum. Violet'ın düşünceleri silikleşmişti. *İsmail burada, ama onu zehirlemişler.*

Patrick onların nerede olduğunu mutlaka öğrenmeliydi. *Oraya nasıl gittin Violet? Evimden ne kadar uzaklıkta? Herhangi bir koku alıyor musun?*

Beni arabayla götürdüler. Buraya ne kadar sürede geldiğimizi bilmiyorum. Ama yol çok uzun değildi. Sokaktaki insanların sesini duyabiliyordum. Anacadde gibi bir yerden geçmiş olmalıyız, ama ev kesinlikle çok eski. İçerisi nem ve küf kokuyor.

Nem ve küf mü? Violet ona bundan daha fazla ipucu vermeliydi.

Anlat Violet, başka ne kokusu alıyorsun?

Ben de bunu anlamaya çalışıyorum... Yukarı katta bir yerde güller var. Bir şey daha var. Evet, tarçın kokusu alıyorum. Her yerde keskin bir tarçın kokusu var.

Patrick tarçın kokan tek bir ev biliyordu. Öfkeyle gözlerini kıstı.

Violet, orada Elisabeth isimli bir kadın var mı? Bu ismi duydun mu?

Evet. Bir şeyler oluyor! Daniel kolumu tuttu. Patrick, lütfen!..

Patrick hemen ayağa fırladı. Bir yandan koşarken, bir yandan da James'e sesleniyordu.

Dayan, Violet! Geliyorum!

Patrick'in sesi zihninden çıkınca, Violet canının fena halde yanacağını düşünüp gözlerini yumdu. Ama beklediği şey olmadı. Daniel kolunu bırakmış, karnını incelemeye başlamıştı. Derisini sert bir biçimde çekiştirip dururken, canını acıtıyordu.

Durmadan "Olamaz. Mümkün değil" diye mırıldanıyordu. Violet nefesini tutmuş olacakları bekliyordu. Daniel'ın ne yaptığını anlayamamıştı. İşin daha da kötüsü, sonradan neler olacağını bilmemesiydi.

Daniel gülmeye başladı. Önce yavaş yavaş güldü, sonra çılgınlar gibi kahkahalar atmaya başladı. Violet onun aklını yitirdiğini düşünmeye başlamıştı. *Öldür beni! Dindir acımı!* diye bağırmak istiyordu. Ama ağzını bile açmadı.

Bir süre tüm bedeni sarsıla sarsıla kahkahalar atan Daniel, bi-

raz soluklanıp "Dostlarım!" diye haykırdı. "Size muhteşem bir sürprizim var."

Violet mahzendeki vampirlerin şaşkınlıkla Daniel'ı izlediğini hissetti. Düşünceleri yine İsmail'e yoğunlaştı. Onun kokusunu alabiliyordu, İsmail arkasında bir yerde yatıyordu. Zehre tamamıyla teslim olmamayı başarabilecek miydi? Daniel'a ve yandaşlarına karşı gelebilecek kadar gücünü toplayabilmiş miydi? Daniel onu sunağın üstünden çekip ayağa kaldırırken, zihninden bin bir türlü şey geçiyordu.

Violet tökezledi. Çıplak ayakları toprak zemine değdi. Daniel kollarını arkasından tutup onu ileri itti.

"Karnındaki işarete bakın! Bu kadın bir vampirin çocuğunu taşıyor!" dedi heyecanla.

Violet'ın ağzı kurumuş, dili damağına yapışmıştı. Çıplak bedenini örtmek için ellerini Daniel'dan kurtarmaya çalıştı. Dediği doğru olamazdı, hamile olamazdı! Patrick ona vampirlerle insanların çiftleşemeyeceğini söylememiş miydi? Yanılmış olabilir miydi? Patrick'le gerçekten de düşünce yoluyla iletişim kurabilmiş miydi? Duydukları gerçek miydi? Vampirlerin heyecanlanıp kıpırdanması dizlerinin bağının çözülmesine neden olmuştu. Onların aç gözlerinin bedenine dikildiğini hissedebiliyordu.

Daniel ona doğru eğilmişti. Leş kokulu ılık nefesini suratında hissediyordu. "Tahmin etmeliydim. Anne Dewberry, Kutsanmış'ın kanından, Angelica'nın annesinin kız kardeşi. İsmail'i öldürmek istemesine hiç şaşırmadım. O senin baban, öyle değil mi?"

Violet kulaklarına inanamıyordu. Başı dönmeye başlamıştı. Hayır, İsmail babası değildi. Olamazdı!

Daniel aniden yer değiştirdi. Violet'ı iki vampire teslim edip İsmail'e doğru yürümeye başladı.

"Seni tebrik etmeliyim İsmail" dedi. "Kızın yarı vampir de olsa çok güzel. Söylesene, sevgili Leydi Dewberry'yi hamile bırakmayı nasıl başardın? Onunla sadece birkaç kez karşılaştım, ama her seferinde de sana olan nefretinden söz etti bana."

Violet kulak kesilmiş, İsmail'in tüm bunları reddetmesini bekliyordu. Ama İsmail'den çıt çıkmadı.

"Aman ne dokunaklı" dedi David gülerek. "Şuna baksanıza, sanki babasının İsmail olduğunu yeni öğrenmiş."

Uzaktan bir yerden birisi ellerini çırptı.

"Oh ne güzel! Bir lider ile Kutsanmış'ı aynı gün öldüreceğiz!" dedi Elisabeth kahkaha atarak. "Aklıma harika bir fikir geldi! İkisini birlikte öldürelim. Ne dersiniz?"

Daniel düşünceli düşünceli "Neden olmasın?" dedi. "İkisini de sunağa yatırıp bağlayın. Artık bu işi bitirmenin zamanı geldi."

Violet sunağa geri götürülürken debelenmeye başladı. Çok geçmeden, İsmail'in de sunakta yattığını fark etti. Onu göğsünden ve bacaklarından sunağa bağlamışlardı, ama tek düşünebildiği yanı başında yatan kişinin babası olduğuydu.

"Siz dördünüz İsmail'i kesip kanını akıtın. Sakın atardamarlarını ellemeyin. Onun hemen ölmesini istemem. Siz üçünüz de kadının kanını için" dedi Daniel. Violet öylesine kendinden geçmişti ki Daniel'ın söyledikleri onu dehşete düşüremedi. Başka bir dünya ile gerçek dünya arasında gidip geliyordu sanki. İsmail gerçekten de babası olabilir miydi? Annesi, Daniel'a babasının bahçıvan olduğunu söylemişti, ama annesi yalancının tekiydi. Violet bir türlü İsmail'in babası olduğuna inanamıyordu.

"Baba?" Etraflarını saran vampirlerin gülüşmeleri Violet'ın cılız sesini bastırmıştı. Violet, İsmail'in hafifçe irkildiğini hissetti. Mahzeni kan kokusu kapladı.

Onu kesiyorlardı. Violet'ın yüreği sızladı. Derken, bir vampirin sivri dişlerini bacağının iç kısmına geçirdiğini hissetti. Kanının emildiğini anlayınca, bedeninin her yanına korkunç bir acı yayıldı.

Elini yana doğru uzatıp İsmail'in elini tuttu. İsmail elini hafifçe sıktı. Violet onun ne denli güçsüz olduğunu fark etti. İsmail'in bir şeyden pişmanlık duyduğunu hissetti.

"Evet." Violet babasının konuşup konuşmadığından emin değildi. Sesi öylesine güçsüz çıkıyordu ki... Ona biraz daha yaklaşabilmek ve sesini daha iyi duyabilmek için başını geriye atmaya çalıştı.

İsmail bir kez daha Violet'ın duyabileceği bir biçimde "Evet" dedi. İsmail babasıydı. Babası hayattaydı.

Bir başka vampir dişlerini dirseğinin iç kısmına geçirdi. Violet acıyla haykırdı. Çok geçmeden bu ıstırap bitecekti.

Derin derin nefes alırken sadece babasının elini hissetmeye çalıştı. Ancak, aklına Patrick geldi. Patrick'in orada olduğunu, kokusunu hissetti. Burnuna İskoç dağlarının ve fundaların kokusu geliyordu. Koku öylesine keskindi ki damağında bile hissedebiliyordu.

Acaba insan kan kaybedince hayal mi görmeye başlıyor, diye düşündü.

Derken, yukarı katta büyük bir gürültü koptu. Kanını emen vampirler hızla geri çekildi. Elisabeth'in çığlık attığını duydu.

Mahzendeki vampirler dört bir yana kaçışmaya başlamışlardı.

"Violet!" Patrick'in ismini haykırdığını duyunca, içinin ısındığını hissetti. Sonra kendinden geçti.

39

Violet gözlerini açınca, karanlıkla karşılaştı. Uzaklarda bir yerde bir kapının kapandığını duydu. Ne tuhaf, diye düşündü. Cennette kapı mı vardı?

Birilerinin fısıldadığını duydu. Onları duymazdan geldi. Her şey bittiği için mutluydu. Tek üzüntüsü, gözlerinin hâlâ görmemesiydi.

Artık öldüğüne göre, gözlerinin görmesi gerekmez miydi? Gözlerini tekrar yumdu. Açık tutmasının bir manası yoktu. Bundan böyle görebiliyormuş gibi rol yapmasına gerek yoktu.

Yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. Artık rol yapmayacaktı. İşte, bu harikaydı.

"Violet?"

Konuşan Patrick'ti! Bu bir tuzak olmalıydı. Patrick'in orada ne işi vardı? Oda mı ölmüştü?

Violet derin bir nefes alınca, burnuna İskoçya'nın ve fundaların kokusu geldi. Evet, yanındaki kesinlikle Patrick'ti. Yüreğini hüzün ve dehşet kapladı.

"Nasıl öldün?" diye sordu.

Birisi yanına oturunca, Violet yatakta uzandığını fark etti.

"Ölmedim ki aşkım."

Of, neyse, demek Patrick ölmemişti. Bu durumda, hayal görüyor olmalıydı. Tabii, neden hayal görmeyecekti ki? Burası cennet *değil* miydi? Cennette gidenlerin her muradı kabul olurdu. En büyük dileği Patrick'e kavuşmak olduğuna göre, bunda şaşılacak bir şey yoktu. Melekler ona böylesine harikulade bir hediye vermişlerdi demek!

"Sana zarar vermeyi asla istemedim." Patrick'in hayaliyle konuşmak, onunla gerçek hayatta konuşmak kadar güzeldi. Aradaki tek fark, gerçek Patrick'in her zaman ellerine, yanağına ya da

saçlarına dokunmasıydı. Patrick'in ona dokunması çok hoşuna gidiyordu.

Yanağını buz gibi bir elin okşadığını hissedince Violet güldü.

"Bu harika bir his" dedi. "Yalnız elin biraz soğuk."

Patrick elini hemen çekti.

"Sauvrını ilk karşılaştığımızda, beni aslanın elinden kurtardığında sana âşık oldum. Kokunu bir türlü aklımdan çıkaramıyordum."

"Ben de seni seviyorum Violet."

Violet bu sefer daha büyük bir keyifle güldü. "Burası kesinlikle cennet olmalı. Gözlerimi açıp elmalı kek kokusu aldığımda anlamıştım zaten."

"Bayan Devon" dedi Patrick, "seni eve getirdiğimden beri, aşçıya elmalı kek pişirmesini söyleyip duruyor. Uyandığında fırından yeni çıkmış olmasını istediğini söyledi bana."

"Bayan Devon mu?" Violet kâhyayı düşündü. Kadın sert mizaçlı, otoriter birisiydi, ama çok da iyi kalpliydi.

"Keşke ona veda edebilseydim" dedi. Hissettiği mutluluk bir anda sönüverdi. Aklına Sarah, Yaşlı Graham ve karısı, Angelica, Mikhail ve Bess geldi. Aniden onu hatırladı.

"Babam... İsmail. O da mı öldü?"

Patrick'in elini tuttuğunu, buz gibi parmaklarının elini kavradığını hissetti. Neden bu kadar yorgundu?

"Hayır, o gayet iyi. Sen de bebeğimiz de iyi olacaksınız."

Bebek mi? Evet, ona hamile olduğunu söylemişlerdi. Demek bu doğruydu! Varlığından bile habersiz olduğu masum bebeği düşününce, gözleri yaşlarla doldu. Bebeği olacağını bilseydi, belki de daha farklı davranırdı...

"Bebeğim de cennette mi?"

"Konuşma aşkım. Bebeği merak etme, o gayet iyi." Patrick ona sarılıp başını karnına yasladı. "Artık her şey bitti. Bir daha kimsenin sana ya da bebeğe zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Violet'ın başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. İnsan cennete gittiğinde de başı ağrır mıydı? Aniden kendisini çok yorgun hissetti. Az önce hissettiği huzurdan eser kalmamıştı. Neden her yanı sızlıyordu?

Burnuna ter kokusu geldi. Soğuktan tir tir titriyordu.

"Violet?"

Bir anda zihni açıldı. Önceki gün olanları birer birer anımsadı. Mahzen, sunak, İsmail, Patrick'in onu sunağın üstünden kaldırması ve oradan uzaklaştırması...

Violet doğrulup Patrick'e sıkı sıkı sarıldı.

"Hayatımı kurtardın."

Violet'ın saçlarını öpen Patrick "Geç kaldım" dedi. "Planı uygulamayı asla kabul etmemeliydim, sana daha iyi bakmalıydım."

Violet yavaşça geri çekildi. "Patrick, İsmail gerçekten de..." dedi ama sözlerini bitiremedi. Ya onlar da hayalse? Ya hatırladığı şeyler hiç olmadıysa?

Patrick ellerini tutarken, derin derin nefes aldı. "İsmail uzunca bir süre önce beni ziyaret etmek için İskoçya'ya geldiğinde tanıştığı bir kadından söz etmişti" dedi. "O ve annen birlikte tek bir gece geçirmişler. İsmail'in o gece kurbağa kanı içeceği tutmuş. Kurbağa kanı vampirleri sarhoş eder.

İsmail o gece neler olduğunu çok iyi anımsayamadığını, ancak uyandığında annenin gittiğini anlatmıştı. Onu korkuttuğundan endişe ederek, yaşadığı yere gitmiş, iki hafta boyunca da onu bulmaya çalışmış. Ama annen onu görmek istememiş. İsmail de annenin bir daha görüşmek istemediğini düşünüp onu rahat bırakmış." Patrick, Violet'ın saçlarını okşayıp konuşurken, o da dikkat kesilmiş nasıl dünyaya geldiğinin öyküsünü dinliyordu.

"İsmail o gece annenin hamile kaldığını bilemezdi. Sana daha önce de söylediğim gibi, vampirlerle insanlar çiftleşemezler."

Violet onaylarcasına başını salladı. "Ama annem hamile kaldı" dedi.

Patrick "Evet" diye yanıt verdi. "Çünkü annen tıpkı Angelica'nın annesi gibi Kutsanmışların kanından."

Kutsanmışların kanı. Violet elini geri çekip karnının üstüne koydu. Hamileydi. Babası hayattaydı. Angelica ve Mikhail... Onlar kuzenleriydi.

Hayatı kısa sürede ancak bu kadar değişebilirdi!

40

Violet ile Doğu Klanı'nın liderinin dans pistinin diğer tarafında gülüştüklerini gören Patrick gülümseyerek "İsabelle ondan çok etkilenmişe benziyor" dedi.

Angelica samimi bir tavırla "Etkilenmez olur mu?" dedi. "O benim kuzenim, tabii ki herkes onu sevecek."

Patrick, Angelica'nın kibirli sözlerine kaşını kaldırarak karşılık verdi. James'le sohbet eden İsmail'e baktı. Arkadaşını hiç bu denli mutlu görmemişti. İsmail, Belanovların çiftlik evinde düzenlenen partide Kuzey Klanı'nın her yerinden gelen üyeleriyle ve Angelica'nın konuklarıyla çok iyi vakit geçiriyor gibiydi. Osmanlı tüm bu sohbet arasında, gözlerini salonun diğer köşesinde duran kızına dikmişti.

Angelica "Biliyor musun" dedi, "konukların birçoğu bunun bir nişan töreni olduğunu sanıyor." Patrick sevdiği kadının kuzeni, arkadaşının karısı olan ve ırkını kurtaran kadına baktı. Angelica onları kurtaran üç kişiden biriydi aslında.

"Mitya nerede?" diye sordu.

"Babasıyla birlikte tabii ki. Alexander'ın onu bir saniye olsun kucağından bırakacağını düşünebiliyor musun?" diye homurdandı Angelica. Patrick, prensesin gözlerinin mutlulukla parıldadığını fark etti. Kucağında Mitya'yla birlikte İsmail ile Mikhail'in yanında duran kocasına bakıyordu. "Sakın konuyu değiştirebileceğini sanma Patrick James Bruce" dedi. "Kuzenimi mutlu edecek misin, bana onu söyle."

Patrick kibar bir tavırla "Elimden geleni yapacağım" dedi. Angelica'nın asıl merak ettiği şeyin Violet'a evlenme teklif edip etmeyeceği olduğunu biliyordu, ama buna yanıt vererek merakını dindirmeye hiç niyeti yoktu. Violet birkaç ay önce babasının ha-

yatta olduğunu öğrenmiş, kuzenlerini tanımış, Angelica gibi Kutsanmış olarak yeni bir kimlik edinmişti. Patrick, düzenlenecek olan duruşmada Gerçek Vampirleri ölüm cezasına çarptırırken, Violet'ın güçlü olması gerekiyordu. Violet vampirlerin yaşam tarzına daha yeni yeni alışıyordu ve Patrick onun her şeye bir anda alışmasını istediği halde, bazı şeyleri benimsemesi zaman alıyordu. Ancak, Violet'ın zamana ihtiyacı varsa, onu zorlamayacaktı. Bunu başkalarının yapmasına da izin vermeyecekti.

Mikhail endişeli bir halde yanlarına gelip "Patrick, biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Tabii, sorun nedir?"

"Baş başa konuşmamız mümkün mü?" Mikhail genellikle kendisinden bir şey saklanmasından hoşlanmayan ablasına özür dilercesine baktı.

"Mikhail Belanov, Patrick'e söyleyeceğin şeyi er ya da geç bana da söyleyeceğini pekâlâ biliyorsun. Neden boş yere beni kızdırıyorsun?"

"Sevgili ablacığım, bazen bu kadar ukala olmasan diye düşünüyorum." Mikhail yardım istercesine Patrick'e baktı. Patrick iki kardeşin arasına girmek gibi bir hataya düşmek istemiyordu. Onları yeterince iyi tanıyordu.

Angelica ciddi bir ifadeyle "Keşke hepimizin her istediği olsa. Ne savaş olurdu, ne açlık" dedi. "Her neyse, ne diyeceksen benim yanımda söyle."

Mikhail pes edip "Tamam, tamam" dedi. "Sadece boş yere heyecanlanmanı istememiştim. Yani, düşündüğüm şey işe yaramazsa hayal kırıklığına uğramanı istemem."

Angelica "Tamam, merak etme" dedi. Patrick iki kardeşin tartışmayı kestiğine memnun olmuştu. Mikhail'in neden söz ettiğini bir an önce duymak istiyordu.

"İşe yarayacağına emin olmadığın şey nedir?" diye sordu.

Mikhail etrafına bakınıp alçak sesle "Alexander'ın Sergei'yle kavga ettiği geceyi düşünüyordum" dedi.

Patrick prensin neden söz ettiğini biliyordu. Çok değil, birkaç ay önce Angelica serseri bir vampir tarafından saldırıya uğramış, neredeyse hayatını kaybediyordu. "O gece neden bu kadar önemli?"

"Hatırlarsan Angelica yaralanmıştı. Onu iyileştirmek için de benim kanımı kullanmışlardı."

Patrick, Mikhail'in tam olarak ne demek istediğini anlamamıştı, ama Angelica'nın gözlerini fal taşı gibi açtığını görünce, onun anladığını fark etti.

"Kan beni iyileştirdi. Bir vampire verilmiş olsaydı, onu da iyileştirecekti, anlamıyor musun?" dedi Angelica heyecanla. Erkek kardeşinin ona ters ters baktığını görünce sesini alçaltıp "Violet için de aynı şeyi yapabiliriz" dedi.

Patrick "Anlıyorum, ama bundan böyle Violet'a ben göz kulak olacağım. Onun yaralanmasına asla müsaade edemem" dedi.

Angelica gözlerini devirip "Erkekler bazen amma da kıt akıllı oluyorlar" dedi. Mikhail ise vakit kaybetmeden açıklama yapmaya girişti.

"Patrick, Violet zaten *yaralı* sayılır, gözleri görmüyor."

Mikhail'in sözleri nihayet daha anlaşılır hale gelmişti. Violet'a kan vermek gözlerini açabilir miydi?

Angelica telaşla "Mutlaka denemelisin" dediğinde, Patrick ona hak vermeden edemedi. Ancak, bu işe yaramayabilirdi de. Violet'ı gözlerinin açılacağına ikna edip sonra da hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

"Bunu söylediğin için teşekkürler Mikhail. Bana biraz müsaade eder misiniz?"

İki kardeş evet dercesine başlarını sallarken, Patrick hızla Violet'ın yanına gitti.

Patrick onu apar topar balkona çıkardığında, Violet ürperip kollarını ovuşturdu.

Patrick ceketini omuzlarına attı. Violet onun bunu ilk kez yaptığı zamanı anımsayıp gülümsedi. Sirkte geçirdiği günlerden, babasının intikamını almak için yanıp tutuştuğu zamandan bu yana her şey ne kadar da değişmişti.

Patrick "Son günlerde kafanı meşgul eden çok şey olduğunu biliyorum" dediğinde, Violet elinde olmadan güldü. Onun neyi kastettiğini gayet iyi biliyordu, ama yine de Patrick'in olanları bu şekilde ifade etmesi ona komik gelmişti.

"Patrick, benim için endişelenmekten vazgeç artık" dedi. "İnan bana, ben gayet iyiyim." Violet öne uzanıp Patrick'in dudaklarına bir öpücük kondurdu. Onu her zamankinden de fazla istiyor, dudaklarını onunkilerden ayırmayı hiç istemiyordu. Son birkaç haftadır kalede kalmasına rağmen, Patrick bir kez olsun yatağına gelmemişti. Violet da bu yüzden onu daha da çok arzuluyordu.

"Aklını karıştırmak istemedim."

Demek bu yüzden yanına gelmemişti. Violet hayır dercesine başını salladı. "Asıl aklımı başımdan alan şey sana olan hislerim" dedi. "Bu durumdan hiç rahatsız değilim. Seni seviyorum."

Patrick onu sert bir biçimde kendisine çekti. "Daniel denen o hergele seni kaçırmadan önce sana sormak istediğim bir şey vardı."

Violet başını Patrick'in göğsüne yaslamış gülümsüyordu. Konuşmanın sonunu tahmin edebiliyor, kalbinin deli gibi atmasına engel olamıyordu.

"Onu mutlaka yakalayacağım Violet."

"Daniel umurumda değil. Artık intikam peşinde koşmak istemiyorum. Nihayet mutluyum Patrick. Haydi, artık sormak istediğin şeyi sor."

Patrick alnını onunkine yaslayıp içini çekti.

"Benimle evlenir misin Violet?"

Violet gülümsedi. Hayallerinin gerçekleştiğine hâlâ inanamıyordu.

"Evet. Evet, seninle evlenirim."

Patrick güldü. "Harika. Hatta muhteşem."

"Lordum?"

Patrick uşağıyla konuşmak için yanından uzaklaşınca, Violet o kısacık sürede bile onu özlediğini fark etti. Kalenin ardındaki bahçeden ve dağlardan gelen taptaze kokuları doyasıya içine çekip onu beklemeye başladı. Tam burnuna kan kokusu gelmişti ki Patrick yanında bitiverdi. Violet'ı tırabzanlarla kendi bedeninin arasına hapsetti.

Yavaşça "Bana güveniyor musun Violet?" diye sordu.

Violet ona sokuldu. Kendisini hiç bu denli güvende ve mutlu hissetmemişti.

"Evet" diye yanıt verdi.

Patrick geri çekilip Violet'ın sol elini tuttu. Sonra eline ufacık bir şişe tutuşturdu. Violet şişeyi koklayınca içinde kan olduğunu fark etti.

"Bunu neden bana veriyorsun?"

Patrick, Violet'ın saçlarını geriye atıp hafifçe boynunu öptü.

"Gözlerini kapat, sonra da bunu iç aşkım" dedi. "Bunun sana zarar vermeyeceğine yemin ederim."

Kan içmek Violet'ı tereddüde düşürmüştü. Neden bunu yapmak zorundaydı? Bu, bir tür ayin miydi?

"Patrick içmesem daha iyi olacak."

"Lütfen Violet. Güven bana."

Violet şişenin kapağını açarken, kalp atışlarının kulaklarında çınladığını hissediyordu. Patrick ona sıkıca sarıldı. Violet ise gözlerini yumup şişeyi ağzına dikti.

Birkaç saniye sonra, Patrick şişeyi elinden aldı.

"Gözlerini aç aşkım" diye fısıldadı.

Violet yutkundu. Nedense içini tarifsiz bir heyecan kaplamıştı.

Patrick bir kez daha "Gözlerini aç Violet" dedi.

Violet derin bir nefes alıp gözlerini parıldayan yeni aya açtı. Eflatun rengi bir şafak sökmek üzereydi.

SINIRSIZ TUTKULAR HAYATINIZI TEHLİKEYE ATABİLİR... RUHUNUZU DA!

Genç bir kız ile yakışıklı bir vampir birbirine âşık olursa...
Ve birlikte olmaları imkânsızsa...
Ama ikisinin de bilmediği bir gerçek varsa...

KAKTUSUN
TELEGRAM